

หลักการของ การสื่อสาร

หลักการของ การสื่อสาร

Shepherds Global Classroom อยู่เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์โดยการเตรียมหลักสูตรสร้างผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เราตั้งเป้าที่จะเพิ่มจำนวนโปรแกรมฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่นโดยมอบอุปกรณ์คือหลักสูตร 20 หลักสูตรไว้กับผู้ฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณในทุกประเทศทั่วโลก

หนังสือนี้ดาวน์โหลดฟรีได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

ทีมเขียนบท: Dr. Danny McCain, Rev. R.G. Hutchison และ Dr. Randall D. McElwain

ยกเว้นบทที่ 5 และบทที่ 10 เนื้อหาส่วนใหญ่ในหลักสูตรนี้มาจากหนังสือที่กำลังจะมาถึงของ Dr. Danny McCain และใช้โดยได้รับอนุญาตจากผู้เขียน สิทธิในการตีพิมพ์ในอนาคตทั้งหมดสำหรับเนื้อหาที่ยื้มา ยังคงอยู่กับผู้เขียน

ลิขสิทธิ์ © 2023 Shepherds Global Classroom

แปลเป็นภาษาไทยจากฉบับแก้ไขภาษาอังกฤษครั้งที่สาม

สงวนลิขสิทธิ์

เนื้อหาของบุคคลที่สามที่มีลิขสิทธิ์โดยเจ้าของที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้รับการแบ่งปันภายใต้ใบอนุญาต

พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)

ประกาศสิทธิอนุญาต:

หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์และแจกจ่ายอย่างเสรีในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัลภายใต้แนวทางต่อไปนี้: (1) เนื้อหาของหนังสือต้องไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง; (2) ไม่สามารถขายสำเนาหนังสือเพื่อหาทำกำไร; (3) สถาบันการศึกษาใช้/ทำสำเนาหนังสือเล่มนี้ได้ฟรีแม้ว่าจะเก็บค่าเล่าเรียนก็ตาม และ (4) ห้ามแปลหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตและการควบคุมดูแลจาก Shepherds Global Classroom

สารบัญ

แนวทางสำหรับผู้นำชั้นเรียน.....	5
(1) ศาสนศาสตร์ของการสื่อสาร.....	7
(2) หลักการของการสื่อสาร	27
(3) อรรถาพหุการเทศนา	47
(4) กลไกของการเทศนา	77
(5) การเตรียมคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย.....	99
(6) การสื่อสารแบบลายลักษณ์อักษร	125
(7) การสอน.....	139
(8) มนุษยสัมพันธ์	167
(9) การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม	183
การเทศนาที่ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณ	199
บันทึกการประเมิน.....	213

แนวทางสำหรับผู้นำชั้นเรียน

ถ้าเรียนกันเป็นกลุ่ม คุณอาจแบ่งให้แต่ละคนได้อ่านเนื้อหาครบทุกคน คุณอาจหยุดให้มีการอภิปรายกันเป็นระยะๆ ในฐานะของผู้นำชั้นเรียนคุณมีความรับผิดชอบที่จะรักษาให้การอภิปรายอยู่ในเนื้อหาที่กำลังศึกษาไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง การจำกัดเวลาในการอภิปรายแต่ละครั้งจะเป็นประโยชน์อย่างมาก

ประเด็นที่ยกขึ้นมาอภิปรายและกิจกรรมต่างในชั้นเรียนจะมีเครื่องหมายนี้ ► กำกับไว้ เมื่อคุณพบเครื่องหมายนี้ ให้ถามคำถามที่ระบุไว้ และให้นักศึกษาอภิปรายหาคำตอบ ให้มั่นใจว่านักศึกษาทุกคนในชั้นเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายนั้น ถ้าจำเป็น คุณอาจเรียกนักศึกษาบางคนให้ตอบ

ในหลักสูตรนี้มีการอ้างข้อพระคัมภีร์บ่อยๆ บางข้อก็พิมพ์ไว้ในตำรา ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงที่อยู่ในวงเล็บจะเป็นข้อที่สนับสนุนเนื้อหาในตำรา ซึ่งไม่จำเป็นต้องอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น

ในแต่ละบทเรียนจะปิดท้ายด้วยการบ้าน ในงานต่างๆ ควรทำให้เรียบร้อยและส่งก่อนถึงบทเรียนครั้งต่อไป

ในตอนท้ายของบางบทเรียน จะให้แต่ละคนในชั้นเรียนเตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนพระคัมภีร์ที่จะมานำเสนอให้นักศึกษาในชั้นเรียน เมื่อมีการนำเสนอาน ให้ใช้เวลาในตอนเริ่มชั้นเรียนที่จะถึงเพื่อพบปะกับนักศึกษาที่จะนำเสนอ ให้ใช้แบบประเมินที่อยู่ด้านหลังหนังสือเล่มนี้เพื่อประเมินคำเทศนาเหล่านี้ และเพื่อช่วยนักศึกษาที่จะปรับปรุงทักษะในการพูด (เราขอแนะนำให้คุณทำสำเนาของแบบประเมินนี้ไว้เพื่อนำไปใช้ในชั้นเรียน)

บทเรียนส่วนใหญ่จะมีคำถามทดสอบแนบมาด้วย ในช่วงท้ายของการเรียน ผู้นำชั้นเรียนอาจทบทวนคำถามเหล่านี้ให้นักศึกษา ในชั้นเรียนถัดไปควรเริ่มด้วยการทำแบบทดสอบคำถามเหล่านี้ ห้ามเปิดตำรา ห้ามดูบันทึกที่จดไว้ ห้ามดูพระคัมภีร์ หรือห้ามมีเพื่อนช่วยในขณะทำการทดสอบ คำเฉลยสามารถดาวน์โหลดได้ที่ www.shepherdsglobal.org.

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรูปแบบชั้นเรียนของคุณ คุณอาจเลือกที่จะทำการบ้านเท่านั้น โดยไม่ต้องทำแบบทดสอบ
คำถาม คุณสามารถเอาส่วนนี้ของหลักสูตรไปปรับใช้ได้ตามรูปแบบการศึกษาของนักศึกษาของคุณ

ถ้านักศึกษาต้องการรับประกาศนียบัตรจาก เซฟเพิร์ดส โกลบอล คลาสรูม นักศึกษาควรเข้าเรียนทุก
ชั่วโมงและทำการบ้านให้ครบ ในตอนท้ายหลักสูตรจะมีแบบฟอร์มเพื่อบันทึกการทำการบ้านแนบไว้

บทที่ 1

ศาสนศาสตร์ของการสื่อสาร

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) เข้าใจถึงความสำคัญของการสื่อสารในอาณาจักรของพระเจ้า
- (2) เรียนรู้ถึงวิธีต่างๆ ที่พระเจ้าทรงใช้สื่อสารในระหว่างตรีเอกานุภาพด้วยกัน กับวิญญาณอื่นๆ และกับมนุษย์
- (3) ได้เห็นถึงวิธีที่หลากหลายที่พระเยซูทรงใช้สื่อสารขณะประทับอยู่ในโลก
- (4) รู้จักความสามารถของการสื่อสารที่เป็นส่วนหนึ่งของพระฉายของพระเจ้าที่ทรงใส่ไว้ในมนุษย์
- (5) ยอมรับถึงอำนาจของล้นมนุษย์ที่จะทำให้เกิดการดีหรือการชั่วก็ได้

อรรถาธิบาย

การสื่อสารเป็นการถ่ายโอนข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง การสื่อสารนับรวมไปถึงการเทศนา การสอน การสนทนาซึ่งกันและกัน การเขียน การละคร และการแบ่งปันข้อมูลระหว่างบุคคลด้วยวิธีอื่นๆ

สำหรับนักเทศน์หรือครูสอนแล้ว การสื่อสารมีความสำคัญเป็นพิเศษ ถ้าช่างซ่อมรถไม่สามารถสื่อสารได้ดี เราก็ไม่กังวลเท่าไร ตราบเท่าที่เขาสามารถซ่อมรถได้ เราก็สบายใจ คนที่ทำอาหารเก่งไม่จำเป็นต้องคุยเก่ง เขาเพียงแค่วิธีที่จะทำอาหารที่อร่อยก็พอ ชาวนาก็ไม่จำเป็นต้องรู้วิธีที่จะพูดถ้าเขารู้วิธีที่จะปลูก ไถ และเก็บเกี่ยวผลผลิต

อย่างไรก็ตาม ผู้เทศนาหรือผู้สอนจะต้องสามารถสื่อสารได้ การทรงเรียกให้เทศนาหรือสอนเป็นทรงทรงเรียกให้สื่อสาร เพราะเหตุนี้ ผู้เทศนาและผู้สอนควรรู้เกี่ยวกับการสื่อสารและการพูดในที่สาธารณะมากกว่าผู้คนทั่วไป

รูปแบบหลักทั้งสามของการสื่อสารสำหรับบรรดาผู้นำคริสเตียนคือการเทศนา การสอน และการเขียน หลักสูตรนี้จะมุ่งเน้นไปที่สามรูปแบบนี้

การที่สามารถสื่อสารได้ไม่ได้หมายความว่าผู้สอนหรือผู้เทศนาทุกคนจะต้องมีความเหมือนประธานาธิบดี หรือนักพูดที่มีชื่อเสียง รูปแบบการสื่อสารนั้นแตกต่างกันหลายรูปแบบ บางคนเก่งในการสื่อสารแม้ว่าพวกเขาไม่ใช่ นักพูดที่โด่งดัง เป้าหมายของหลักสูตรนี้เตรียมบรรดาผู้สื่อสารได้แก่ขึ้นเพื่อรับใช้ในอาณาจักรของพระเจ้า

ในบทเรียนแรกนี้ เราจะรู้ว่าการสื่อสารนั้นเป็นสิ่งสำคัญในอาณาจักรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นนักสื่อสาร

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่เป็นบุคคลผู้ทรงสื่อสารกับผู้อื่น แตกต่างจากพระที่ไม่เป็นบุคคลของหลายๆ ศาสนา พระเจ้าทรงเป็นนักสื่อสาร พระคัมภีร์ได้แสดงให้เห็นถึงการสื่อสารของพระเจ้าระหว่างตรีเอกานุภาพ การสื่อสารกับทูตสวรรค์และแม้กระทั่งกับซาตาน และการสื่อสารกับมนุษย์

พระบิดาทรงสื่อสารกับบุคคลอื่นในตรีเอกานุภาพ

ตั้งแต่เริ่มแรก พระคัมภีร์ได้บอกไว้ว่า

พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดสว่าง” ความสว่างก็เกิดขึ้น... แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด” ปฐมกาล 1:3, 26)

พระเจ้ากำลังตรัสกับใคร? พระเจ้าทรงตรัสกับพระเจ้า บุคคลหนึ่งของตรีเอกานุภาพกำลังตรัสกับอีกบุคคลหนึ่งของตรีเอกานุภาพ: “ให้เรา....”

ในสมัยของโนอาห์ พระเจ้าได้ทรงสื่อสารกันภายในตรีเอกานุภาพด้วย

พระยาห์เวห์เสียพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์ไว้บนแผ่นดินและโถมน้ำขึ้นนัก พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “เราจะกวาดล้างมนุษย์ที่เราได้สร้างมานี้ไปเสียจากแผ่นดิน ทั้งมนุษย์และสัตว์ใช้งาน กับ สัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศด้วย เพราะว่าเราเสียใจที่ได้สร้างพวกเขา” (ปฐมกาล 6:6-7).

เราไม่รู้ได้ว่าบุคคลหนึ่งของตรีเอกานุภาพสื่อสารกับอีกบุคคลหนึ่งอย่างไร แต่ในฐานะที่เป็นสิ่งที่มีชีวิต พระองค์ก็ทรงสื่อสารกันและกัน

พระเจ้าทรงสื่อสารกับเหล่าวิญญาณ

พระธรรมโยบได้บอกถึงการสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับซาตาน

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย พระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อย ๆ บนนั้น” (โยบ 1:6-7)

เราไม่รู้จะเริ่่มากเกี่ยวกับการประชุมกันครั้งนี้ แต่เรารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงสื่อสารกับซาตาน ซึ่งเป็นวิญญาณ

เมื่อดาวิดถูกพิพากษาเพราะทำการสำรวจประชากรที่ไม่เหมาะสม (อพยพ 30:12) พระเจ้าได้ทรงสื่อสารกับทูตสวรรค์องค์หนึ่ง แล้วทูตสวรรค์นั้นก็นำการพิพากษานั้นมายังแผ่นดิน เมื่อทูตสวรรค์นั้นลงมายังแผ่นดินหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงสั่งให้ทูตสวรรค์นั้นเก็บดาบไว้ก่อน (2 ซามูเอล 24:16, 1 พงศาวดาร 21:27) พระเจ้าทรงสื่อสารกับเหล่าวิญญาณ (เศคาริยาห์ 1:13).

พระเจ้าทรงสื่อสารกับผู้คน

พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด” พระเจ้าตรัสว่า “ดูนี้ เราให้หญ้าพืชที่มีเมล็ดทุกชนิด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และต้นไม้ผลทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้า เป็นอาหารของเจ้า ฝ่ายสัตว์ทั้งหมดบนแผ่นดิน นกทั้งปวงบนท้องฟ้าและสัตว์เลื้อยคลานทั้งหมดบนแผ่นดิน คือ สิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจนั้น เราให้พืชเขียวสดทั้งปวงเป็นอาหาร” ก็เป็นดั่งนั้น (ปฐมกาล 1:27-30)

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ได้สร้างพวกเขาตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระฉายาส่วนหนึ่งคือความสามารถที่จะสื่อสารได้ พระเจ้าได้ตรัสกับอาดัมและเอวา ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ พระองค์ได้ทรงสั่งพวกเขาไว้สองอย่าง ผู้คนได้เรียนรู้ความรับผิดชอบของพวกเขาโดยผ่านการสื่อสาร

เราได้เห็นพระเจ้ายังคงสื่อสารกับมนุษย์ในตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับอาดัมและเอวาโดยทรงดำเนินและทรงตรัสกับพวกเขาในตอนเย็นของวัน (ปฐมกาล 3:8)
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับอับราฮัมโดยทรงสภาพเป็นมนุษย์และทรงมาเยี่ยมเยียนตอนกลางวัน (ปฐมกาล 18:1-3)
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับโยเซฟผ่านทางความฝัน (ปฐมกาล 37:5)
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับโมเสสผ่านทางพุ่มไม้ที่มีไฟลุกอยู่ (อพยพ 3:2-4).
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับซามูเอลผ่านทางนิมิต (1 ซามูเอล 3:4-15).

- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับดาวิดผ่านทางผู้เผยพระวจนะ (2 ซามูเอล 12:1).
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับโยเซฟผ่านทางความฝัน (มัทธิว 1:20, มัทธิว 2:13, 19, 22).
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับมารีย์ผ่านทางทูตสวรรค์ (ลูกา 1:26-28).
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับพระเยซูผ่านทางเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ (มัทธิว 3:17).
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับเปโตรผ่านทางนิมิตในวังค์ (กิจการ 10:10-16).
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารเปาโลผ่านทางนิมิต (2 โครินธ์ 12:1-7).
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับเราในทุกวันนี้ผ่านทางพระวิญญาณ (โรม 8:16).

พระเยซูทรงเป็นนักสื่อสาร

พระเยซูทรงใช้เวลาส่วนมากในการสื่อสาร

ถ้อยคำในพระกิตติคุณประมาณครึ่งหนึ่งเป็นถ้อยคำของพระเยซู ในพระกิตติคุณได้แสดงให้เห็นว่าการที่พระเยซูตรัส ทรงถาม และตอบคำถามมีมากกว่า 500 ครั้ง และในช่วงเวลาอื่น เราได้เห็นพระเยซูทรงฟังคนอื่น ๆ พูด การสื่อสารของพระเยซูในโอกาสต่างๆ มีดังต่อไปนี้:

- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับบรรดามิตรสหาย
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับครอบครัวของพระองค์
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับบรรดาสาวกของพระองค์
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับผู้หญิงคนหนึ่งทีบ่อน้ำ
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับโจรบนไม้กางเขน
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับผู้คนในธรรมศาลา
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับผู้หญิงที่ถูกจับได้ขณะล่องประเวณี

- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับบรรดาคนป่วยและคนง่อย
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับปีลาต กษัตริย์เฮโรด และบรรดาคนที่กล่าวโทษพระองค์
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับฝูงชนจำนวนมาก มีครั้งหนึ่งมากถึง 5000 คน
- พระองค์ได้ทรงสื่อสารกับพวกฟาริสี พวกสะดูดี และคนกลุ่มอื่นๆ

วิธีการที่พระเยซูทรงใช้สื่อสาร มีดังต่อไปนี้:

- พระองค์ทรงร้องเพลง
- พระองค์ทรงสอน
- พระองค์ทรงสรรเสริญ
- พระองค์ทรงกำชับ
- พระองค์ทรงเทศนา
- พระองค์ทรงให้คำปรึกษา
- พระองค์ทรงเล่าเรื่อง
- พระองค์ทรงสอน
- พระองค์ทรงตรัสคำพังเพย
- พระองค์ทรงถาม
- พระองค์ทรงชมเชย
- พระองค์ทรงตอบคำถาม
- พระองค์ทรงบอกจุดประสงค์ของบทเรียน
- พระองค์ทรงทอข้อพระคัมภีร์เดิม
- พระองค์ทรงอธิษฐานในที่สาธารณะและในที่ส่วนตัว
- พระองค์ทรงส่งนักเรียนออกไปฝึกฝนงานประกาศ

นอกเหนือจากการสื่อสารด้วยคำพูดแล้ว พระเยซูทรงการสื่อสารเชิงการแสดง พระเยซูทรงแสดงออกหลายอย่างก็เพื่อต้องการสื่อสารบางอย่าง ครั้งหนึ่งพระองค์ทรงโน้มตัวลงเขียนที่พื้นดิน (ยอห์น 8:6) เราไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเขียนอะไร แต่การแสดงว่ากำลังเขียนเป็นการสื่อสารถึงบางอย่าง

เมื่อพระเยซูทรงขับพวกคนแลกเงินและพวกค้าขายออกจากพระวิหาร พระองค์แสดงออกถึงความไม่พอใจในสิ่งที่พวกเขา กำลังทำกันอยู่ (มัทธิว 21:12-13) มีครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงสาปต้นไม้มะเดื่อ การสาปต้นไม้เดื่อไม่ใช่การพิพากษาลงโทษต้นไม้เดื่อ แต่เป็นวิธีการสื่อสารข้อความไปยังพวกสาวก (มัทธิว 21:18-22)

การอัศจรรย์แต่ละอย่างของพระเยซูถูกกระทำเพื่อสอนบางสิ่ง ทุกเหตุการณ์ถูกออกแบบมาเพื่อมีส่วนร่วมในการรับรองคำสอนของพระเยซู คนทั่วไปไม่สามารถทำแบบที่พระเยซูทำได้ การที่พระองค์ทรงสามารถทำได้นั้นหมายความว่าแท้จริงแล้วพระองค์ไม่ใช่คนธรรมดา

บทบาทของการสื่อสารในพันธกิจของพระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่ครบถ้วนสมบูรณ์ แสดงถึงความสำคัญของการสื่อสาร การสื่อสารเป็นวิธีหนึ่งที่เราจะทำในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงออกแบบและทรงเรียกเราไปทำนั้นให้สำเร็จลงได้

พระเจ้าทรงประทานความสามารถในการสื่อสารให้แก่มนุษย์

การสื่อสารเป็นส่วนหนึ่งของพระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา” (ปฐมกาล 1:26) เราไม่เข้าใจมุมมองทั้งหมดของพระฉายาของพระเจ้าที่อยู่ในมนุษย์ แต่ส่วนหนึ่งของฉายานี้ดูเหมือนจะเป็นความสามารถในการสื่อสาร

วัตถุที่เคลื่อนไหวไม่ได้จะไม่มีความสามารถในการสื่อสาร ลมที่พัดไปมาและแม่น้ำที่ไหลไปทำให้เกิดเสียง แต่เสียงนั้นไม่ได้ถือว่าการสื่อสาร การสื่อสารต้องใช้สติปัญญา และวัตถุที่เคลื่อนไหวไม่ได้ไม่มีสติปัญญา

สัตว์ต่างๆ มีความสามารถในการสื่อสารที่จำกัด พวกมันสามารถส่งเสียงเตือนถึงอันตรายที่จะมาถึงพวกมันได้ พวกมันสามารถสื่อสารเพื่อบอกว่ามีอาหารที่นั่นได้ อย่างไรก็ตาม พวกมันไม่สามารถสื่อสารอย่างละเอียดเหมือนมนุษย์ได้

การสื่อสารเป็นส่วนที่สำคัญของมนุษย์เรา งานประจำวันส่วนใหญ่ของเราก็ผ่านการสื่อสาร เราส่งผ่านสติปัญญาจากคนคนหนึ่งไปอีกคนหนึ่งก็โดยการสื่อสาร เราสร้างความบันเทิงให้ตนเองก็โดยผ่านการสื่อสาร

เราติดต่อกับคนอื่นผ่านการสื่อสาร นาธานได้ติดต่อกับกษัตริย์ดาวิดด้วยเรื่องราว เปาโลติดต่อกับชาวกาลาเทียด้วยจดหมาย เราเราชมเชยคนอื่นผ่านการสื่อสาร จดหมายของเปาโลมักเริ่มต้นด้วยคำชมเชย การสื่อสารเป็นส่วนสำคัญของมนุษย์

พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เราใช้การสื่อสารในทางที่ผิด

เช่นเดียวกับมูมมออื่นๆ ของพระฉายาของพระเจ้าที่อยู่ในมนุษย์ ความสามารถในการสื่อสารสามารถใช้ในทางที่ผิดได้ มารไม่สามารถสร้างใหม่ได้ มารได้แต่บิดเบือนสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ ซาตานพยายามที่จะบิดเบือนความสามารถในการสื่อสารของเรา การโกหก การนินทา และการพูดใส่ร้าย เป็นการบิดเบือนการสื่อสาร

พระเจ้าทรงห้ามเราไม่ให้:

(1) โกหก

- “ดังนั้นจงละทิ้งความเท็จ ให้พวกท่านแต่ละคนพูดความจริงกับเพื่อนบ้านของตน เพราะเราต่างเป็นอวัยวะของกันและกัน (เอเฟซัส 4:25)
- “อย่าพูดโกหกต่อกันและกัน เพราะว่าท่านได้ปลดவிสัยมนุษย์เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์นั้นแล้ว” (โคโลสี 3:9)
- “ก็จงระวังลิ้นของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดล่อลวง” (สดุดี 34:13)
- “เพราะฉะนั้น พวกท่านจงละทิ้งความชั่วทุกอย่าง และการล่อลวงทุกรูปแบบ ความไม่จริงใจ ความอิจฉาริษยา และการใส่ร้ายทุกชนิด” (1 เปโตร 2:1)

(2) กล่าวร้าย

- “ห้ามเที่ยวขึ้นเที่ยวล่องคอยส่อเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และห้ามปองร้ายต่อชีวิตของเพื่อนบ้าน เราคือยาห์เวห์” (เลวีนิติ 19:16)
- “พี่น้องเอ๋ย อย่ากล่าวร้ายกันและกัน คนที่กล่าวร้ายพี่น้องหรือตัดสินพี่น้องของตน ก็กล่าวร้ายธรรมบัญญัติและตัดสินธรรมบัญญัติ ถ้าท่านตัดสินธรรมบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ว่าประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน” (ยากอบ 4:11)

(3) หมิ่นประมาท

- “ห้ามด่าพระเจ้า หรือสาปแช่งผู้นำประชาชนของเจ้า” (อพยพ 22:28)
- “เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดอภัยให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดอภัยให้มนุษย์ไม่ได้” (มัทธิว 12:31)

(4) แข่งด่า หรือเหยียดหยาม

- “จงอวยพรแก่คนที่เคียดแค้นท่าน จงอวยพร อย่าแค้นเคืองเลย” (โรม 12:14)
- “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนว่า ‘ห้ามฆ่าคน ถ้าใครฆ่าคน คนนั้นจะต้องถูกพิพากษา’ แต่เราบอกพวกท่านว่า ใครโกรธพี่น้องของตน คนนั้นจะต้องถูกพิพากษา ถ้าใครพูดกับพี่น้องอย่างเหยียดหยาม คนนั้นจะต้องถูกนำไปยังศาลสูงให้พิพากษา และถ้าใครพูดว่า ‘อ้ายโง่’ คนนั้นจะมีโทษถึงไฟนรก” (มัทธิว 5:21-22)

หลักการของพระคัมภีร์สำหรับการสื่อสาร

พระคัมภีร์ได้ให้หลักการบางอย่างในการใช้ถ้อยคำของเราเพื่อให้เกิดผลดีและเลี่ยงผลร้าย

(1) อย่าพูดมากเกินไป

พูดมากคำย่อมนำบาปได้ แต่คนที่ยับยั้งปากของตนก็เป็นคนฉลาด (สุภาษิต 10:19)

แม้คนโง่หากนิ่งเสียก็นับว่ามีปัญญา เมื่อเขาปิดปากของตนก็นับว่ามีความคิด (สุภาษิต 17:28)

อย่าพูดมากเกินไป คนที่พูดมากเกินไปไม่ได้เห็นคุณค่าในคำพูดของตนเองหรือผู้อื่นอย่างเหมาะสม เขาพูดสิ่งต่างๆ ที่เขาไม่ได้จริงจังในสิ่งนั้น และเขาเหมาเอาว่าคนอื่นก็คงทำแบบเดียวกัน เขาออกความคิดเห็นโดยปราศจากความรู้ คุณไม่จำเป็นต้องออกความคิดเห็นในเรื่องที่คุณไม่รู้ ไม่ใช่ทุกความคิดเห็นจะมีค่าเท่ากัน

(2) อย่าพูดก่อนที่คุณจะคิด

พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงเข้าใจในเรื่องนี้ คือให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ (ยากอบ 1:19)

คนโง่ระบายความโกรธออกมาเต็มที่ แต่คนมีปัญญาจะยับยั้งไว้เสียๆ (สุภาษิต 29:11)

อย่าปล่อยให้ความรู้สึกของคุณทำให้คุณพูดในสิ่งที่ทำให้คุณเสียใจในภายหลัง

(3) อย่าตัดสินตามที่ตามองเห็น

ถ้าคนตอบก่อนจะได้ยิน ก็เป็นความโง่และความขายหน้าแก่เขา (สุภาษิต 18:13)

คนที่ผ่านไปยุ่งเรื่องทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของตน ก็เหมือนคนดึงหูสุนัข (สุภาษิต 26:17)

การขัดแย้งหลายเรื่องเกิดจากความเข้าใจผิด การฟังอย่างรอบคอบมักจะช่วยแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ ให้เข้าใจในการตัดสินสถานการณ์ ถ้าคนที่มีชื่อเสียงด้านความจริงใจสักคนหนึ่งพูดบางสิ่งที่คุณคิดว่าผิด อย่ารีบที่จะตัดสินเขา

ให้เลี่ยงการขัดแย้งที่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของคุณ คุณอาจมีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะตัดสินใจอย่างชาญฉลาดได้

(4) ให้ระวังในการพูดเล่น

คนบ้าขำว้างดูน่าไฟ ภูธรู และความตายฉันใด คนที่ล้อเล่นเพื่อนบ้านของตนและกล่าวว่า “ข้าล้อเล่น” ก็ฉันนั้น (สุภาษิต 26:18-19)

เป็นเพราะผลกระทบจากคำพูดของเรา การพูดเล่นที่เลยเถิดเป็นเหมือนอาวุธในมือของคนโง่ อย่าทำให้คนอื่นทำผิดพลาดเพราะการพูดเล่นของคุณ อย่าบอกพวกเขาว่าจริงๆ ในเมื่อมันไม่ใช่ พวกเขาจะไม่เชื่อคุณอีกต่อไป

อย่าล้อเลียนความพิการด้านร่างกาย อย่าเอาความล้มเหลวของบางคนมาเป็นเรื่องตลก อย่างเล่าเรื่องตลกที่ทำให้ความบาปเป็นเหมือนเรื่องเล็กน้อย

(5) ให้ระวังในการตักเตือน

ว่ากันต่อหน้า ดีกว่ารักกันลับๆ บาตแผลที่มีมิตรทำก็ด้วยเจตนาดี... (สุภาษิต 27:5-6a)

มีเวลาที่เหมาะสมและวิธีที่เหมาะสมที่จะตักเตือนสักคนหนึ่ง ให้มั่นใจว่าคุณตักเตือนเขาเพื่อที่จะเสริมสร้างเขา ไม่ใช่เพื่อทำลายเขา ให้มั่นใจว่าคุณได้ตักเตือนเป็นส่วนตัว ไม่ทำต่อหน้าคนอื่น แสดงให้เห็นว่าคุณเป็นห่วงคนที่คุณกำลังตักเตือนอยู่ และคุณอยากจะช่วยเขา ความสัมพันธ์ที่ดีเป็นเรื่องสำคัญก่อนที่จะยอมรับการตักเตือนของคุณ

(6) รักษาคำพูดของคุณให้บริสุทธิ์

และการพูดลามก การพูดเล่นไม่เป็นเรื่อง หรือการพูดหยาบโลน ก็เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม แต่จงขอบพระคุณดีกว่า (เอเฟซัส 5:4)

อย่าเล่าเรื่องอื้อฉาวนอกเสียจากว่าเป็นความรับผิดชอบของคุณที่จะจัดการกับสถานการณ์นั้น อย่าเล่าเรื่องตลกที่พูดกันในที่ลับ บรรดาผู้ไม่เชื่อมักใช้คำลามกหรือคำใช้เรียกอวัยวะในร่มผ้าเป็นคำอุทานของพวกเขา แต่นั่นเป็นเรื่องไม่เหมาะสมสำหรับคริสเตียน การใช้คำที่พูดที่อ้างถึงพระเจ้าหรือพระเยซูเป็นคำอุทานเพราะความเครียดเป็นเรื่องที่รับไม่ได้ นอกเสียจากว่าคุณร้องเรียกขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าด้วยความจริงใจ

(7) อย่าพูดแล้วสร้างความแตกแยก

คนตลบตะแลงแพร่การวิวาท และผู้ซุบซิบนินทาก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน (สุภาษิต 16:28)

เพราะขาดพิน ไฟก็ดับ และที่ไหนไม่มีคนซุบซิบนินทา การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป (สุภาษิต 26:20)

อย่าพยายามทำให้ตัวเองดูดีกว่าจากการเหยียบหัวคนอื่น อย่าทำให้คนอื่นแตกแยกกัน อย่าทำร้ายการเกิดผลในงานรับใช้ของบางคนโดยการพูดนินทาว่าร้ายเขา

ก่อนพูดอะไร อย่าถามตัวเองเพียงแค่ว่า “มันจริงไหม?” แต่ให้ถามด้วยว่า “ทำไมฉันควรจะพูด?”

มีค่ามากก็อันตรายมาก

ตำนานโบราณเรื่องหนึ่งได้เล่าถึงกษัตริย์องค์หนึ่งที่ได้ส่งข้าทาสบริวารออกไปหาสิ่งที่มีค่าที่สุดในอาณาจักร หลังจากค้นหาได้หลายสัปดาห์ บริวารก็ได้กลับมาและรายงานว่า “ข้าแต่กษัตริย์ สิ่งที่มีค่ามากที่สุด ในอาณาจักรของพระองค์ก็คือลัน เพราะว่าลัน ทำให้คนมีปัญญาสามารถทำให้ผู้คนได้ตระหนักว่าทำตัวอย่างไรถึงมีปัญญา ทำให้คนชอบธรรมสามารถทำให้คนอื่นตระหนักว่าทำอย่างไรงถึงจะถูกต้อน ลันเป็นสิ่งที่มีความค่าที่สุดในอาณาจักรของพระองค์พระเจ้าข้า”

แล้วกษัตริย์ก็ได้ส่งข้าทาสบริวารของพระองค์ออกไปหาสิ่งที่อันตรายมากที่สุด ในอาณาจักร เพื่อจะได้กำจัดมันเสีย สองสามสัปดาห์ต่อมา บริวารก็ได้กลับมาและรายงานว่า “ข้าแต่กษัตริย์ สิ่งที่มีอันตรายมากที่สุด ในอาณาจักรของพระองค์ก็คือลัน เพราะลันนี้ ทำให้คนโง่สามารถชักชวนคนที่อยู่รอบข้างเขาให้ทำตัวโง่ได้ และทำให้คนชั่วสามารถชักชวนคนอื่นให้ทำชั่วได้ ลันเป็นสิ่งที่อันตรายที่สุดในอาณาจักรของพระองค์พระเจ้าข้า”

► ให้อ่าน สดุดี บทที่ 15 จากสดุดีบทนี้ ให้เขียนว่าเราสามารถสื่อสารได้ผิดวิธีมีกี่อย่าง

► ให้อ่าน ยากอบ 3:1-12 ให้อภิปรายถึงอำนาจของลันทั้งในด้านดีและด้านชั่ว

การสื่อสารถูกใช้เพื่อสิ่งดีได้

ยากอบบอกว่า ของประทานที่ดีและและที่เลิศทุกอย่างนั้นมาจากพระเจ้า (ยากอบ 1:17) การสื่อสารเป็นของประทานอันหนึ่งของพระเจ้าที่ทรงประทานให้เรา เราสามารถทำสิ่งที่น่าทึ่งได้หลายอย่างด้วยของประทานนี้:

- เราอธิษฐานได้
- เราสรรเสริญพระเจ้าได้
- เรานมัสการพระเจ้าได้

- เราปลอบโยนคนอื่นได้
- เราหนุนใจคนอื่นได้
- เราสอนความจริงให้แก่คนอื่นได้
- เราตักเตือนคนที่ทำผิดได้

พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะใช้การสื่อสารของมนุษย์ในการขยายอาณาจักรของพระองค์

พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกเขาไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:18-20)

เปาโลได้ให้คำแนะนำแก่ทิโมธีในการใช้การสื่อสารเพื่อสิ่งดี

- “จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายๆ คนไว้กับบรรดาคนซื่อสัตย์ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย” (2 ทิโมธี 2:2)
- “ส่วนผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องไม่เป็นคนที่ชอบทะเลาะ แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคนเป็นอาจารย์ที่เหมาะสมและมีความอดทน” (2 ทิโมธี 2:24)

เราต้องรับผิดชอบต่อการสื่อสารของเรา

เราต้องรับผิดชอบต่อการสื่อสารกับพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์พร้อมด้วยความสามารถที่จะสื่อสารกับพระองค์ ข้อพระคัมภีร์ชี้ให้เห็นถึงหลายวิธีที่เราใช้สื่อสารกับพระเจ้าได้ในด้านบวก:

- พุดกับพระเจ้า (ปฐมกาล 17:18, อพยพ 3:11, กันดารวิถี 22:10, ผู้วินิจฉัย 6:36)
- อธิษฐานถึงพระเจ้า (ปฐมกาล 20:17, ลูกา 6:12, กิจการ 4:24, โรม 15:30)
- ร้องเรียกต่อพระเจ้า (อพยพ 8:12, สดุดี 57:2, สดุดี 77:1)
- ปฏิญาณตนต่อพระเจ้า (กันดารวิถี 21:2, กันดารวิถี 30:2; ปัญญาจารย์ 5:4)
- วิงวอนต่อพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:9, โยบ 5:8, โรม 11:2)
- ถวายเกียรติแด่พระเจ้า (โยชูวา 7:19, ยอห์น 9:24, โรม 4:20)
- ร้องเพลงต่อพระเจ้า (ผู้วินิจฉัย 5:3, เนหะมีย์ 12:46, สดุดี 47:6-7, สดุดี 59:17, โคโลสี 3:16).
- ร้องเรียกหาพระเจ้า (สดุดี 4:1, สดุดี 55:16).
- ถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า (สดุดี 66:20, ลูกา 5:26, ลูกา 17:18).
- ร้องทูลขอต่อพระเจ้า (ดาเนียล 9:20, ฟิลิปปี 4:6).
- ถวายขอบพระคุณแด่พระเจ้า (ลูกา 2:38, กิจการ 27:35, โรม 14:6).

ข้อพระคัมภีร์ยังเตือนเราถึงการที่ผู้คนสื่อสารถึงพระเจ้าในด้านลบ:

- หมิ่นประมาทพระเจ้า (อพยพ 22:28)
- แข่งด่าพระเจ้า (โยบ 2:9)
- โกหกต่อพระเจ้า (กิจการ 5:4)
- เยาะเย้ยพระเจ้า (2 พงศกษัตริย์ 19:16)

เราต้องรับผิดชอบต่อการสื่อสารของเราต่อซึ่งกันและกัน

พระเจ้าไม่เพียงแต่สร้างเราเพื่อสื่อสารกับพระองค์เท่านั้น แต่กับคนอื่นด้วย เราสามารถสื่อสารได้ทั้งในทางบวกและทางลบ พระเจ้าทรงสั่งให้เราอวยพรแก่คนที่ข่มเหงเรา ให้อวยพรและไม่แข่งด่าพวกเขา (โรม 12:14) ให้มาดูวิธีที่เราสื่อสารต่อกันและกันในทางบวก:

- หุ่นใจกันและกัน (1 เธสะโลนิกา 5:11, ฮีบรู 3:13, ฮีบรู 10:25).
- สั่งสอนกันและกัน (โคโลสี 3:16).
- เตือนสติกันและกัน (โรม 15:14).
- ทักทายกันและกัน (โรม 16:16, 1 โครินธ์ 16:20, 2 โครินธ์ 13:12).
- ตักเตือนกันและกัน (โคโลสี 3:16).

เราได้รับการเตือนให้หลีกเลี่ยงการสื่อสารที่เกิดผลร้าย:

- ห้ามหลอกลวงกันและกัน (เลวีนิติ 19:11, เอเฟซัส 4:25).
- อย่าตัดสินกันและกัน (โรม 14:13).
- อย่างใส่ร้ายกันและกัน (ยากอบ 4:11).

เราต้องรับผิดชอบที่จะสื่อสารพระกิตติคุณ

พระเยซูทรงมอบความรับผิดชอบในการประกาศพระกิตติคุณไปทั่วโลกให้แก่พวกสาวก คนของพระเจ้า ควรจะสื่อสารพระกิตติคุณให้แก่คนที่ยังไม่เชื่อโดยการประกาศข่าวประเสริฐ วิธีการเบื้องต้นที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะสื่อสารข่าวดีเรื่องพระเยซูคริสต์ไปถึงคนที่ยังไม่เชื่อก็โดยการสื่อสารทางการพูด พระเยซูได้บอกพวกสาวกว่า

เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:19-20)

บทสรุป

ในเมื่อการสื่อสารเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของพระฉายาของพระเจ้าที่อยู่ในมนุษย์ จึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับบรรดาผู้นำคริสตเตียนที่จะเข้าใจศิลปะของการสื่อสารและฝึกใช้ หลักสูตรนี้จะช่วยให้คุณได้เห็นถึงการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้คุณพร้อมที่จะใช้ทักษะในการสื่อสารเพื่อรับใช้ในอาณาจักรของพระเจ้าได้อย่างเกิดผล

การบ้าน บทที่ 1

- (1) ในช่วงแรกของบทต่อไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้เตรียมตัวศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด
- (2) ให้คุณออกมาพูดหน้าชั้น 3 นาทีเกี่ยวกับพันธกิจที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้คุณไปทำ คุณอาจพูดถึงพันธกิจที่คุณอยู่ปัจจุบันรวมไปถึงนิมิตของคุณในอนาคต

แบบทดสอบ บทที่ 1

- (1) รูปแบบหลักทั้งสามของการสื่อสารสำหรับบรรดาผู้นำคริสเตียน มีอะไรบ้าง?
- (2) พระเจ้าพระบิดาทรงสื่อสารกับใครบ้าง?
- (3) พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เราใช้การสื่อสารในทางที่ผิด มีอะไรบ้าง?
- (4) วิธีการเบื้องต้นที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะสื่อสารข่าวดีเรื่องพระเยซูคริสต์ คือวิธีไหน?

บทที่ 2

หลักการของการสื่อสาร

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

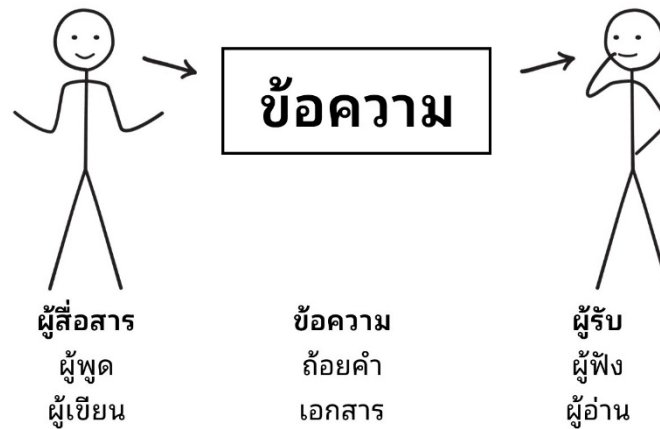
- (1) ระบุองค์ประกอบทั้งสามประการของการสื่อสารได้
- (2) รู้จักสองจุดที่สามารถทำให้การสื่อสารล้มเหลวได้
- (3) เข้าใจถึงความคาดหวังต่อรูปแบบต่างๆ ของการสื่อสารด้วยการพูด
- (4) รู้จักลักษณะเฉพาะของการสื่อสารด้วยการเขียน
- (5) หลีกเลี่ยงอุปสรรคของการสื่อสารที่ประสบความสำเร็จ

อรรถาธิบาย

ถ้าเราเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ การสื่อสารก็จะคงง่ายขึ้น เราก็คงเอาสายไฟเสียบปลั๊กจากความคิดของคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง แล้วกดปุ่ม แล้วการสื่อสารก็จะถ่ายโอนข้อมูลอย่างรวดเร็วและไม่ผิดพลาด แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงเลือกใช้มนุษย์ที่จะทำการสื่อสาร พระเจ้าทรงมีแผนการที่ดีกว่ามาก แท้ที่จริงแล้ว พระเจ้าได้ทรงออกแบบการสื่อสารให้เป็นประสบการณ์อันหนึ่งที่นำผลิตผลที่ดีที่สุดในชีวิต

คุณเคยสังเกตไหมว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างกิจกรรมที่ขาดไม่ได้เพื่อจะมีชีวิตที่ผลิตผล? เราจะเป็นต้องกินเพื่อจะได้มีแรง ดังนั้นพระเจ้าทรงทำให้การกินเป็นเรื่องผลิตผล เราจำเป็นต้องพักผ่อนเพื่อจะได้มี

เร็วแรงขึ้นอีก ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงทำให้การพักผ่อนเป็นสิ่งผลิตเฟลิน เช่นเดียวกัน พระเจ้าได้ทรงทำให้การสื่อสารเป็นเป็นเรื่องผลิตเฟลิน เป็นความปิติยินดีที่จะสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่น

มีสามองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารคือ ผู้สื่อสาร ผู้รับ และข้อความ ผู้ที่ทำการสื่อสารได้ส่งข้อความไปยังบุคคลที่สองที่จะรับข้อความ

เหตุผลสองประการที่ข้อความอาจไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร

ผู้สื่อสารอาจไม่สื่อสารอย่างชัดเจน

ไม่มีการสื่อสารที่สมบูรณ์แบบ พวกเราทุกคนต่างมีความคิดที่ไม่รู้จะบรรยายออกมาอย่างไร แม้บางครั้งตัวเราเองก็ไม่ว่าจะพูดต่อพระเจ้าอย่างไร ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงช่วยเราในการอธิษฐาน ทูลขอแทนเราในสิ่งที่เราไม่รู้จะทูลต่อพระเจ้าอย่างไร (โรม 8:26) ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นนักสื่อสารที่เชี่ยวชาญก็ตาม พวกเขาก็ไม่สามารถบรรยายทุกสิ่งในความคิดของเขาออกมาได้ บางครั้งการสื่อสารกลับล้มเหลวเมื่อผู้พูดพยายามที่จะเลือกคำพูด หรือเมื่อผู้เขียนพยายามที่จะเขียนเอกสารสักฉบับหนึ่ง พวกเราต่างก็มีปัญหาการสื่อสารในทุกครั้งเมื่อผู้สื่อสารและผู้รับใช้คำที่แตกต่างกัน การสื่อสารสามารถล้มเหลวได้เพราะผู้เขียนหรือผู้พูด

ผู้รับอาจไม่เข้าใจข้อความ

ส่วนใหญ่แล้ว ผู้รับไม่ตั้งใจฟังเพียงพอที่จะเข้าใจทุกสิ่งที่อีกคนหนึ่งกำลังพูด ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารด้วยคำพูดหรือการเขียนก็ตาม แม้ว่ามีคนที่เข้าใจทุกถ้อยคำก็ตาม ก็ยากที่จะเข้าใจการสื่อสารอย่างสมบูรณ์ เพราะข้อแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ ของถ้อยคำที่เปลี่ยนไปเมื่อถ่ายทอดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง การสื่อสารสามารถล้มเหลวได้เพราะผู้ฟังหรือผู้อ่าน

แม้คุณครูจะเป็นผู้สื่อสารที่ดีและนักเรียนเป็นผู้รับที่ดีก็ตาม ข้อความดั้งเดิมอาจสูญหายไประหว่างคุณครูกับนักเรียน หน้าที่ของเราคือการลดความเข้าใจผิดและปรับปรุงการสื่อสาร

การสื่อสารเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากอย่างหนึ่งที่เรำทำในแต่ละวัน พระเจ้าได้ทรงสร้างเราให้เป็นสิ่งที่มีชีวิตที่สามารถสร้างการสื่อสารและรับการสื่อสารได้ตลอดเวลา

ผู้สื่อสารที่ดีจะคอยเรียนรู้มากขึ้นเพื่อจะปรับปรุงความสามารถในการสื่อสารของตน ถ้าเราไม่คอยเรียนรู้และเติบโตขึ้น เราจะไม่สามารถเป็นผู้สื่อสารที่มีประสิทธิภาพและเป็นที่น่าสนใจได้

รูปแบบการสื่อสารต่างๆ มีอะไรบ้าง?

การสื่อสารด้วยการพูด

การสื่อสารระหว่างหนึ่งต่อหนึ่ง

การสื่อสารด้วยการพูดระหว่างหนึ่งต่อหนึ่งเป็นรูปแบบการสื่อสารที่มีความใกล้ชิดและมักประสบความสำเร็จอย่างมาก รูปแบบการสื่อสารแบบนี้เป็นรูปแบบที่ง่ายในการตัดสินใจว่าอีกคนหนึ่งเข้าใจคุณหรือไม่

คุณจะได้รับผลสะท้อนทันทีซึ่งจะช่วยให้คุณวัดระดับความสำเร็จของการสื่อสารได้ คุณสามารถใช้คำอธิบายหลากหลายแบบเพื่อจะถ่ายทอดข้อมูลจากตัวคุณไปยังอีกคนหนึ่งได้สำเร็จ

นี่เป็นรูปแบบการสื่อสารที่ไม่เครียดและเป็นธรรมชาติที่สุด

กลุ่มเล็กๆ

นี่เป็นรูปแบบการสื่อสารที่เราจะใช้กันในรอบครัว ที่ทำงาน และเข้าสังคมแบบที่ไม่เป็นทางการ การสื่อสารกลุ่มเล็กๆ สามารถนับรวมอะไรก็ได้จากการพูดคุยกันในรอบครัวไปจนถึงรูปแบบที่เป็นทางการขึ้นอีกหน่อยเช่นชั้นเรียนหรือการศึกษาในวันอาทิตย์ คนส่วนใหญ่บอกว่าฝูงชนมักสร้างความกังวลและอึดอัด แต่คนที่พูดแบบนี้มักพูดกันในรูปแบบของครอบครัว การรวมตัวของเพื่อนๆ อย่างไม่เป็นทางการ และในกลุ่มเล็กๆ ที่ไม่ต้องเครียดอะไรมาก

การพูดในที่สาธารณะ

การพูดในที่สาธารณะ ผู้สื่อสารจะพูดกับคนกลุ่มใหญ่ การสื่อสารในรูปแบบนี้ค่อนข้างจะเป็นทางการ แม้ว่าอาจจะมีการยกยาะแบบไม่เป็นทางการก็ตาม การพูดกับคนกลุ่มใหญ่เป็นรูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการสื่อสารข้อมูลจำนวนมากที่สุดในเวลาอันสั้นที่สุด การประชุมในคริสตจักร การรณรงค์ทางการเมือง และการชุมนุมอื่นๆ ต่างก็ใช้การพูดในที่สาธารณะแบบนี้ การพูดในสถานการณ์แบบนี้ เป็นเรื่องยากที่จะรู้ว่าผู้ฟังแต่ละคนจะเข้าใจข้อความที่สื่อออกไปหรือเปล่า ข้อผิดพลาดในการสื่อสารสามารถเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ผู้คนส่วนใหญ่รู้สึกว่าการพูดในที่สาธารณะเป็นรูปแบบที่ยากที่สุดในการสื่อสารด้วยการพูด

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ

พวกเราส่วนใหญ่มักจะเกี่ยวข้องกับการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการทุกวัน ส่วนใหญ่แล้วการสื่อสารแบบไม่เป็นทางการไม่ต้องเตรียมตัว คนนั้นเพียงแต่ตอบสนองต่อสถานการณ์อย่างเป็นธรรมชาติ แม้ว่าเป็นสถานการณ์อย่างไม่เป็นทางการ แต่ก็ยังมีบางคนที่ของประทานมากกว่าคนอื่นในการสื่อสารออกมา

การสื่อสารอย่างเป็นทางการ

โดยปกติแล้วการสื่อสารอย่างเป็นทางการจะใช้ในโอกาสที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า การสื่อสารอย่างเป็นทางการต้องการให้ผู้พูดเตรียมการนำเสนอของตนไว้ล่วงหน้า การสื่อสารอย่างเป็นทางการมักสร้างความ

กังวลและความกลัวให้กับผู้นำเสนอ โดยเฉพาะเมื่อคนนั้นไม่คุ้นเคยกับการพูดในที่สาธารณะ การเทศนา การบรรยายและการนำเสนอที่คล้ายๆ กันต่างก็เป็นการนำเสนออย่างเป็นทางการ

การสื่อสารอย่างเป็นทางการสามารถใช้ในกลุ่มเล็กๆ หรือในสถานการณ์หนึ่งต่อหนึ่งก็ได้ ถ้าคุณถูกเชิญไปหรือกับผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งก็จะเป็นเหมือนสถานการณ์ที่เป็นทางการ คุณควรเตรียมตัวที่จะไปประชุมหรืออย่างจริงจังเหมือนดังว่าคุณจะไปพูดต่อหน้าคนมากมาย

การสื่อสารด้วยการเขียน

การสื่อสารด้วยการเขียนมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการสื่อสารด้วยการพูดอยู่หลายอย่าง แต่บางอย่างจะเป็นลักษณะเฉพาะของการสื่อสารด้วยการเขียน

1. **การสื่อสารด้วยการเขียนมักสั้นกว่าการสื่อสารด้วยการพูด** การสื่อสารด้วยการเขียนมักจะมีข้อจำกัดเรื่องความยาวของคำซึ่งการสื่อสารด้วยการพูดไม่จำเป็นต้องมี เพราะเจตนาที่เขียนมักจะสั้นกว่าการพูดทางโทรศัพท์
2. **การสื่อสารด้วยการเขียนมักจะแม่นยำมากกว่าการสื่อสารด้วยการพูด** เมื่อผู้เขียนต้องใช้เวลาในการเขียนการสื่อสารของเขาออกมา นั่นก็หมายความว่า จริงๆ แล้วการสื่อสารแบบนี้มักจะถูกต้องแม่นยำมากกว่า เพราะว่าการสื่อสารด้วยการเขียนจะได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียด ผู้เขียนมักจะระมัดระวังมากกว่าเพื่อให้ถูกต้องอย่างครบถ้วน
3. **การสื่อสารด้วยการเขียนมักจะเป็นทางการมากกว่าการสื่อสารด้วยการพูด** ในเมื่อผู้รับไม่ได้อยู่ตรงหน้าของผู้เขียน ผู้เขียนก็มักจะใช้คำในการสื่อสารที่เป็นทางการมากกว่าการที่บุคคลนั้นอยู่ใกล้เคียง

4. **การสื่อสารด้วยการเขียนมักส่งผลกระทบได้มากกว่าการสื่อสารด้วยการพูด** การสื่อสารด้วยการพูดอาจไม่มีสิทธิอำนาจมากเท่ากับการสื่อสารด้วยการเขียน ถ้าดูในด้านกฎหมายแล้ว การสื่อสารจะยังไม่เป็นทางการจนกว่าจะถูกบันทึกลงไป
5. **การสื่อสารด้วยการเขียนคงอยู่นานกว่าการสื่อสารด้วยการพูด** ถ้ามีบางคนประกาศออกมา สิ่งที่ถูกพูดออกมาก็ถูกลืมได้อย่างง่ายดาย แต่ถ้ามีบางคนได้บันทึกไว้ ข้อความนั้นก็สามารถสื่อสารต่อไปได้ตราบเท่าที่กระดาษที่บันทึกนั้นยังคงอยู่

ในบางสถานการณ์ การสื่อสารด้วยการเขียนมีประสิทธิภาพมากกว่าการสื่อสารด้วยการพูด การเป็นผู้สื่อสารที่ดีได้นั้น คนนั้นจะต้องพัฒนาทักษะในการเขียนให้ดีขึ้นเช่นเดียวกับทักษะในการพูด

การใช้รูปแบบหลากหลายในการสื่อสาร

นอกเหนือจากการพูดและการเขียนแล้ว เราสามารถสื่อสารด้วยการละคร รูปภาพ ดนตรี การเคลื่อนไหว ร่างกาย การสัมผัส และการแสดงออก นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการสอนที่มีประสิทธิภาพที่สุดจะใช้องการสื่อสารในหลายรูปแบบ ถ้าคนหนึ่งได้ยินข้อความ และได้เห็นข้อความที่ตอกย้ำด้วยบทเรียนที่เป็นรูปภาพหรือวัตถุ เขาจะเรียนรู้ได้มากกว่า นักวิจัยบางคนได้บอกว่า:

- เราจดจำสิ่งที่อ่านได้ 10%
- เราจดจำสิ่งที่ฟังได้ 20%
- เราจดจำสิ่งที่เห็นได้ 30%
- เราจดจำสิ่งที่เห็นและฟังได้ 50%
- เราจดจำสิ่งที่ทำได้ 90%

สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงจุดสำคัญที่ว่า การสื่อสารหลากหลายรูปแบบจะช่วยเพิ่มการเรียนรู้ เมื่อเราใช้การสื่อสารในรูปแบบหนึ่งพ่วงกับการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่ง เราก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น

► ให้ประเมินความสามารถในการสื่อสารของคุณ การสื่อสารรูปแบบไหนเป็นจุดแข็งของคุณ การเขียน หรือการพูด กลุ่มเล็กๆ หรือกลุ่มใหญ่ ทางทางหรือไม่เป็นทางทาง? แล้วแบบไหนเป็นจุดอ่อนของคุณ?

ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสาร

มีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการสื่อสารของเรา

ข้อความ

ลักษณะของข้อความของเราจะมีผลกระทบอย่างมากต่อการสื่อสาร อย่างเช่น มีข้อแตกต่างอย่างมาก ระหว่างข้อความสำหรับงานศพกับงานวันเกิด มีข้อแตกต่างอย่างมากระหว่างการนำเสนอเรื่องการช่วยเหลือโรคเอดส์ในประเทศไนจีเรียกับการนำเสนอในพิธีจบการศึกษาของมหาวิทยาลัย มีข้อแตกต่าง ระหว่างคำเทศนา การนำเสนอทางวิชาการอย่างเป็นทางการ และการพูดในที่ชุมนุมทางการเมือง

ความยากของข้อความจะมีอิทธิพลต่อข้อความด้วยเช่นกัน ดูเหมือนว่าเป็นเรื่องแปลก ที่ข้อความยิ่งสั้นก็ ยิ่งใช้เวลามากในการเตรียมข้อความเพื่อให้มั่นใจว่าได้สื่อสารจุดที่สำคัญในเวลาจำกัด ยิ่งถ้าใครมี เวลานำเสนอเพียงไม่กี่นาที เขาก็อาจต้องใช้เวลาในการเตรียมตัวอย่างมาก

มีชายคนหนึ่งถามประธานาธิบดี ดไวท์ ไอเซิลฮาร์ว ว่าท่านใช้เวลาในการเตรียมสุนทรพจน์นานเท่าไร เขา ตอบว่า “ถ้าคุณอยากให้ผมกล่าว 15 นาที ผมขอเวลาเตรียมสองสัปดาห์ ถ้าอยากให้ผมกล่าว 30 นาที ผมขอเวลาเตรียมหนึ่งสัปดาห์ ถ้าคุณอยากให้ผมกล่าวหนึ่งชั่วโมง ผมขอเวลาเตรียมสองสามวัน ถ้าคุณ อยากให้ผมกล่าวสองสามชั่วโมง ผมพร้อมที่จะกล่าวเดี๋ยวนี้เลย” จุดสำคัญของเขาก็คือถ้าคุณมีเวลาจำกัด คุณต้องเตรียมตัวอย่างมากเพื่อจะได้พอดีกับเวลา

การเตรียมตัว

นักพูดต่อหน้าสาธารณะจำเป็นต้องใช้เวลาอย่างมากในการเตรียมตัวที่จะนำเสนอ โดยปกติแล้วจะ ความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างผลกระทบของการนำเสนอและการเตรียมตัวที่จะต้องทุ่มเท

เหตุผลที่ใหญ่ที่สุดอันหนึ่งที่หลายๆ คำเทศนาส่งผลกระทบต่อเพียงเล็กน้อยก็คือขาดการเตรียมตัว หลายคนพึ่งพาบนความสามารถตามธรรมชาติของตนเองในการที่จะกล่าวคำเทศนา แต่เราควรเอาใจจริงเอาใจในเตรียมตัวที่จะพูดทุกครั้ง บางคนถึงกับเขียนทุกคำที่จะพูดต่อหน้าสาธารณะ ซึ่งต้องใช้เวลาอย่างมากในการเตรียมตัวแบบนี้ แต่รางวัลที่ได้คือการพูดนำเสนอที่มีประสิทธิภาพ

สภาพแวดล้อม

สภาพแวดล้อมของการนำเสนอมีผลต่อการเตรียมตัวและการนำเสนอข้อความนั้น ถ้าจะมีการเทศนาในการประชุมประกาศนอกลานที่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เขาจะต้องเตรียมตัวแตกต่างจากการประชุมของศิษยาภิบาลในโรงแรม เมื่อรับคำเชิญที่จะไปพูด ก็จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ถึงสภาพแวดล้อมของสถานที่นั้นให้มากที่สุด

สถานการณ์

ผู้พูดต้องรู้ถึงสถานการณ์ที่ทำให้เขาถูกเชิญไป อย่างเช่น ผู้เขียนหลักสูตรนี้ถูกเชิญไปพูดหัวข้อ “ปรัชญาของการศึกษาของคริสเตียน” ให้แก่พวกเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน เขาได้ทราบมาว่าคณะกรรมการกำลังคิดทบทวนปรัชญาของพวกเขา สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปในตลอด 60 ปีมานี้ และนี่เป็นเวลาโรงเรียนจะต้องสร้างความมั่นใจว่าพวกเขาเข้าใจพันธกิจของพวกเขาจริงๆ การได้รู้ถึงเบื้องหลังเหล่านี้จะช่วยผู้พูดในการเตรียมคำบรรยายของเขา

ผู้ฟัง

มีหลายปัจจัยเกี่ยวกับผู้ฟังที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสาร:

- **อายุ** ระยะเวลาความสนใจเด็กๆ จะไม่ยาวเท่ากับของผู้ใหญ่ คุณอาจพูดให้สั้นลงหรือใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อดึงความสนใจของเด็ก

- **เพศ** ผู้หญิงมีความสนใจแตกต่างจากผู้ชาย เพราะฉะนั้น คุณจะต้องเตรียมสำหรับผู้ฟังที่เป็นชาย หรือหญิงให้แตกต่างกัน ถ้าเป็นผู้ฟังที่คละรวมกัน คุณยังต้องเตรียมตัวในอีกแบบหนึ่ง
- **ความสนใจ** ถ้าคุณต้องพูดกับกลุ่มทนาย คุณจะต้องเตรียมตัวและพูดแตกต่างจากการพูดกลับ กลุ่มนักศึกษา ผู้พูดควรเอาใจใส่ความสนใจเฉพาะของกลุ่มผู้ฟัง
- **การศึกษา** ถ้าคุณจะต้องแจกเอกสารเชิงวิชาการให้แก่บรรดาอาจารย์ในมหาวิทยาลัย คุณจะต้องนำเสนอด้วยวิธีที่แตกต่างจากที่คุณสอนพระคัมภีร์ให้แก่เด็กอายุ 12 ปี
- **สุขภาพและกำลังวังชา** ภรรยาของศิษยาภิบาลท่านหนึ่งสอนกลุ่มผู้สูงอายุในแต่ละสัปดาห์ คนเหล่านี้มีอายุมากและไม่แข็งแรง และไม่มีความตั้งใจนานเท่ากับคนหนุ่มสาวที่แข็งแรง เธอเตรียมและสอนแตกต่างจากตอนที่เธอสอนผู้ฟังที่เป็นหนุ่มสาว
- **ระยะเวลา** ช่วงเวลาสำหรับการนำเสนอจะเป็นตัวกำหนดการเตรียมตัวที่จะสื่อสาร เซลล์แมนขายของที่ได้รับเวลา 10 นาทีเพื่อปิดการขายจะพูดแตกต่างจากการได้รับแค่หนึ่งนาที

เพราะปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อการเตรียมตัวและการถ่ายทอดออกไป ผู้พูดควรหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้ฟังให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้เมื่อตอบรับคำเชิญให้ไปพูด

อุปสรรคต่อการสื่อสาร

กลัวการพูดในที่สาธารณะ

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดสำหรับหลายคนคือกลัวที่จะพูดต่อหน้าสาธารณะ มีทหารหลายคนไม่กลัวที่จะเสี่ยงชีวิตในสนามรบ แต่กลัวที่จะพูดเพียงสองสามคำต่อหน้ากลุ่มคน 15 คนหรือ 20 คน

วิธีที่ดีที่สุดในการรักษาความกลัวในการพูดในที่สาธารณะคือประสบการณ์ ยิ่งพูดต่อหน้าสาธารณะมากเท่าไร ก็จะไม่ยิ่งไม่อดอัดในการพูดในที่สาธารณะมากเท่านั้น เมื่อนักพูดต่อหน้าสาธารณะที่มีชื่อเสียงได้รับ

คำชมในเรื่องทักษะการพูดของเขา เขาก็ยิ้มแล้วบอกว่า “ผมต้องฝึกฝนอย่างมาก” ประสพการณ์เป็น
สิ่งจำเป็นสำหรับการเป็นนักพูดต่อหน้าสาธารณะโดยไม่อึดอัด

ขาดการเตรียมตัวที่เพียงพอ

เราเคยพูดถึงเรื่องความสำคัญของการเตรียมตัวมาแล้ว สาเหตุใหญ่ที่สุดอันหนึ่งที่ทำให้การพูดในที่
สาธารณะไม่ประสบความสำเร็จคือขาดการเตรียมตัวที่เพียงพอ ปัญหาทั่วไปที่มักเกิดกับนักพูดในเรื่อง
การเตรียมตัวมีอะไรบ้าง?

- **อรรถภาพไม่ดี** ถ้าผู้พูดเริ่มต้นได้ไม่ดี การนำเสนอของเขาก็จะไม่ไปได้ด้วยดี
- **บทสรุปไม่ดี** บทสรุปที่ดีก็สำคัญเช่นเดียวกับอรรถภาพที่ดี นี่เป็นสิ่งที่สุดท้ายที่ผู้ฟังจะได้ฟัง พวกเขา
จะจดจำบทสรุปไว้
- **ตัวอย่างที่ไม่ดี** ส่วนที่สำคัญที่สุดส่วนหนึ่งของการนำเสนอต่อหน้าสาธารณะใดๆ ก็ตามคือการใช้
ตัวอย่างที่ช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจข้อความ
- **การจัดเรียงขั้นตอนที่ไม่ดี** การสื่อสารที่ดีถูกจัดเรียงอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ผู้พูดที่จัดเรียง
ขั้นตอนไม่ดีอาจพูดสิ่งดีๆ หลายอย่าง แต่ผู้ฟังอาจไม่เข้าใจข้อความหลักของเขา

เหล่านี้คือประเด็นเกี่ยวกับการเตรียมตัว เมื่อเราก้าวขึ้นไปบนโพเดียมเราอาจจะประหม่าอย่างหลีกเลี่ยง
ไม่ได้ เราอาจควบคุมควบคุมสภาพแวดล้อมที่เราพูดไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตาม เราสามารถทำบางอย่างได้เกี่ยว
การอรรถภาพที่ดีและบทสรุปที่ดี เราสามารถควบคุมตัวอย่างต่างๆ ในการนำเสนอของเรา และเราสามารถ
ควบคุมการจัดเรียงขั้นตอนของการนำเสนอของเรา สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญของการเตรียมตัว

ไม่มีอะไรมาแทนที่การเตรียมตัวที่ดีได้ การเตรียมตัวไม่ดีในการพูดในที่สาธารณะแสดงถึงความเป็นมือ
อาชีพ

ไม่วางต่อผู้ฟัง

การพูดในที่สาธารณะเป็นมากกว่าการสื่อสารทิศทางเดียวจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง นักพูดต่อหน้าสาธารณะที่ดีมักสังเกตการตอบสนองจากผู้ฟังของเขาอยู่เสมอ วิธีที่ดีที่สุดที่จะสังเกตคือการสบตากับผู้ฟัง นักพูดต่อหน้าสาธารณะสามารถสบตากับผู้ฟังของเขาได้ไม่ว่าผู้พูดจะประสบความสำเร็จในการสื่อสารหรือไม่ก็ตาม เมื่อผู้พูดเริ่มรู้ว่าผู้ฟังไม่ค่อยตั้งใจฟังแล้ว ผู้พูดจะต้องทำอะไรก็ได้ที่ต้องทำเพื่อดึงความสนใจของผู้ฟังกลับมา ผู้พูดสามารถทำบางสิ่งได้ดังต่อไปนี้:

- หยุดพูดและรอสักครู่ ช่วงที่เงียบจะดึงความสนใจของผู้ฟัง
- เล่าสักหนึ่งเรื่อง เรื่องเล่าจะช่วยดึงความสนใจกลับมา บางครั้งคุณอาจต้องเล่าบางเรื่องเร็วกว่าลำดับที่คุณจัดไว้
- ยกข้อเท็จจริงหรือสถิติที่น่าทึ่งสักเรื่องหนึ่ง
- เล่าเรื่องที่ขบขัน
- พูดถึงการนำเอาไปใช้จริงในชีวิตประจำวันในหัวเรื่องของคุณ
- ใช้วัตถุสิ่งของมาแสดงหรือเขียนบนกระดาน
- ถามตอบกับบางคนในกลุ่มผู้ฟัง
- ถ้าผู้ฟังง่วงนอน ก็ให้ยืนขึ้นแล้วปิดตัว ยืดหยุ่น
- ถ้าผู้ฟังง่วงนอน ให้พวกเขาร้องเพลงในข้อร้องรับหรือใช้เพลงสั้นๆ

ผู้พูดจะต้องระวังสิ่งที่จะเข้ามารบกวนความสนใจอยู่เสมอ ถ้ามีคนหนึ่งเดินเข้ามาในชั้นเรียน หรือถ้ามีการส่งเสียงไว้วายนอกชั้นเรียน ให้หยุดพูดก่อนจนกว่าเสียงรบกวนเหล่านี้จะหยุดไป เมื่อผู้ฟัง 50% หันไปมองคนที่กำลังเข้าห้องสาย คุณจะต้องหยุดรอก่อน

เมื่อมีสิ่งรบกวนในชั้นเรียน บางครั้งการพูดในเชิงตลกก็พอช่วยได้ คุณอาจพูดว่า “ผมจะรอสักหนึ่งนาที เพื่อให้ทุกคนได้เห็นว่าใครกำลังเดินเข้ามาเพราะเขาน่าสนใจมากกว่าผม ผมเป็นผู้สอน และผู้สอนรู้ว่าการที่จะดึงดูดคนต่อไปเมื่อมีสิ่งรบกวนเข้ามาจะไม่เป็นประโยชน์ หลังจากที่ทุกคนได้เห็นแล้วว่าเป็นใคร ผมก็จะได้สอนต่อ” โดยปกติแล้วผู้ฟังก็จะพากันหัวเราะและหันกลับมาสนใจที่คุณ

ดึงความสนใจผู้ฟังของคุณ

ดูแอน ลิตฟิน ได้บอกวิธีดึงความสนใจผู้ฟังของคุณไว้ 10 ประการ

(1) ทำให้ประหลาดใจ ความสนใจของเราจะถูกดึงไปสิ่งที่แตกต่างกันที่เราคาดหวังไว้

เมื่อผู้เชี่ยวชาญเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสถามพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะ ‘ได้รับชีวิตนิรันดร์?’” พระเยซูทรงตอบด้วยเรื่องราวที่ทำให้ประหลาดใจในตอนท้าย เรื่องชาวสะมาเรียใจดีที่มีชาวสะมาเรียที่ถูกดูแลจนเป็นพระเอกในเรื่องนี้ (ลูกา 10:25-37) เรื่องนี้ดึงความสนใจบรรดาผู้ฟังของพระเยซู

(2) การเคลื่อนไหวหรือกิจกรรม เมื่อทุกอย่างหยุดนิ่ง การเคลื่อนไหวจะดึงความสนใจของเรา เช่นเดียวกัน เมื่อทุกอย่างเคลื่อนไหว อะไรที่หยุดนิ่งมักจะโดดเด่น ความแตกต่างเป็นสิ่งที่ดึงความสนใจของเรา

เพื่อแสดงถึงความไม่พอใจในความไม่ยุติธรรมของบรรดาพวกผู้นำทางศาสนาในพระวิหาร

¹ ดัดแปลงจาก Duane Litfin, *Public Speaking, 2nd Edition* (Grand Rapids: Baker Book House, 1996), 47. ให้ดูหน้าที่ 239.

พระเยซูเสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่พวกซื้อขายในบริเวณพระวิหารนั้น
ทรงคว่ำโต๊ะคนรับแลกเงิน และทรงคว่ำม้านั่งของคนขายนกพิราบ (มัทธิว 21:12)

คุณคิดว่าพระเยซูได้ดึงความสนใจของผู้คนในพระวิหารไหม?

(3) สิ่งใกล้ตัว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันหรือสิ่งที่เกิดขึ้นใกล้ตัวเราจะดึงความสนใจของเรา

ในขณะที่พระเยซูทรงสอนอยู่

ขณะนั้นบางคนซึ่งอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลีที่ปีลาตเอาเลือดและเครื่องบูชาของพวกเขามาคละ
เคล้าด้วยกันให้พระเยซูทรงฟัง

พระเยซูทรงตอบสนองด้วยการสอนบทเรียนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และอีกโคกนาฏกรรมที่
เกิดขึ้นที่สระสิโลอัม (ลูกา 13:1-5) พระองค์ทรงรู้ว่าเหตุการณ์ปัจจุบันดึงความสนใจของบรรดาผู้ฟัง

(4) สิ่งที่มีมองเห็นได้ บางสิ่งพิเศษที่เรามองเห็นได้ก็มักดึงความสนใจของเราได้ดีกว่านามธรรม สิ่งทั่วไป
หรือสิ่งธรรมดา ด้วยเหตุนี้ตัวอย่างต่างๆ จึงสำคัญ เมื่อพระเยซูทรงสอน พระองค์ทรงชี้ถึงบางสิ่งเพื่อเป็น
ตัวอย่างในการสอนของพระองค์

- “ก็เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง” (มาระโก 4:31).
- “จงเอาเงินเดนาริอันเหรียญหนึ่งมาให้เราดู” (ลูกา 20:24).
- “จงดูต้นมะเดื่อ” (ลูกา 21:29).

(5) สิ่งที่คุณเคย ในสภาพแวดล้อมที่มีสิ่งต่างๆ ที่เราไม่คุ้นเคย ไม่รู้จัก ถ้ามีอะไรที่เราคุ้นเคยก็มักจะโดด
เด่นต่อเราเสมอ

การสอนบทเรียนเรื่องการตอบสนองต่อพระวาทะของพระเจ้า พระเยซูได้ทรงชี้ถึงฉากที่คุ้นเคยในโลกของพระองค์ เป็นเรื่องผู้หว่านพืชที่ออกไปหว่านพืชในทุ่งนา “นี่แน่ะ มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช” (มัทธิว 13:3)

(6) ความขัดแย้ง ในบรรยากาศแห่งความสงบและเป็นหนึ่งใจเดียวกัน สิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่างสองสิ่งหรือมากกว่านั้นมักจะดึงความสนใจของเรา

พระเยซูมักเน้นข้อแตกต่าง (ความขัดแย้ง) ระหว่างคำสอนของพระองค์กับคำสอนของพวกฟาริสีและผู้นำศาสนาคนอื่นๆ อยู่บ่อยๆ เรื่องแบบนี้เป็นสิ่งที่ดึงความสนใจของผู้คน “เมื่อฝูงชนได้ยินก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์” (มัทธิว 22:33)

(7) ความระทึกน่าติดตาม เมื่อเรารู้ภาพรวมทั้งหมดแล้วแต่ยังขาดบางจุดที่สำคัญ เราก็สนใจสิ่งที่ขาดหายไป อยากจะรู้ว่ามันจะจบอย่างไร

เมื่อพวกผู้นำศาสนาตำหนิพระเยซูเรื่องการกินอาหารกับคนบาป พระองค์ทรงเริ่มเล่าเรื่องหนึ่ง พระองค์ทรงเล่าเรื่องบุตรชายที่เคยหนีออกจากบ้านแล้วตัดสินใจที่จะกลับบ้าน (ลูกา 15:11-32) ผู้คนที่กำลังฟังก็คอยฟังอยากรู้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับบุตรชายคนนี้? คุณพ่อจะยอมรับเขาได้ไหม? แล้วชาวบ้านจะได้เขาไปไหมเพราะเขาสร้างเรื่องน่าอับอายให้ชาวบ้าน? แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับบุตรชายที่กบฏนี้? พระเยซูทรงทราบวิธีที่จะสร้างความระทึกน่าติดตาม

(8) ความเข้มข้น เมื่อมีบางสิ่งที่โดดเด่นเพราะเข้มข้นกว่าสิ่งต่างที่อยู่รอบข้าง เราก็มักจะสนใจสิ่งนั้น

ผู้ที่ฟังพระเยซูสอนจะสัมผัสถึงสิทธิและอำนาจในคำสอนของพระองค์อยู่เสมอ ความเข้มข้นของคำสอนของพระองค์ทำให้ผู้ฟังประหลาดใจ “คนทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์” (มาะโก 1:22)

(9) **อารมณ์ขัน** จุดสำคัญของอารมณ์ขันส่วนใหญ่คือบางสิ่งหรือบางแห่งที่ไม่ได้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น อารมณ์ขันมักจะดึงความสนใจของเราได้อยู่เสมอ

ผู้ฟังของพระเยซูคงพากันหัวเราะเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ทำไมท่านมองเห็นผมในตาพี่น้องของท่าน แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน?” (มัทธิว 7:3)

(10) **เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน** สิ่งที่เกี่ยวข้องกับความต้องการพื้นฐานหรืออารมณ์ที่เราประสบในทุกวันมักจะดึงความสนใจของเรา

เมื่อพระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนให้คนผู้คนทั่วไปที่มีเงินเพียงเล็กน้อย พระองค์ทรงสอนเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นต่อชีวิตประจำวันของพวกเขา

“เพราะเหตุนี้ เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม... ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม?... เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายและกล่าวว่าเอาอะไรกิน? หรือจะเอาอะไรดื่ม? หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม?... แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้ (มัทธิว 6:25, 28, 31, 33).

พระเยซูทรงตรัสถึงความจำเป็นพื้นฐานของชีวิต

ไม่ได้เน้นหัวข้อหลัก

การไม่ได้เน้นหัวข้อหลักเป็นหนึ่งในปัญหาทั้งสองที่สำคัญที่สุดในคำเทศนาและการพูดในที่สาธารณะ ลองฟังการพูดคุยกันหลังบ่ายวันอาทิตย์:

โรมัส: “เธอชอบการประชุมตอนเช้าไหม?”

ซาร่าห์: “ชอบสิ ดีมากเลย”

โรมัส: “คำเทศนาดีไหม?”

ซาราส: “ดีมากเลย!”

โรมัส: “อาจารย์เทศน์เรื่องอะไรนะ?”

ซาราส: “เออ... อาจารย์พูดเรื่องความบาป เรื่องสวรรค์ เรื่องรถเสียที่อาจารย์เจอเมื่อวานนี้
อาจารย์พูดหลายเรื่องดี ๆ ทั้งนั้นแหละ”

ศิษยาภิบาลพูดเรื่องดี ๆ หลายเรื่อง แต่ไม่มีการรวบรวมเนื้อหาในคำเทศนา นี่เป็นสิ่งที่ทำร้าย
ความสามารถของศิษยาภิบาลในการสื่อสารข้อความอันทรงพลังภาพ เมื่อผู้ฟังกลับบ้าน พวกเขากลับจำ
หัวข้อหลักของคำเทศนาไม่ได้ เมื่อผู้คนกลับจากฟังเทศนาหรือการพูดในที่สาธารณะ เขาควรสรุปสิ่งที่ได้
พูดไปแล้วอย่างสั้น ๆ ได้ ถ้าผู้ฟังส่วนใหญ่ไม่สามารถสรุปได้ ก็แสดงว่าผู้พูดไม่ประสบความสำเร็จอย่าง
แท้จริง

หลังจากที่ผู้พูดได้สร้างหัวข้อหลักของการนำเสนอของเขา เขาต้องสร้างโครงร่างและตัวอย่าง และการ
นำเอาไปใช้จริงที่สามารถดึงดูดความสนใจผู้ฟังให้อยู่ในหัวข้อหลักได้ หัวข้อหลักของนักเทศน์หรือ
จุดประสงค์ของผู้สอนจะทำให้มีเป้าหมายสำหรับคำเทศนาหรือบทเรียนทั้งหมดได้

การดำเนินเรื่องจากสิ่งที่รู้ไปจนถึงสิ่งที่ไม่รู้เป็นเรื่องที่สำคัญ นักพูดต่อหน้าสาธารณะควรเริ่มโดยการพูดถึง
สิ่งที่ผู้ฟังรู้จักก่อนที่จะเข้าไปสู่เรื่องที่ไม่เคยรู้จัก นักพูดที่ดีจะเริ่มจากบางสิ่งที่ผู้ฟังคุ้นเคยแล้วค่อยเข้าไปสู่
เนื้อหาใหม่ๆ นี่เป็นการพาผู้ฟังมุ่งหน้าไปสู่หัวข้อหลักของการพูด

ไม่มีตัวอย่างที่ดี

เหตุผลที่สองของคำเทศนาที่ไม่ดีคือการไม่มีตัวอย่างที่ดี ไม่ใช่ทุกคนที่จะเล่าเรื่องได้เก่ง อย่างไรก็ตาม ถ้า
คุณไม่สามารถหาและนำเสนอเรื่องเล่าหรือตัวอย่างที่น่าสนใจได้ คุณจะเป็นนักพูดต่อหน้าสาธารณะที่มี
ประสิทธิภาพไม่ได้

นักพูดต่อหน้าสาธารณะจะต้องมองหาตัวอย่างที่ดีอยู่เสมอ และจะต้องหาวิธีที่จะจัดเก็บเรื่องราวเหล่านั้นให้เป็นระบบเพื่อจะเอาไปใช้ในอนาคตได้ การหาและการปรับเอาตัวอย่างมาใช้จะใช้ความพยายามมากกว่าอะไรก็ได้ ในบทที่ 4 เราจะเรียนรู้วิธีที่จะสร้างตัวอย่างที่ดีสำหรับคำเทศนา

บทสรุป

การสื่อสารเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เป็นวิทยาศาสตร์เพราะสามารถวิเคราะห์และติดตามดูผลตามกฎหมายบางอย่างที่คาดการณ์ไว้ เป็นศิลป์เพราะมันถูกสร้างให้เป็นไปตามความต้องการอันสุนทรีย์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติมนุษย์ได้

การสื่อสารเป็นทั้งของประทานและความสำเร็จ นักพูดต่อหน้าสาธารณะที่ดีที่สุดจะมีความสามารถทางธรรมชาติอยู่ประมาณหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตาม ความสามารถตามธรรมชาติสามารถพัฒนาขึ้นมาและปรับปรุงได้ พระเจ้าทรงประทานของประทานแห่งการสื่อสารให้แก่พวกเรา เราควรใช้และพัฒนาของประทานนี้ด้วยสุดความสามารถของเรา

การบ้าน บทที่ 2

- (1) ในช่วงแรกของบทต่อไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้เตรียมตัวศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด
- (2) ให้สัมภาษณ์นักศึกษาคนอื่นในชั้นเรียนของคุณถึงเรื่องวัยเด็กของเขา ถามคำถามที่จะได้ข้อมูลสำหรับการพูดที่น่าสนใจ แล้วลองพูดแนะนำเพื่อนของคุณคนนี้น่าชั้นสามนาที่
- (3) ในบทเรียนนี้ได้พูดถึงสิ่งที่คอยดึงความสนใจของผู้ฟังไว้ 10 ประการ ให้หาคำเทศนาที่ถูกเขียนไว้หรือบันทึกเสียงไว้เพื่อศึกษา ให้อ่านหรือฟังคำเทศนานั้น และดูว่าในคำเทศนานั้นมีอยู่ที่ประการ นักศึกษาแต่ละคนควรประเมินคำเทศนาที่ไม่เหมือนกัน เมื่อมาเรียนด้วยกันอีกในครั้งต่อไป ให้เปรียบเทียบวิธีต่างๆ ในคำเทศนาที่จะช่วยดึงความสนใจของผู้ฟังไว้

แบบทดสอบ บทที่ 2

- (1) สามองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารมีอะไรบ้าง?
- (2) ให้ออกเหตุผลสองประการที่ข้อความอาจไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร
- (3) รูปแบบการสื่อสารที่มีความใกล้ชิดและมักประสบความสำเร็จอย่างมาก คือรูปแบบไหน?
- (4) ผู้คนส่วนใหญ่รู้ว่าการพูดแบบไหนเป็นรูปแบบที่ยากที่สุดในการสื่อสารด้วยการพูด?
- (5) ให้ออกว่าการสื่อสารด้วยการเขียนแตกต่างจากการสื่อสารด้วยการพูดอย่างไรบ้าง ให้ออกสามประการจากทั้งหมดห้าประการ
- (6) ให้ออกปัจจัยสามประการจากทั้งหมดห้าประการที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสารของเรา
- (7) ให้ออกถึงอุปสรรคต่อการสื่อสารสามประการจากทั้งหมดห้าประการ
- (8) ให้ออกถึงสิ่งที่ดึงดูดความสนใจผู้ฟังของคุณสามประการจากทั้งหมดสิบประการ

บทที่ 3

อรรถกถาสู่การเทศนา

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) นิยามการเทศนาและคำพื้นฐานในพระคัมภีร์ที่อ้างอิงถึงการเทศนา
- (2) เห็นคุณค่าฤทธิ์อำนาจของพระกิตติคุณที่ถูกเทศนาออกไปเปลี่ยนแปลงชีวิต
- (3) เข้าใจถึงข้อแตกต่างระหว่างการประกาศข่าวประเสริฐและการเทศนาของศิษยาภิบาล
- (4) รู้จักลักษณะของรูปแบบหลักของคำเทศนา
- (5) เตรียมโครงร่างคำเทศนาสำหรับแต่ละรูปแบบหลักของคำเทศนา

อรรถกถา

พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะช่วยโลกให้รอดด้วยคำเทศนาใดๆ (1 โครินธ์ 1:21) การเทศนาเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะใช้สื่อสารความจริงของพระองค์ให้แก่ทั้งบรรดาผู้ไม่เชื่อและผู้เชื่อ ความเชื่อคริสเตียนได้ขยายออกไปโดยผ่านทาง การเทศนาเป็นหลัก

การเทศนาเป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อคริสเตียนตั้งแต่เริ่มแรก ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เทศนาในถิ่นทุรกันดารในแคว้นยูเดีย (มัทธิว 3:1) หลังจากที่พระเยซูทรงถูกทดลองแล้ว เราพบว่า “ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงตั้งต้นประกาศ...” (มัทธิว 4:17) ในวันเพ็นเทคอสต์ เปโตรได้ยืนขึ้นและเทศนา (กิจการ 2:14) ในพระธรรมกิจการได้พูดถึงเปาโลเทศนาเก้าครั้ง การเทศนายังคงเป็นส่วนหนึ่งในความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุดของบรรดาผู้นำคริสเตียน

รูปร่างลักษณะของคำเทศนา

คำจำกัดความของการเทศนา

การเทศนาเป็นการสื่อสารความจริงของความจริงของคริสเตียนด้วยการพูดในที่สาธารณะด้วยจุดประสงค์ที่จะให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในผู้ฟัง

จอห์น สต๊อต ได้บอกว่า “การเทศนาเป็นการเปิดข้อความแห่งการดลใจด้วยความซื่อสัตย์และตอบสนองไวที่ได้ยินพระ สุธเสียงของพระเจ้าและผู้คนของพระเจ้าได้เชื่อฟังพระองค์”²

เมื่อเราเทศนา เราต้องยอมให้พระเจ้าตรัสผ่านเรา (1 เปโตร 4:11) ข้อความของพระองค์จะต้องถูกสื่อสารไปยังผู้ฟัง ด้วยเหตุนี้ พระวาทะของพระเจ้าจะต้องเป็นเนื้อหาที่เราเทศนา ไม่ใช่ความคิดเห็นของเราเอง

คำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเทศนา

ในพันธสัญญาใหม่ มีคำกรีกอยู่สองตระกูลที่หมายถึงการเทศนา ตระกูลแรกของคำสามารถหมายถึงการประกาศข้อความใดๆ ก็ได้ ไม่ว่าดีหรือแย่ ตัดสินหรือให้ความหวัง แต่ตระกูลที่สองของคำมุ่งเน้นไปที่การพูดข้อความในทางบวก การประกาศข่าวที่ดี

คำจากคำกรีกทั้งสองตระกูลนี้ถูกใช้ร่วมกันหลายครั้ง ยกตัวอย่างเช่น ในมัทธิว 4:23 บอกว่าพระเยซู... “ได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรง**ประกาศ**(G2784) **ข่าวประเสริฐ** (G2098) เรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และทรงรักษาบรรดาโรคภัยไข้เจ็บของชาวเมืองให้หาย”

² John Stott, “The Privilege of Preaching,” ดูนออนไลน์ได้ที่ <https://johnstott.org/work/the-privilege-of-preaching/>.

³ หมายเลขของ Strong's Concordance สำหรับแต่ละคำกรีกถูกรายการไว้

ตระกูลแรกของคำที่หมายถึงการเทศนา

1. (คำกริยา) การประกาศความจริงอย่างเป็นทางการ (G2784). “การทำหน้าที่ในฐานะผู้ประกาศข่าวหรือประกาศในรูปแบบของผู้ประกาศข่าว”⁴ คำนี้ใช้บรรยายถึงพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (มัทธิว 3:1) พระเยซู (มัทธิว 4:17) พวกสาวก (มัทธิว 10:7) ฟิลลิป (กิจการ 8:5) และเปาโล (กิจการ 9:20)

เปโตรได้ใช้คำนี้เมื่อคำบรรยายคำเทศนาให้แก่โครเนลิอัส พระเยซูทรงสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้ประกาศแก่ผู้คนและเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้พิพากษาทุกคนเป็นและคนตาย (กิจการ 10:42)

2. (คำนาม) ข้อความที่ถูกประกาศ (G2782) “โดยผู้ประกาศข่าวหรือผู้สื่อสารต่อสาธารณะ การประกาศโดยผู้ประกาศข่าว”⁵ คำนี้ถูกใช้แปดครั้งในพันธสัญญาใหม่ภาษากรีก คำนี้ถูกใช้เพื่ออ้างอิงถึงคำสอนแก่นแท้ของความเชื่อคริสเตียนในยุคแรก:

- พระเยซูทรงทำให้พันธสัญญาเดิมที่สัญญาว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาสำเร็จลง
- พระเยซูทรงกระทำการดีและสำแดงการอัศจรรย์
- พระเยซูทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน สิ้นพระชนม์ ทรงเป็นขึ้นจากตาย และทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์
- พระเยซูจะเสด็จกลับมายังโลกนี้ในสักวันหนึ่ง
- จงกลับใจ เชื่อ และรับบัพติศมา และท่านจะได้รับการอภัยโทษบาปของท่าน และเต็มเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴ Joseph Henry Thayer, *Greek-English Lexicon of the New Testament* (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1967), 346

⁵ Thayer, *Lexicon*, 346

หลักคำสอนเหล่านี้เป็นแกนกลางของการประกาศของพวกสาวก นี่คือการเทศนาของคริสตจักรยุคแรก

3. **(คำนาม) บุคคลผู้กล่าวข้อความ (G2783).** คำนี้ถูกใช้เพื่อบรรยายถึงผู้ส่งสารประจำเมืองหรือผู้ส่งสารสาธารณะ เขาเป็นผู้นำข่าวสารทางการจากทางพระราชวังหรือคณะรัฐบาลมาแจ้งให้ทราบ เขาเป็นเหมือนโฆษกของประธานาธิบดีในทุกวันนี้

เราพบคำนี้เพียงสามครั้งในพันธสัญญาใหม่ ใน 1 ทิโมธี 2:7 และใน 2 ทิโมธี 1:11 เปาโลใช้คำนี้เมื่อท่านบอกว่าท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศเทศนา ใน 2 เปโตร 2:5 ได้ใช้คำนี้บรรยายว่าโนอาห์เป็นผู้ประกาศเทศนาแห่งความชอบธรรม

ตระกูลที่สองของคำที่หมายถึงการเทศนา

มีคำในตระกูลที่สองของคำกรีกที่ใช้ในพันธสัญญาใหม่ที่หมายถึงการเทศนา คำทั้งหมดนี้อ้างอิงถึงคำหนึ่ง (G2097) ที่หมายความว่า **การนำข่าวดีมาให้หรือการประกาศสิ่งที่ดี**

ครั้งแรกที่มีการใช้คำนี้ในพันธสัญญาใหม่เป็นตัวอย่างที่ดีของคำนั้น “คือว่าบรรดาคนตาบอดเห็นได้ พวกคนง่อยเดินได้ บรรดาคนที่เป็นโรคเรื้อนหายสะอาด บรรดาคนหูหนวกได้ยิน บรรดาคนตายเป็นขึ้น และคนยากจนทั้งหลาย**ได้รับข่าวดี**” (มัทธิว 11:5) คนตาบอด คนง่อย คนป่วย คนหูหนวก และคนยากจนต่างเป็นผู้ที่รู้ว่าพวกเขาต้องการข่าวดี

ตระกูลของคำ:

1. **(คำนาม) ข่าวดีที่ได้ถูกประกาศออกไป (G2098)** ไม่ใช่ข้อความอะไรก็ได้ที่ถูกประกาศออกไป แต่เป็นข้อความทางบวกเรื่องพระเยซูคริสต์ที่เสนอการอภัยโทษบาปและชีวิตที่บริสุทธิ์ พระกิตติคุณมาระโกได้เริ่มต้นแบบนี้ “ข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้” (มาระโก 1:1) มาระโกต้องให้ผู้อ่านทราบว่า การเสด็จกลับมาของพระเยซูเป็นบางสิ่งที่ดีอย่างมาก

2. (คำนาม) บุคคลผู้ประกาศข่าวดี (G2099) คำนี้ถูกแปลว่า “ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” ฟิลิปถูกเรียกว่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (กิจการ 21:8) และทิโมธีได้รับคำกำชับว่าให้ทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (2 ทิโมธี 4:5)

ตระกูลของคำที่หมายถึงการสอน

มีอีกตระกูลหนึ่งของคำที่ต้องการคำอธิบาย คำที่เกี่ยวข้องกับการสอน คำที่ใช้กันทั่วไปสำหรับคำว่า การสอน (G1321) หมายถึง "สนทนากับผู้อื่นเพื่อสั่งสอนพวกเขา" คำนี้ใช้หลายสิบครั้งในพันธสัญญาใหม่ในรูปแบบที่แตกต่างกัน พระเยซูมักถูกเรียกว่าเป็นครู (มัทธิว 8:19 และอย่างน้อย 40 ครั้งในข้ออื่น) หน้าที่อันหนึ่งในคริสตจักรยุคแรกคือตำแหน่งครู (กิจการของอัครทูต 13:1, 1 โครินธ์ 12:28)

ความสามารถในการสอนเป็นหนึ่งในคุณสมบัติของความเป็นผู้นำคริสตจักร (1 ทิโมธี 3:2) ครูมีหน้าที่ถ่ายทอดสติปัญญาและความรู้จากตัวเองไปยังบุคคลอื่น เนื่องจากคริสตจักรยุคแรกเป็นกลุ่มเคลื่อนไหวใหม่ จึงต้องการครูที่ดีที่สามารถส่งต่อคำสอนใหม่ได้ สิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่พระเยซูทรงทำในช่วงสามปีบนแผ่นดินโลก คือการเตรียมพวกสาวกของพระองค์ให้พร้อมที่จะสั่งสอนข่าวดี

อะไรคือข้อแตกต่างระหว่างการเทศนาและการสั่งสอน? แม้ว่าจะค่อนข้างง่าย หนึ่งในข้อแตกต่างที่ดีที่สุดระหว่างทั้งสองคือ: การสั่งสอนมุ่งจัดการกับความคิดเป็นหลัก ในขณะที่ การเทศนามุ่งจัดการกับจิตใจเป็นหลัก

เป้าหมายของการสอนคือการสื่อสารข้อมูล เป้าหมายของการเทศนาคือการหนุนใจให้ผู้ฟังตัดสินใจบางอย่าง การเทศนาแบบประกาศข่าวประเสริฐพยายามทำให้บุคคลหนึ่งตัดสินใจยอมรับพระคริสต์ การเทศนาอภิบาลพยายามที่จะให้บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องที่มีอยู่ในคำเทศนา ตัวอย่างเช่น ศิษยาภิบาลคนหนึ่งเทศนาเรื่อง "บรรดาผู้ที่ได้รับมาก ก็ถูกเรียกให้ยอมมาก" อาจารย์ได้ขอให้ผู้คนตระหนักว่าพระเจ้า

⁶ Thayer, *Lexicon*, 144

ประทานทรัพย์สินอย่างมากแก่พวกเขา และพวกเขาควรใช้สิ่งเหล่านั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า นี่คือการเทศนาอภิบาล

ผู้คนในคริสตจักรอาจคิดว่านักเทศน์เป็นเหมือนครู ถ้าผู้พูดมีรูปแบบการเทศนาที่ไม่ร้อนรนทรงพลังเท่ากับแบบที่พวกเขาคาดหวังจากนักเทศน์ อย่างไรก็ตามรูปแบบการพูดไม่ใช่วิธีที่ดีในการแยกแยะระหว่างการเทศนาและการสั่งสอน

ทุกคำเทศนาที่ดีควรมีการสอน และการสอนส่วนใหญ่มีการประยุกต์นำเอาไปใช้บางอย่างที่ต้องการการตอบสนอง ข้อแตกต่างระหว่างการเทศนาและการสอนนั้นไม่สำคัญ

ประเภทของคำเทศนา

โดยทั่วไปแล้วคำเทศนามีอยู่สองประเภท

การเทศนาประกาศข่าวประเสริฐ

จุดประสงค์ของคำเทศนาแบบประกาศข่าวประเสริฐคือเพื่อเร้าใจให้ผู้ฟังให้ตัดสินใจยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด โดยปกติการเทศนาแบบประกาศข่าวประเสริฐจะมุ่งไปที่ผู้ไม่เชื่อ แต่น่าเสียดายที่ศิษยาภิบาลหลายคนเทศนาประกาศข่าวประเสริฐแก่สมาชิกคริสตจักรของตนเอง ในขณะที่จะเทศนาประกาศข่าวประเสริฐให้กับคริสตจักรเป็นบางครั้งก็ยังคงเหมาะสมอยู่ แต่ศิษยาภิบาลที่เอาแต่เทศนาประกาศข่าวประเสริฐอย่างเดียวจะไม่ค่อยเห็นสมาชิกของพวกเขาเติบโตกว่าสภาพเด็กฝ่ายวิญญาณ พระธรรมฮีบรูกล่าวว่า "เพราะฉะนั้นขอให้เราผ่านหลักคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์ ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยไม่วางรากฐานซ้ำอีก คือเรื่องการกลับใจ..." (ฮีบรู 6:1)

คำเทศนาส่วนใหญ่ในพระธรรมกิจการมักเป็นรูปแบบการประกาศข่าวประเสริฐ นี้รวมไปถึงคำเทศนาให้ทั้งพวกยิวและผู้ไม่เชื่อที่เป็นคนต่างชาติ ครั้งแรกสุดคือคำเทศนาที่เปโตรหลังจากวันเพ็นเทคอสต์ทันที (กิจการ 2:14-39) ตัวอย่างของคำเทศนาทั่วไปสำหรับผู้ฟังชาวยิวคือครั้งที่เทศนาในธรรมศาลาในเมือง

อันโทโกในแคว้นปีสิดี (กิจการ 13:16-41) ตัวอย่างของคำเทศนาสำหรับผู้ฟังชาวต่างชาติคือคำเทศนาที่เปาโลเทศนาให้แก่พวกนักปรัชญาในกรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:22-31)

► นักศึกษาในชั้นทุกคนควรเลือกสักหนึ่งคำเทศนาจากพระธรรมกิจการเพื่อศึกษาให้อ่านคำเทศนาและทำรายการของสิ่งที่จะพูดในคำเทศนา มีแก่นแท้ของหลักคำสอนของความเชื่อคริสเตียนที่ระบุไว้ข้างบนก็ข้อที่เอามาลงไว้ในคำเทศนา? ให้อภิปรายและเปรียบเทียบคำเทศนาเหล่านี้ในชั้นเรียนด้วยกัน

ตัวอย่างขอคำเทศนาประกาศข่าวประเสริฐ

หัวข้อ: จงมาหาเรา

ข้อพระคัมภีร์: มัทธิว 11:28-30

I. ทำไมเราควรมาหาพระเยซู?

A. เพราะความเป็นพระเยซู

เป็นการดีที่จะถามว่า “พระเยซูเป็นใคร?” คำตอบแบ่งออกได้สองส่วน

1. พระเยซูทรงเป็นมนุษย์

2. พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า

B. เพราะพระเยซูทรงเป็นอย่างไร?

1. พระเยซูทรง “สุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม” พระองค์ทรงเป็นคนถ่อมตน ดูได้จาก:

a. พระองค์ไม่ใช่คนก้าวร้าว แต่ทรงเป็นคนอ่อนโยนและสุภาพ

b. พระองค์ไม่ใช่คนรำรวยแต่เป็นคนธรรมดาทั่วไป

2. พระเยซูทรงเป็นคนที่มีความอดทนมาก

C. เพราะสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสัญญาไว้

1. พระเยซูได้ทรงสัญญาว่าจะให้จิตใจของเราได้หยุดพัก

2. พระเยซูได้ทรงสัญญาว่าเอกของพระองค์นั้นพอเหมาะและภาระของพระองค์ก็เบา

II. เราจะมาหาพระเยซูอย่างไร?

A. เรามาหาด้วยการกลับใจ

1. การกลับใจเกี่ยวข้องกับการเสียใจในทางของพระเจ้าในเรื่องความบาป

นี่เป็นความเสียใจในแบบที่กษัตริย์ดาวิดมีเมื่อเขาได้ทำบาปกับนางบัทเชบา

2. การกลับใจที่เกี่ยวข้องกับการสารภาพบาป

3. การกลับใจที่เกี่ยวข้องกับการหันหนีจากความบาป

B. เรามาหาด้วยความเชื่อ

1. ความเชื่อคือการเชื่อในพระเจ้า

เราต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่และพระองค์ทรงประทานบำเหน็จให้แก่คนที่แสวงหา

พระองค์ (ฮีบรู 11:6)

2. ความเชื่อคือการอุทิศตัวให้แก่พระเจ้า

C. เรามาหาด้วยการสารภาพบาป

1. การสารภาพบาปเป็นการยอมรับถึงสภาพบาปของเราเอง

2. การสารภาพบาปเป็นการเปิดเผยทุกอย่างต่อพระเจ้า

การเทศนาอภิบาล

จุดประสงค์ของการเทศนาอภิบาลคือการสร้างและเสริมกำลังใจให้กับผู้เชื่อ นี่คือการรับผิดชอบหลักของศิษยาภิบาล การเทศนาอภิบาลเป็นการเทศนาที่พบบ่อยที่สุดในที่ประชุมของคริสเตียน

หลังจากการข่มเหงเริ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรได้แพร่กระจายไปทางเหนือถึงเมืองอันติโอกในแคว้นซีเรีย คนต่างชาตินumerousได้มาเป็นผู้เชื่อ เมื่อคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็ตอบสนองตามเรื่องราวต่อไปนี้

ข่าวนี้แพร่มาถึงหูของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงส่งบารนาบัสไปที่เมืองอันติโอก เมื่อ บารนาบัสไปถึงและได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงเตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งจิตใจมั่นคงใน องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ บารนาบัสนั้นเป็นคนดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ ความเชื่อ คนที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทวีจำนวนมากขึ้น (กิจการ 11:22-24)

การรับใช้ของบารนาบัสในแคว้นซีเรียเป็นพันธกิจสำหรับผู้เชื่อ พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นถึงพลังอำนาจ ของการเทศนาอภิบาล ถึงแม้บารนาบัสจะเทศนาให้แก่ผู้เชื่อ แต่ "คนที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทวีจำนวน มากขึ้น" การเทศนาอภิบาลที่ดีเสริมกำลังบรรดาผู้เชื่อ และช่วยให้พวกเขาทำงานของพระเจ้าได้ รวมถึง การประกาศด้วย

มีตัวอย่างการเทศนาให้แก่ผู้ไม่เชื่อมากมายหลายครั้งในพระธรรมกิจการ แต่ว่า มีเพียงตัวอย่างเดียวใน พระธรรมกิจการที่เทศนาให้บรรดาผู้เชื่อ (กิจการ 20:18-35) นี่เป็นการเทศนาเมื่อเปาโลเชิญบรรดา ผู้ปกครองชาวเอเฟซัสไปที่ชายทะเลเพื่อบอกลา คนเหล่านี้เป็นคริสเตียนทั้งหมดและเปาโลพูดกับพวกเขา ในฐานะคริสเตียน เช่นเดียวกับคำเทศนาสำหรับพวกผู้ปกครองชาวเอเฟซัสเหล่านี้ที่แตกต่างจากคำเทศนา ประกาศข่าวประเสริฐทั่วไปของเปาโล การเทศนาของเราสำหรับบรรดาผู้เชื่อมีก็ต้องแตกต่างจากการ เทศนาให้แก่ผู้ไม่เชื่อ

รูปแบบของคำเทศนา

คำเทศนาเทศนามีหลายรูปแบบตามบุคลิกที่แตกต่างกันของนักเทศน์ อย่างไรก็ตามคำเทศนามักจะแบ่ง ออกเป็นหลายประเภท วิธีการใด ๆ ที่กล่าวถึงต่อจากนี้สามารถใช้ทั้งสำหรับการเทศนาแบบประกาศข่าว ประเสริฐหรือการเทศนาอภิบาล

คำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง

คำจำกัดความของคำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง

คำเทศนาแบบตามหัวเรื่องสร้างขึ้นจากหัวข้อหรือหัวเรื่องเดียว เป้าหมายของการเทศนาแบบนี้คือการสร้างประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียว โครงร่างของคำเทศนาได้รับการเขียนขึ้นอย่างมีเหตุผลมากกว่ายึดข้อความใดข้อความหนึ่ง นักเทศน์จะดึงเนื้อหาจากหลายที่ในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องเพื่อเอามาสนับสนุนประเด็นสำคัญนี้

ข้อได้เปรียบของคำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง

ในการหาข้อพระคัมภีร์สนับสนุนคำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง เราสามารถใช้ข้อพระคัมภีร์ที่ดีที่สุดที่เข้ากับหัวเรื่องนั้นแทนที่จะสร้างประเด็นจากข้อความตอนเดียวจากข้อพระคัมภีร์ ในการเทศนาแบบตามหัวเรื่อง เราสามารถแต่งหัวเรื่องในลักษณะที่เมื่อสักคนหนึ่งออกจากที่ประชุมไป เขาจะรู้อย่างชัดเจนว่าได้พูดถึงอะไรไปบ้าง ในหลาย ๆ ด้านแล้ว คำเทศนาแบบตามหัวเรื่องเป็นคำเทศนาที่เข้าใจได้ง่ายที่สุด การเตรียมคำเทศนาแบบตามหัวเรื่องนี้นานและเร็วกว่าการเตรียมคำเทศนาส่วนใหญ่ในแบบอื่นๆ

อันตรายสองอย่างเกี่ยวกับคำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง

1. **ใช้ข้อพระคัมภีร์ผิด** อันตรายมากที่จะร่างคำเทศนาแล้วค่อยมาหาข้อพระคัมภีร์สนับสนุนประเด็นนั้น การค่อยหาข้อพระคัมภีร์มาสนับสนุนประเด็นนั้นไม่ถูกต้อง เมื่อข้อพระคัมภีร์นั้นไม่เข้ากับประเด็นนั้นหรือไม่ได้หมายความว่าตามที่คุณอ้างไว้นั้น
2. **กลายเป็นคำเทศนาที่ไม่สมดุล** เมื่อเทศนาด้วยคำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง ผู้เทศน์มักจะเทศนาเน้นในสิ่งที่พวกเขารู้ว่าเป็นเรื่องสำคัญ นั่นก็หมายความว่าพวกเขาอาจจะเลยคำสอนที่สำคัญอื่นๆ ในพระคัมภีร์ ในอีกด้านหนึ่ง เมื่อผู้สอนเทศนาแบบอรรถาธิบาย (ซึ่งจะได้เรียนภายหลัง) เนื้อหาในข้อพระคัมภีร์เองจะช่วยกำหนดหัวเรื่องและหัวข้อ

ตัวอย่างของคำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง

หัวข้อ: ข้อพิสูจนหลายประการ: คำเทศนาเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย

ข้อพระคัมภีร์: กิจการ 1:1-3

I. หลักฐานของอุโมงค์ที่ว่างเปล่า (มัทธิว 28:1-7; ยอห์น 20:1-9)

II. หลักฐานของการปรากฏตัวหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย (มัทธิว 28:16-20; ลูกา 24:13-35; ยอห์น 20:11-29; 1 โครินธ์ 15:3-8)

III. หลักฐานของชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลง (กิจการ 4:1-13)

* คำเทศนานี้มาจาก พระคุณอันหวานชื่น เป็นการรวบรวมคำเทศนาของ ศจ.จี อาร์ เฟรินซ์ ได้รับอนุญาตจากกอสเฟิล พับบลิสซิง มิซชัน

คำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรม

ลักษณะของคำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรม

คำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรมจะยึดอยู่บนข้อความหรือประโยคเดียวในพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น เราอาจเทศนาจากข้อความว่า "ค่าจ้างของความบาปคือความตาย" (โรม 6:23) ในคำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรมที่ใช้ข้อพระคัมภีร์นี้ เราอาจพูดถึง "ค่าจ้าง" "ความบาป" และ "ความตาย" หัวข้อและประเด็นหลักของคำเทศนามักจะมาจากเนื้อหาในข้อนั้น ลักษณะ จุดแข็ง และจุดอ่อนของคำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรมนั้นคล้ายกับการเทศนาแบบตามหัวเรื่องอย่างมาก เพราะนักเทศน์อาจให้แนวคิดหลายอย่างที่ไม่ได้มาจากเนื้อหาในข้อพระคัมภีร์นั้น

ชาวแอฟริกันพื้นเมืองและชาวแอฟริกันอเมริกันเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรมมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ และพวกเขาทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก หนึ่งในรูปแบบดั้งเดิมของการเรียนรู้ในแอฟริกาคือพระธรรม

สุภาชิต ซึ่งเป็นข้อความที่น่าจดจำสั้น ๆ ที่สอนสติปัญญาบางอย่าง ข้อความในพระคัมภีร์ที่เป็นข้อความสั้น ๆ ที่ท่องจำได้ที่สอนเรื่องสติปัญญาในบางประเด็น การเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรมได้เปรียบมากกว่ารูปแบบการสอนแบบดั้งเดิมนั้น สิ่งนี้ทำให้คำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรมเป็นที่น่าสนใจ

ตัวอย่างของคำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรม

หัวข้อ: “คนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากคนนั้นมาก”

ข้อพระคัมภีร์: ลูกา 12:48

1. ทรัพย์สินของเรา (“คนที่ได้รับมาก”)
2. ความรับผิดชอบของเรา (“จะต้องเรียกเอาจากคนนั้นมาก”)

ตัวอย่างของคำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรม

หัวข้อ: ดำเนินชีวิตแบบคนของพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์: โรม 12:1b-2

1. อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้
2. แต่จงรับการเปลี่ยนแปลง
3. พระประสงค์ของพระเจ้า
4. ให้ถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า

คำเทศนาแบบตามชีวประวัติ

ลักษณะของคำเทศนาแบบตามชีวประวัติ

คำเทศนาแบบตามชีวประวัติคือการศึกษาด้านบุคคลบางคนในพระคัมภีร์ คำเทศนาจะอธิบายถึงคุณสมบัติที่ดีหรือไม่ดีของบุคคลนั้น และประยุกต์นำเอามาใช้ตามคุณสมบัติเหล่านั้น⁷

เนื่องจากตัวบุคคลน่าสนใจกว่าหลักการ คำเทศนาแบบตามชีวประวัติจึงมักดึงดูดความสนใจได้ดีกว่าคำเทศนาในรูปแบบอื่น ๆ มีหลายร้อยคนในพระคัมภีร์ที่สามารถเอามาเทศนาแบบตามชีวประวัติได้ แทบทุกบุคคลสะท้อนให้เห็นถึงคุณสมบัติทั้งเชิงบวกหรือเชิงลบ

นี่เป็นรูปแบบการเทศนาที่มีประสิทธิภาพมากในวัฒนธรรมที่คุ้นเคยกับเรื่องราว นั่นเป็นรูปแบบที่เป็นธรรมชาติอย่างมากของการเทศนาและการสอนพระคัมภีร์

เหตุผลที่ใช้คำเทศนาแบบตามชีวประวัติ

ผู้ที่มาประชุมที่คริสตจักรมักจะคุ้นเคยกับบุคคลในพระคัมภีร์เป็นส่วนใหญ่ เราระบุบุคคลในพระคัมภีร์ได้ง่ายกว่าคำสอนทั่วไปในพระคัมภีร์ การเห็นหลักการต่างๆ ในชีวิตของบุคคลนั้นง่ายกว่าคำสอนทั่วไป ผู้คนต่างก็สนใจในตัวบุคคล ดังนั้น คำเทศนาแบบตามชีวประวัติอาจน่าสนใจกว่าคำเทศนาแบบอื่น ๆ

วิธีเตรียมคำเทศนาแบบตามชีวประวัติ

1. ให้อ่านข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงบุคคลนั้นอย่างรวดเร็ว ให้บันทึกคุณสมบัติและข้อบกพร่องต่างๆ ของเขา
2. ให้เลือกคุณสมบัติสักสามถึงแปดอย่างที่เหมาะต่อการอธิบาย

⁷ Alfred P. Gibbs, *The Preacher and His Preaching*, (6th Edition). (Kansas City: Walterick Publishers, n.d.), 283

3. จัดเรียงให้เป็นโครงร่างให้เป็นระบบและสอดคล้องกัน
4. ให้บันทึกรายละเอียดของเรื่องราวตอนที่คุณอ่านซ้ำและศึกษาข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น
5. เมื่อคุณได้เลือกประเด็นสำคัญแล้ว ให้หาข้อพระคัมภีร์อีกสองหรือสามข้อที่แสดงถึงหลักการที่คล้ายกัน
6. ร่างวิธีที่จะเอาหลักการที่ได้จากบุคคลที่เราเรียนรู้ไปในประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ให้แน่ใจว่าการนำไปประยุกต์ใช้ยึดตามข้อพระคัมภีร์นั้น อธิบายให้ผู้ฟังรู้ว่าจะสามารถทำตามตัวอย่างที่ดีในพระคัมภีร์และหลีกเลี่ยงตัวอย่างที่ไม่ดีได้อย่างไร

สิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงในคำเทศนาแบบตามชีวประวัติ

- (1) อย่าเปลี่ยนคำเทศนาให้กลายเป็นอุปมาเปรียบเทียบ

อุปมาเปรียบเทียบใช้รายละเอียดของเรื่องราวเป็นสัญลักษณ์ถึงถึงสิ่งอื่น ๆ อุปมาเปรียบเทียบนี้มาจากจินตนาการของผู้พูดมากกว่าจากพระคัมภีร์เอง คำเทศนาแบบตามชีวประวัติควรดึงการประยุกต์ใช้จากพระคัมภีร์เองมากกว่าจากการตีความหมายตามอุปมาเปรียบเทียบ

ในเรื่องราวของดาวิดและโกลิอัท เราไม่ควรพยายามนำเสนอว่าโกลิอัทเป็นซาตาน ดาวิดเป็นพระเยซู และหีนเป็นพระวณะของพระเจ้า แต่เราควรพยายามหาคุณสมบัติของตัวบุคคลในเรื่องในเชิงบวก เรื่องราวของดาวิดและโกลิอัทจะสอนบทเรียนอย่างเช่นเรื่องความกล้าหาญ ความเชื่อในพระเจ้า ความมุ่งมั่น และหลักการที่พระเจ้าทรงใช้สิ่งที่ย่อยแอทำในสิ่งที่ยิ่งใหญ่

- (2) อย่าเน้นประเด็นที่ไม่อยู่ในเรื่องนั้นอย่างชัดเจน

ประเด็นที่จะดึงออกมาจากเรื่องนั้นควรเป็นไปอย่างธรรมชาติ เมื่อผู้ฟังได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พวกเขาควรจะ
สามารถมองเห็นประเด็นนั้นได้ทันที ยิ่งประเด็นเกิดนั้นโดดเด่นอย่างเป็นธรรมชาติจากเรื่องราวมาก
เท่าไร ผู้ฟังก็จะเข้าใจและประยุกต์ใช้คำเทศนาได้ง่ายขึ้นเท่านั้น

ตัวอย่างของคำเทศนาแบบตามชีวประวัติ

หัวข้อ: เจ้าชื่ออะไร?

ข้อพระคัมภีร์: ปฐมกาล บทที่ 32

ในหลายวัฒนธรรม ชื่อของบุคคลจะแสดงให้เห็นถึงความหวังของพ่อแม่ที่มีต่อลูกของพวกเขา แต่ชื่อของยาโคบไม่ใช่ชื่อแห่งความหวัง แต่มีความหมายว่า “ผู้จับส้นเท้า” หรือ “ผู้หลอกลวง” ในคืนก่อนที่เขาพบพี่ชายของเขาที่ชื่อเอซาว ยาโคบได้ปล้ำสู้กับพระเจ้า และพระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนชื่อ ยาโคบ หรือ “ผู้หลอกลวง” ให้เป็น อิสราเอล มีความหมายว่า “ผู้ที่ปล้ำสู้กับพระเจ้า” ในเรื่องนี้ เราได้เห็นถึงกระบวนการที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงชื่อ บุคลิก และทิศทางของชีวิตยาโคบ

(1) พระเจ้าทรงเปิดเผยสำแดงถึงธรรมชาติของยาโคบ (ปฐมกาล 32:27).

การถามว่า “เจ้าชื่ออะไร?” บังคับให้ยาโคบต้องสารภาพว่า “ฉันเป็นคนหลอกลวง”

(2) พระเจ้าทรงเปิดเผยสำแดงถึงพระเจ้าเอง (ปฐมกาล 32:30).

เมื่อยาโคบสารภาพว่าตนเองคือใคร พระเจ้าก็ทรงเปิดเผยพระองค์เองและเปิดเผยพระคุณในทิศทางใหม่

(3) พระเจ้าทรงประทานอนาคตใหม่ให้แก่ยาโคบ (ปฐมกาล 32:28).

ยาโคบผู้หลอกลวงกลายเป็นอิสราเอล บิดาแห่งชนชาติหนึ่ง

* คำเทศนานี้มาจาก พระคุณอันหวานชื่น เป็นการรวบรวมคำเทศนาของ ศจ.จี อาร์ เฟรินซ์ ได้รับอนุญาตจากกอสเฟิล พับบลิสซิง มิชชั่น

ตัวอย่างคำชุดคำเทศนาแบบตามชีวประวัติ

ชุดคำเทศนาสำหรับสัปดาห์ระดับฝ่ายวิญญาณ:

- (1) อิชยาห์ คนที่พระเจ้าทรงใช้
- (2) โยนาห์ คนที่พระเจ้าทรงใช้ได้อยู่บ้าง
- (3) เกหะซี คนที่พระเจ้าทรงใช้ได้
- (4) ดาวิด คนที่พระเจ้าทรงใช้ในหลายชั่วอายุ

คำเทศนาแบบอรรถาธิบาย

ลักษณะของคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย

คำเทศนาแบบอรรถาธิบายแสดงให้เห็นในเหตุการณ์ในพระธรรมเนหะมีย์ หลังจากกำแพงเมืองถูกสร้างขึ้นเป็นเวลาเจ็ดเดือน ผู้คนรวมตัวกันเพื่อเฉลิมฉลองพิเศษ ส่วนหนึ่งที่สำคัญที่สุดของการเฉลิมฉลองคือการอ่านธรรมบัญญัติของโมเสส

เนหะมีย์อธิบายถึงเหตุการณ์นี้ว่า:

...พวกคนเลวีได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจธรรมบัญญัติ ในขณะที่ประชาชนก็ยังอยู่ในที่ของตน และพวกเขาอ่านจากหนังสือ จากธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน และเขาก็อธิบายความหมายประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น (เนหะมีย์ 8:7-8).

คนเลวีให้ความหมายเพื่อให้ประชาชนเข้าใจสิ่งที่อ่าน เป้าหมายของคำเทศนาแบบอรรถาธิบายคือการทำให้พระคัมภีร์ชัดเจนเพื่อให้ผู้คนเข้าใจสิ่งที่กำลังอ่าน

การเทศนาแบบอรรถาธิบายคือการอธิบายความหมายของข้อความในพระคัมภีร์และเอามาประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม เป็นการอธิบายหัวข้อที่สำคัญที่สุดตามลำดับในเรื่อง ซึ่งไม่ได้ละเว้นอะไรจากข้อความนั้น และไม่ได้เพิ่มอะไรลงไป การเทศนาแบบอรรถาธิบายต้องเป็นเรื่องราวธรรมดาในคริสตจักรยุคแรก เมื่อ

คริสตจักรได้รับจดหมายจากพวกอัครสาวก พวกเขาจะต้องอ่านต่อสมาชิกทุกคนแล้วอธิบายสั้น ๆ ว่าส่วนต่างๆของจดหมายหมายถึงอะไร

การเทศนาแบบอรรถาธิบายเป็นรูปแบบการเทศนาที่เป็นธรรมชาติและเรียบง่ายที่สุด

รูปแบบของการเทศนาแบบอรรถาธิบาย

การเทศนาแบบอรรถาธิบายมีอยู่หลายรูปแบบ เราจะแบ่งการเทศนาแบบอรรถาธิบายเป็นสามประเภท

(1) อรรถาธิบายแบบย่อ

ในอรรถาธิบายแบบย่อ ผู้เทศนาจะอธิบายแบบย่อๆ ในแต่ละข้อของทั้งบทหรือข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดตอน เป็นการอ่านข้อพระคัมภีร์ทั้งตอนและอธิบายแต่ละข้อ วิธีการแบบนี้ ผู้เทศนาจะอธิบายเพียงประเด็นหลักของข้อพระคัมภีร์เท่านั้น

ในรุ่นก่อน ๆ ชาวแอฟริกันอเมริกันใช้รูปแบบการเทศนานี้อย่างมีประสิทธิภาพมาก ในสมัยนั้นนักเทศน์หลายคนไม่รู้หนังสือดังนั้นพวกเขาจะมีคนยืนเคียงข้างพวกเขาในขณะที่พวกเขากำลังเทศนา นักเทศน์จะให้ผู้ช่วยอ่านข้อหรือประโยคในข้อพระคัมภีร์ จากนั้นนักเทศน์จะอธิบายข้อนั้นและเอามาประยุกต์ใช้ จากนั้นเขาจะบอกว่า "อ่านต่อ" และผู้อ่านก็จะอ่านอีกประโยคหนึ่ง นักเทศน์และผู้อ่านจะสลับกันตลอด การเทศนา การเทศนาแบบนี้ได้รับความนิยมมากจนนักเทศน์รุ่นหลังที่อ่านหนังสือได้ก็ยังคงใช้รูปแบบการเทศนานี้ต่อไป

คุณสามารถใช้รูปแบบการเทศนาอรรถาธิบายแบบย่อนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในบางครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมสดุดีบทที่ 73 ในข้อนี้อาสาฟบอกเล่าเรื่องราวของความสงสัยของเขา เขาสงสัยถึงความยุติธรรมของพระเจ้าที่ปล่อยให้คนชั่วเจริญรุ่งเรืองในขณะที่คนชอบธรรมต้องทนทุกข์ทรมาน อาสาฟเริ่มต้นด้วยความสงสัย แต่ในช่วงกลางของบท เขาเริ่มเห็นสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองของพระเจ้า จบบทสุดท้ายด้วยการประกาศความเชื่ออันยิ่งใหญ่ว่า: "แต่ส่วนข้าพระองค์ ที่จะเข้าใกล้พระเจ้านั้นดี

ข้าพระองค์ได้ให้พระยาห์เวห์องค์เจ้านายเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เล่าถึงพระราชากิจ
ทั้งสิ้นของพระองค์” (สดุดี 73:28)

ไม่จำเป็นต้องมีโครงร่างที่เลื้ศหฐในการเทศนาจากบทนี้ การใช้เทคนิค "อ่านและอธิบาย" จะได้ผลดีมาก

วิธีอรรถาธิบายแบบย่อใช้ได้ดีสำหรับการอธิบายถึงความรับผิดชอบของผู้มีความเชื่อน้อยและผู้มีความเชื่อ
มากในพระธรรมโรมบทที่ 14

(2) อรรถาธิบายทั้งบท

ในการอรรถาธิบายทั้งบท นักเทศน์อธิบายเกือบทุกคำ ทุกหลักคำสอน และทุกความคิดในข้อพระคัมภีร์
เพราะทุกบทของพระคัมภีร์เต็มไปด้วยความจริงมากมาย การอรรถาธิบายแบบนี้จึงมีรายละเอียดมาก
ต้องใช้ทักษะเชิงปฏิบัติและเครื่องมือที่ดีในการเทศนาข้อพระคัมภีร์ได้อย่างสมบูรณ์

ให้คิดถึงคำกล่าวของเปาโลใน 2 โครินธ์ 3:18

แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว และมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเราก็ได้รับการ
เปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป เหมือนอย่าง
ศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญูญาณ

ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้มีความจริงมากมายที่เราสามารถค้นพบได้ด้วยการวิเคราะห์อย่างรอบคอบ การรู้
ประวัติศาสตร์และศาสนศาสตร์ของ "พระรัศมี" จากพันธสัญญาเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ตอนที่
โมเสสต้องคลุมหน้าของเขาหลังจากเข้าเฝ้าพระเจ้าบนภูเขาซีนาย ช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่เปาโลพูด
การศึกษาคำศัพท์ของคำสำคัญเช่น "พระรัศมี" "การเปลี่ยนแปลง" และ "พระฉายา" จะได้รับความจริงอีก
มากมาย ถ้าคุณตีความหมายได้อย่างถูกต้อง ก็จะมีอะไรเพิ่มขึ้นในข้อนี้ที่เกินกว่าที่จะเทศน์จบในครั้งเดียว
ได้

(3) อรรถาธิบายตามหัวเรื่อง

การอรรถาธิบายตามเรื่อง นักเทศน์เลือกข้อพระคัมภีร์ตอนสั้น ๆ เช่นย่อหน้าหนึ่งและอธิบายหัวข้อสำคัญในตอนนั้น แบบนี้จะพูดรายละเอียดมากกว่าอรรถาธิบายแบบย่อแต่ไม่ได้อธิบายทุกคำหรือทุกความคิดในข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น การอรรถาธิบายแบบนี้ คำเทศนาถูกสร้างขึ้นตามหัวข้อที่สำคัญที่สุดของข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น จะให้รายละเอียดที่จะอธิบายถึงหัวข้อนั้น รายละเอียดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับหัวข้อนั้นจะถูกข้ามไปหรือเอ่ยถึงสั้น ๆ

ในคำเทศนาที่ครอบคลุมสามหรือสี่ข้อ เป็นการยากที่จะอธิบายครอบคลุมทุกแนวคิดได้ แต่คุณสามารถอธิบายและใช้ความคิดหลักได้ บางคนเชื่อว่าการอรรถาธิบายตามหัวเรื่องเป็นรูปแบบการเทศนาที่เป็นธรรมชาติที่สุด ช่วยให้ผู้เทศน์จดจ่อกับคำเทศนา แต่ยังอธิบายความจริงที่สำคัญที่สุดตามลำดับที่อยู่ในข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น

ตัวอย่างคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย

หัวข้อ: เอปาโฟรดิทัส คริสเตียนธรรมดาคนหนึ่ง

ข้อพระคัมภีร์: ฟิลิปปี 2:25-30

เอปาโฟรดิทัสเป็นฆราวาสที่ถูกส่งมาจากคริสตจักรเมืองฟิลิปปีเพื่อช่วยเหลือเปาโล เมื่อเขาถูกกักบริเวณในบ้านในกรุงโรม ในที่สุดเปาโลก็ส่งเขากลับไปเมืองฟิลิปปีพร้อมจดหมายถึงชาวฟิลิปปี ในจดหมายฉบับนั้น เปาโลเขียนอธิบายถึงงานของเอปาโฟรดิทัสไว้ย่อหน้าหนึ่ง

- ชีวิตคริสเตียนรวมไปถึงการเป็นพี่น้องกัน: “พี่น้องของข้าพเจ้า”
- ชีวิตคริสเตียนรวมไปถึงการทำงาน: “เพื่อนร่วมงาน”
- ชีวิตคริสเตียนรวมไปถึงการต่อสู้: “เพื่อนทหาร”
- ชีวิตคริสเตียนรวมไปถึงการปรนนิบัติผู้อื่น: “เป็นตัวแทน...มาปรนนิบัติ”
- ชีวิตคริสเตียนรวมไปถึงในยามขาดแคลน: “เขาป่วยจริงๆ”
- ชีวิตคริสเตียนรวมไปถึงไหวเหียรติและนับถือ: “จงนับถือคนประเภทนี้”
- ชีวิตคริสเตียนรวมไปถึงการเสียสละ: “เขาเกือบตาย... เขาเสี่ยงชีวิตของเขา”

ตัวอย่างคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย

หัวข้อ: เมื่อพระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐาน

ข้อพระคัมภีร์: 2 โครินธ์ 1:3-10

นี่เป็นประเด็นที่ผู้คนพยายามฝ่าฟัน พวกเขาอยากรู้ว่าทำไมพระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขาทุกครั้ง ถ้าดูตามข้อพระคัมภีร์นี้ พระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของเราด้วยเหตุผลสามประการเป็นอย่างน้อย:

1. เพื่อเตรียมเราที่จะรับใช้

2 โครินธ์ 1:4, “พระองค์ผู้ทรงหนุนใจเราในความยากลำบากทั้งหมดของเรา เพื่อเราจะสามารถหนุนใจคนทั้งหลาย ที่มีความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งได้.”

2. เพื่อสำแดงพระคุณของพระองค์

2 โครินธ์ 1:5-6, ให้สังเกตคำว่า “การชูกำลังของเรา”

3. เพื่อสำแดงฤทธิ์เดชของพระเจ้า

2 โครินธ์ 1:9, “ทั้งนี้เพื่อเราจะไม่ไวใจตัวเอง แต่ไวใจพระเจ้าผู้ทรงให้คนทั้งหลายเป็นขึ้นจากตาย”

การเทศนาแบบอรรถาธิบายเป็นตอนๆ

นักเทศน์อาจจะเทศนาพระธรรมทั้งเล่ม หรือข้อพระคัมภีร์สักตอนหนึ่ง หรือครั้งละหนึ่งข้อหรือย่อหน้าหนึ่ง ตัวอย่างเช่น คำเทศนาตอนแรกของพระกิตติคุณมาระโกจะเริ่มต้นด้วยบทที่ 1:1 และอาจพูดอรรถาธิบายของ

พระธรรมเล่มนี้ คำเทศนาตอนต่อมาอาจมาจากบทที่ 1:2-5 และคำเทศนาครั้งถัดไปจะมาจากบทที่ 1:6-11 นักเทศน์จะแต่งคำเทศนาจากที่ละย่อหน้าในพระธรรมนั้น

นี่คือการเทศนาอภิบาลแบบที่ผู้เขียนหลักสูตรนี้ได้ทำตลอดพันธกิจศิษยาภิบาลของเขาเป็นส่วนใหญ่ ตัวอย่างเช่น เมื่อเขารับใช้ในหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักร เขาได้เทศนาพระธรรมต่อไปนี้ทั้งหมด:

- ยากอบ 15 คำเทศนา
- 1 และ 2 เธสะโลนิกา 25 คำเทศนา
- กาลาเทีย 62 คำเทศนา
- ฟิลิปปี 32 คำเทศนา
- พระกิตติคุณมาะโก 102 คำเทศนา

เหตุผลที่ใช้การอธิบายนัย

(1) การเทศนาแบบอธิบายนัยช่วยให้คุณสอนความจริงจากพระคัมภีร์

การเทศนาแบบอธิบายนัยจะเน้นประเด็นหลักจากเนื้อหาเองอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด แบบนี้ทำให้ข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นสามารถสื่อสารได้อย่างธรรมดาและง่ายดาย พระเยซูตรัสว่า "และพวกท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท" (ยอห์น 8:32) หนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดในการนำเสนอความจริงของพระคัมภีร์คือการอ่านข้อพระคัมภีร์ไปที่ละข้อและอธิบายว่าข้อนั้นหมายความว่าอย่างไร

(2) การเทศนาแบบอธิบายนัยช่วยให้คุณเน้นย้ำในสิ่งที่พระคัมภีร์ต้องการเน้น

ถ้าในช่วงที่เทศนาในพระธรรมโรม เปาโลกล่าวถึงหลักคำสอนบางเรื่องเพียงครั้งเดียว คุณก็จะเทศนาเรื่องนั้นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่ถ้าเปาโลกล่าวถึงหลักคำสอน 10 ครั้ง คุณก็จะมีโอกาสพูดเรื่องนั้น 10 ครั้ง

เมื่อคุณเทศนาในพระกิตติคุณมาระโก ทุกครั้งที่พระเยซูตรัสเรื่องการอธิษฐาน คุณก็จะได้เทศนาเกี่ยวกับการอธิษฐาน ทุกครั้งที่พระเยซูทรงเชิญชวนให้ผู้คนกลับใจ คุณก็จะได้เชิญชวนให้ผู้คนกลับใจด้วย

(3) การเทศนาแบบอรรถาธิบายช่วยให้คุณสดใหม่และมีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น

มันง่ายที่นักเทศน์ที่จะเผลอลงไปเทศนาหัวข้อที่เหมือนกันตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม เมื่อนักเทศน์ได้เทศนาในพระคัมภีร์สักตอนหนึ่ง เขาก็จะถูกบังคับให้แต่งเนื้อหาใหม่ กระบวนการแต่งเนื้อหาใหม่จะทำให้เขาเรียนรู้และการเติบโต สิ่งนี้จะช่วยให้เขาไปที่ธรรมาสันด้วยความสดใหม่และความกระตือรือร้น

(4) การเทศนาแบบอรรถาธิบายช่วยให้คุณให้อาหารฝ่ายวิญญาณแก่สมาชิกได้หลากหลาย

หากนักเทศน์ปล่อยให้ความสนใจของตัวเองกำหนดสิ่งที่ตนเองจะเทศนา พวกเขาจะมีแนวโน้มที่จะเทศนาวนเวียนกลับมาอยู่ในหัวข้อเดิมๆ แต่ว่า หากพวกเขาเทศนาตามพระคัมภีร์เป็นตอนๆ พวกเขาจะเทศนาหัวข้อต่างๆที่ไม่ซ้ำเดิม และนั่นจะทำให้พี่น้องสมาชิกได้รับอาหารฝ่ายวิญญาณที่สมดุลมากขึ้น รูปแบบนี้จะบังคับให้นักเทศน์เทศนาในหัวข้ออื่นๆ ที่พวกเขาจะไม่พูดถึงแต่สิ่งที่ตนเองชอบเท่านั้น สิ่งนี้จะทำให้พวกเขาเรียนรู้และจะช่วยให้พวกเขาเติบโตในฝ่ายวิญญาณของตนเอง

(5) การเทศนาแบบอรรถาธิบายจะช่วยขจัดปัญหาการไม่รู้ว่าจะเทศนาเรื่องอะไร

โดยปฏิบัติแล้ว เมื่อถึงคืนวันเสาร์ศิษยาภิบาลแทบทุกคนไม่รู้ว่าเขาหรือเธอจะเทศนาเรื่องอะไรในวันรุ่งขึ้น เมื่อศิษยาภิบาลเทศนาจากพระคัมภีร์เป็นตอนๆ ไป พวกเขาไม่เพียงแต่รู้ว่าพวกเขาจะเทศนาเรื่องอะไรในอาทิตย์หน้าแต่รู้ไปถึงอีกหลายอาทิตย์ล่วงหน้าด้วย ซึ่งจะช่วยนักดนตรีและคนอื่น ๆ ที่มีส่วนร่วมในการเตรียมการประชุม เพราะพวกเขาสามารถจัดเตรียมการประชุมให้สอดคล้องกับเรื่องที่ศิษยาภิบาลจะเทศนา

(6) การเทศนาแบบอรรถาธิบายช่วยให้คุณจัดการกับหัวเรื่องยากๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติ

หากศิษยาภิบาลรู้ว่ามีปัญหาบางอย่างในคริสตจักรของตน พวกเขาจะถูกโน้มน้าวให้การเทศนาของเขา มุ่งเป้าไปที่บางคนในที่ประชุม สิ่งนี้จะทำให้ผู้รับใช้สูญเสียความเคารพจากที่ประชุม หลายคนออกจาก คริสตจักรเพราะพวกเขารู้สึกว่าผู้รับใช้ได้เทศนาต่อว่าในสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่ อย่างไรก็ตามเมื่อผู้รับใช้ เทศนาเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ถัดไปตามลำดับในพระคัมภีร์ สมาชิกก็ไม่ควรกล่าวหาว่าอาจารย์เทศนาต่อว่าคน ใดคนหนึ่ง การเทศนาแบบอรรถาธิบายช่วยให้คุณจัดการกับหัวข้อที่ยากหรือไวต่อความรู้สึกสมาชิกด้วย วิธีที่เป็นธรรมชาติและไม่ทำให้พี่น้องสะดุด

ศิษยาภิบาลท่านหนึ่งต้องประหลาดใจที่เห็นว่าพระเจ้าทรงทำงานอย่างยิ่งใหญ่เพื่อให้เขาเทศนาสอนบาง เรื่องในเวลาที่เหมาะสม แม้ว่าหัวข้อเรื่องนั้นจะอยู่ในลำดับถัดไปในขณะที่เขากำลังเทศนาพระธรรมเล่มนั้น พระเจ้าทรงทราบว่าใครจะมาประชุมของเรา และพระองค์ทรงทราบว่าเมื่อใดที่เราควรจะเทศนาเรื่องอะไร พระองค์มักจะนำสิ่งเหล่านี้มารวมกันในลักษณะที่สามารถเข้าใจได้ว่าต้องเป็นไปได้อย่างไรโดยพระราชกิจของ พระเจ้าเท่านั้น

(7) การเทศนาแบบอรรถาธิบายทำให้คุณเทศนาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เมื่อเราเทศนาเรียงลำดับในพระคัมภีร์เป็นประจำ สิ่งนี้จะทำให้เรามีสิทธิอำนาจในระดับที่เราไม่มีเมื่อเรา เทศนาแบบตามหัวข้อ เมื่อทุกประเด็นสำคัญของคำเทศนาโดดเด่นออกมาจากข้อพระคัมภีร์ในแบบที่ผู้ฟัง สามารถมองเห็นได้ง่าย ก็จะช่วยผู้ฟังตระหนักว่าคำเทศนานี้มาจากพระเจ้าไม่ใช่จากมนุษย์ มันง่ายที่จะ พูดยว่า "พระเจ้าตรัสว่า" เมื่อคุณกำลังเทศนาแบบอรรถาธิบาย

(8) การเทศนาแบบอรรถาธิบายใช้เวลาและทรัพยากรของคุณอย่างคุ้มค่าที่สุด

เมื่อคุณเทศนาในตลอดพระธรรมทั้งเล่ม ข้อมูลเบื้องหลังทั้งหมดของพระธรรมเล่มนั้นจะถูกนำไปสอน คุณ สามารถใช้หนังสืออธิบายต่างๆ ควบคู่ไปด้วยเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด หากคุณเทศนาพระธรรมเล่มใหญ่ๆ เช่นพระกิตติคุณสักเล่มหนึ่ง การได้ใช้แหล่งข้อมูลเดียวกันทุกสัปดาห์จะช่วยประหยัดเวลาและทรัพยากร

ปฏิทินการเทศนา

นักเทศน์แต่ละคนมีวิธีการที่เขาสะดวกที่สุด นอกจากนี้นักเทศน์แต่ละคนพบว่าบางหัวข้อสามารถเทศนาได้ง่ายกว่าหัวข้ออื่น ๆ การเตรียมปฏิทินสำหรับทั้งปีเป็นวิธีหนึ่งในการหลีกเลี่ยงการวนเวียนกลับมาเทศนาหัวข้อสองสามหัวข้อในขณะที่หัวข้ออื่นๆ ที่สำคัญกลับถูกละเลย

นี่คือปฏิทินตัวอย่างที่สามารถแนะนำศิษยาภิบาลเทศนาหัวข้อสำคัญทั้งหมดสำหรับชีวิตคริสเตียน โดยการเทศนาจากพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ซึ่งจะช่วยให้คนผู้เชื่อว่า "พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม..." (2 ทิโมธี 3:16)

ตัวอย่างปฏิทินการเทศนา
มกราคม มุ่งเน้นเรื่องข่าวประเสริฐสำหรับคนที่ไม่เชื่อ เรียกร้องบรรดาผู้เชื่อให้ทำการประกาศข่าวประเสริฐและทำงานรับใช้ หลักสูตรเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐและการสร้างสาวกของ เซฟเพิร์ด โกลบอล คลาสรูม อาจช่วยคุณในการเตรียมคำเทศนาเหล่านี้ กุมภาพันธ์ เทศนาจากพระธรรมสดุดี มุ่งเน้นเรื่องพระลักษณะของพระเจ้า เรียกร้องผู้เชื่อที่จะอธิษฐานและนมัสการ

สองหลักสูตรเรื่องการเชื่อของคริสเตียนและการนมัสการของคริสเตียน ของ เชฟเฟิร์ด โกลบอล คลาสรูม อาจช่วยคุณในการเตรียมคำเทศนาเหล่านี้

มีนาคม-เมษายน

เทศนาจากพระกิตติคุณหนึ่งเล่ม

มุ่งเน้นเรื่องชีวิตและคำสอนของพระเยซู

เรียกร้องให้ผู้เชื่อที่จะอธิษฐาน ถี้ออดอาหาร และกลับใจใหม่

ปิดท้ายด้วยการถูกตรึงและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู

สองหลักสูตรเรื่องรูปแบบฝ่ายวิญญาณและชีวิตและพระราชกิจของพระเยซู ของ เชฟเฟิร์ด โกลบอล คลาสรูม อาจช่วยคุณในการเตรียมคำเทศนาเหล่านี้

พฤษภาคม-มิถุนายน

เทศนาจากพระธรรมกิจการหรือจดหมายสำหรับศิษยาภิบาล (ทิโมธีหรือทิตัส)

มุ่งเน้นเรื่องเพนเทคอสต์และพระวิญญาณบริสุทธิ์

เรียกร้องให้ผู้เชื่อร้อนรนที่จะมีส่วนร่วมร่วมในคริสตจักรท้องถิ่น

หลักสูตรเรื่องคริสตจักรของ เชฟเฟิร์ด โกลบอล คลาสรูม อาจช่วยคุณในการเตรียมคำเทศนาเหล่านี้

กรกฎาคม-สิงหาคม

เทศนาจากพระคัมภีร์หมวดเพนเทค (ปฐมกาล-เฉลยธรรมบัญญัติ)

เรียกร้องให้ผู้เชื่อเห็นถึงพระสัญญาของพระเยซูในพันธสัญญาเดิม

สองหลักสูตรเรื่องการตีความหมายพระคัมภีร์และพันธสัญญาเดิม ของ เชฟเฟิร์ด โกลบอล คลาสรูม อาจช่วยคุณในการเตรียมคำเทศนาเหล่านี้

กันยายน-พฤศจิกายน

เทศนาจากหมวดจดหมายของเปาโล ยอห์น เปโตร หรือยากอบ

เรียกร้องให้ผู้เชื่อดำเนินกับพระเจ้าอย่างลึกซึ้งมากขึ้น

สองหลักสูตรเรื่องการดำเนินชีวิตคริสเตียนในทางปฏิบัติและชีวิตที่บริสุทธิ์ ของ เชฟเฟิร์ด โกลบอล คลาสรูม อาจช่วยคุณในการเตรียมคำเทศนาเหล่านี้

ธันวาคม

การเข้าสู่ (สี่สัปดาห์ก่อนคริสตมาส) ช่วงคริสตมาสเป็นฤดูที่จะต้องเตรียมเพื่อการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู (ในฐานะทารก) และเพื่อการเสด็จมาของพระองค์ในอนาคต

เทศนาเรื่องคำพยากรณ์เรื่องการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูในพันธสัญญาเดิม (อิสยาห์หรือมีคาห์)

เรียกร้องให้ผู้เชื่อเตรียมตัวสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู (เรสะโลนิกาหรือวิวรณ์)

ปิดท้ายปีโดยการชื่นชมยินดีในการประสูติและมาเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์

หลักสูตรเรื่องวาระสุดท้าย ของ เชฟเฟิร์ด โกลบอล คลาสรูม อาจช่วยคุณในการเตรียมคำเทศนาเหล่านี้

บทสรุป

พระเจ้าทรงสามารถและทรงใช้ทุกรูปแบบของการเทศนา เมื่อคุณเทศนาคุณควรเลือกวิธีการเทศนาที่เหมาะสมที่สุดกับโอกาส กับผู้ฟัง กับเนื้อหา และกับรูปแบบตัวคุณให้มากที่สุด คุณควรลองรูปแบบการเทศนาที่แตกต่างกันเพื่อค้นหาแบบที่เหมาะสมที่สุดกับบุคลิกและกับผู้ฟังของคุณ โปรดจำไว้ว่างานที่สำคัญที่สุดของนักเทศน์คือการสื่อสารพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องและเข้าใจให้ผู้ฟังเชื่อฟังพระเจ้า

การบ้าน บทที่ 3

(1) ในช่วงแรกของบทต่อไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้เตรียมตัวศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด

(2) เพื่อให้เข้าใจข้อแตกต่างระหว่างรูปแบบ ให้เตรียมที่จะเขียนโครงร่างของของคำเทศนาแต่ละแบบ

- คำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง
- คำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรม
- คำเทศนาแบบตามชีวประวัติ
- คำเทศนาแบบอธิบาย

(3) เลือกหนึ่งในคำเทศนาที่คุณเตรียมไว้ในการบ้านของบทที่ 2 มาเทศนาหน้าชั้นเรียน 8-10 นาที นักศึกษาแต่ละคนในชั้นเรียนจะกรอกแบบฟอร์มการประเมินที่อยู่ด้านท้ายของคู่มือหลักสูตรนี้ โดยการศึกษาการประเมินของเพื่อนร่วมชั้น คุณสามารถประเมินความสามารถในการสื่อสารของคุณได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แบบทดสอบ บทที่ 3

- (1) การสอนและการเทศนาแตกต่างกันอย่างไร?
- (2) จุดประสงค์ของการประกาศข่าวประเสริฐคืออะไร?
- (3) จุดประสงค์ของการเทศนาอภิบาลคืออะไร?
- (4) ให้ระบุอันตรายสองประการเกี่ยวกับคำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง
- (5) คำเทศนาแบบตามหัวข้อพระธรรมยึดอยู่บนอะไร?
- (6) คำเทศนาแบบตามชีวประวัติคืออะไร?
- (7) เป้าหมายของการเทศนาแบบอรรถาธิบายคืออะไร?

บทที่ 4

กลไกของการเทศนา

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) เรียนรู้และฝึกฝนขั้นตอนต่างๆ ของการเตรียมคำเทศนา
- (2) เรียนรู้และฝึกฝนกระบวนการทำโครงร่างคำเทศนา
- (3) เรียนรู้และฝึกฝนกระบวนการหาตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับคำเทศนา
- (4) เรียนรู้ที่จะเก็บรักษาคำเทศนาไว้ให้ดี

อรรถภาพ

ในบทที่ 1 เราเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สื่อสาร และพระเจ้าทรงใช้การสื่อสารของมนุษย์เพื่อให้บรรลुพระประสงค์ของพระองค์ ในบทที่ 3 เราเห็นว่าพระเจ้าทรงช่วยผู้ที่เชื่อให้รอดด้วยคำเทศนาที่โง่ๆ (1 โครินธ์ 1:21) ในพระธรรมกิจการเราได้เห็นว่าพระเจ้าทรงทำงานผ่านการเทศนาของมนุษย์เช่น เปโตร สเตเฟน และเปาโลให้ประกาศพระกิตติคุณแก่โลกนี้

การเทศนาเป็นสิ่งสำคัญ เราที่ถูกเรียกให้เทศนามีความรับผิดชอบที่จะเทศนาให้เกิดผลมากที่สุดเท่าที่ทำได้ ในขณะที่ฤทธิ์เดชในการเทศนามาจากการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น เราต้องเตรียมตัวด้วยสุดความสามารถของเรา นักเทศน์ควรมีเป้าหมายในการเป็น "เป็นคนงานที่ไม่อับอาย สอนพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง" (2 ทิโมธี 2:15)

การเทศนาเป็นทักษะที่สามารถพัฒนาได้ เช่นเดียวกับทักษะอื่น ๆ การเทศนาใช้เครื่องมือและเทคนิคบางอย่าง ในหน้าต่อไปนี้จะศึกษากระบวนการเตรียม การนำเสนอ และการเก็บรักษาคำเทศนา ความมานะบากบั่นของเราจะมาแทนที่ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ แต่วามันเตรียมเราให้พร้อมที่พระเจ้าจะทรงใช้

ประการแรกของการเตรียมคำเทศนา

จดบันทึก

เมื่อคุณรู้ว่า คุณจะเทศนาในพระคัมภีร์บางข้อหรือบางหัวเรื่อง ให้เริ่มเขียนความคิดใดๆ ที่อยู่ในใจคุณ เช่นคำถามต่างๆ ข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้อง ข้อสังเกต ข้อพระคัมภีร์อ้างอิง การประยุกต์นำเอาไปใช้ ตัวอย่างประกอบ เรื่องราว หรือสิ่งอื่นใดที่คิดได้ เขียนแนวคิดเหล่านี้ลงในกระดาษขณะที่คุณคิดได้ โดยยังไม่ต้องจัดเรียงลำดับ คุณจะจัดเรียงความคิดของคุณในภายหลัง แต่ตอนนี้ให้รีบเขียนความคิดเก็บไว้ก่อนและให้ครบถ้วนทุกความคิด

เขียนหัวข้อ

หัวข้อคือการย่อสิ่งที่คุณต้องการพูดในคำเทศนาให้เป็นหนึ่งประโยค หัวข้อจะช่วยให้คุณมุ่งเน้นไปที่สิ่งที่คุณต้องการทำให้สำเร็จด้วยคำเทศนา หากคุณไม่มีเป้าหมายเฉพาะเจาะจง คุณก็อาจจะไม่ประสบความสำเร็จมากเท่าไร

ให้เขียนหัวข้อที่พอลคิดได้หลายๆ หัวข้อ เก็บหัวข้อไว้จนกว่าคุณจะได้หัวข้อที่เหมาะสมกับคำเทศนาของคุณมากที่สุด

► ฝึกฝนทักษะให้อ่านข้อพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้: กาลาเทีย 5:16-26, พิลิปปี 2:1-11 และวิวรณ์ 3:14-22 ในแต่ละข้อพระคัมภีร์ให้เขียนหัวข้อประโยคเดียวที่เข้ากับคำเทศนาในข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น

เมื่อคุณตัดสินใจเลือกหัวข้อแล้ว ทุกอย่างในคำเทศนาจะต้องเชื่อมโยงกับหัวข้อนั้น ทุกประเด็นหลักและประเด็นย่อย ทุกตัวอย่าง และทุกการประยุกต์นำไปใช้จริงจะต้องเกี่ยวโยงไปในทิศทางเดียวกันกับหัวข้อ ในขณะที่คุณเตรียมคำเทศนา คุณอาจต้องทบทวนแก้ไขหัวข้อเพื่อจะได้บรรยายถึงความสำคัญของเนื้อหาของคุณได้ดีขึ้น

อาจมีการพูดย้ำหัวข้อหลายครั้งในการเทศนา ในตอนท้ายของทุกประเด็นสำคัญและบางครั้งแม้อยู่ตรงกลางช่วงของประเด็น คุณก็สามารถเน้นหัวข้ออีกครั้งได้ หากคุณสามารถเขียนคำเทศนาอย่างเหมาะสม หัวข้อก็จะเข้าได้กับแต่ละช่วงของคำเทศนาได้

การใช้หัวข้อ

เริ่มเขียนประเด็นต่างๆ เป็นโครงร่าง ประเด็นต่างๆ ในโครงร่างควรช่วยอธิบายหัวข้อ ทุกโครงร่างที่ดีจะมีสองถึงห้าประเด็น ดังนั้นให้เขียนประเด็นต่างๆ ที่อาจกลายเป็นประเด็นสำคัญในโครงร่างของคุณ

ถึงตอนนี้คุณอาจเขียนข้อมูลได้หลายหน้าแล้ว ข้อมูลนี้อาจได้ถูกเลือกเอาไปใช้ในการสรุปคำเทศนาสุดท้ายหรือไม่ก็ได้ แต่บันทึกต่างๆ จะช่วยกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ของคุณในขณะที่คุณเตรียมคำเทศนา

เขียนโครงร่างง่ายๆ สำหรับคำเทศนา

โครงร่างจะต้องยึดตามหัวข้อ

ทุกประเด็นหลักและประเด็นย่อยของโครงร่างต้องขึ้นอยู่กับหัวข้อที่คุณเลือกสำหรับคำเทศนา สิ่งนี้ช่วยดึงดูดความคิดของที่ประชุมให้อยู่ที่ข้อความหลักที่คุณต้องการสื่อสารออกไป

ให้อ่านพระธรรมสดุดีบทที่ 146 แล้วศึกษาโครงร่างนี้สำหรับคำเทศนาชื่อ "สรรเสริญพระเจ้า" หัวข้อของคำเทศนาแบบอรรถาธิบายนี้คือการสรรเสริญพระเจ้า

สังเกตว่าประเด็นสำคัญหลักทั้งสี่ประการเกี่ยวข้องกับหัวข้อการสรรเสริญพระเจ้า หากคุณกำลังเทศนาเรื่องการสรรเสริญพระเจ้า คงไม่เหมาะสมที่จะโยงถึงประเด็นเกี่ยวกับความสำคัญของการบำเพ็ญศมา แต่ละประเด็นของโครงร่างจะต้องยึดตามหัวข้อของคำเทศนา

ตัวอย่างโครงร่างของคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย
หัวข้อ: สรรเสริญพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์: สดุดีบทที่ 146 ก. เราสรรเสริญพระเจ้าในบุคคลที่พระองค์เป็น (146:1-5) พระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์ (146:2a). พระองค์ทรงเป็นพระอีโลฮิม (146:2b). พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของยาโคบ (146:5). ข. เราสรรเสริญพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ (146:6a) พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์ พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงสร้างทะเล พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น ค. เราสรรเสริญพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำอยู่ (146:6b-9) พระองค์ทรงรักษาสัจจะ (146:6b).

พระองค์ทรงทำความยุติธรรมเพื่อคนที่ถูกบีบบังคับ (146:7a).

พระองค์ทรงประทานอาหารแก่คนที่หิว (146:7b).

พระองค์ทรงทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ (146:7c).

พระองค์ทรงรักษาร่างกาย (146:8a).

พระองค์ทรงหนุนใจคนที่ท้อใจ (146:8b).

พระองค์ทรงรักคนชอบธรรม (146:8c).

พระองค์ทรงช่วยเหลือคนที่ขัดสน (146:9a).

พระองค์ทรงทรงพลิกทางของคนอธรรม (146:9).

ง. เราสรรเสริญพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ (146:10)

พระเจ้าจะทรงทำอะไร? “พระเจ้าจะทรงครอบครองเป็น
นิรันดร์...”

เราควรตอบสนองอย่างไร? “สรรเสริญพระเจ้า”

โครงร่างจะต้องมีความคิดคู่ขนาน

ข้อผิดพลาดทั่วไปสำหรับนักเทศน์คือการเตรียมโครงร่างที่ไม่คู่ขนานกัน ยิ่งทำให้ผู้ฟังคิดตามความคิดของ
คำเทศนาได้ยากขึ้น ดูหัวข้อของโครงร่างคำเทศนาที่บอกว่า "พระเยซูคริสต์: มหาปโรหิตที่เข้าใจเรา" ตาม
พระธรรมฮีบรูบทที่ 8

ตัวอย่างโครงร่างที่ไม่คู่ขนาน

หัวข้อ: พระเยซูคริสต์: มหาปุโรหิตที่เข้าใจเรา

ข้อพระคัมภีร์: ฮีบรู บทที่ 8

ก. ปุโรหิตในการนมัสการของอิสราเอล

1. สามหน้าที่ที่ได้รับการเจิมในอิสราเอล

a. กษัตริย์

b. ผู้เผยพระวจนะ

c. ปุโรหิต

2. งานรับใช้ของปุโรหิตในการนมัสการในอิสราเอล

ข. พระเยซู - มหาปุโรหิตผู้สมบูรณ์แบบ

1. พระเยซู: มหาปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง

2. พระเยซู: เครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ

3. พระเยซูทรงเข้าเฝ้าพระเจ้าในสวรรค์โดยตรง ทรงเป็นพลับพลานิรันดร์

ค. พระเยซู - คนกลางผู้สมบูรณ์แบบ

พระเยซูทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

พระองค์ทรงเข้าใจมนุษย์อย่างสมบูรณ์แบบและทรงสามารถเป็นตัวแทนของมนุษย์ต่อพระเจ้าได้อย่างซื่อสัตย์

โครงร่างนี้มีปัญหาอยู่สองประการ:

1. ประเด็นหลักที่สองและที่สามคู่ขนานกัน แต่ไม่คู่ขนานกับประเด็นแรก
2. ภายใต้ประเด็นหลักที่สองมีสามประเด็นย่อย สองประเด็นแรกขนานกัน มีคำว่า "พระเยซู" ต่อด้วยเครื่องหมายคอลลอน แล้วตามด้วยคำบรรยายถึงพระเยซู แต่ว่าประเด็นที่สามกลับเป็นประโยคที่สมบูรณ์

เปรียบเทียบคำเทศนานี้กับคำเทศนาก่อนหน้านี้ที่มีหัวข้อ "สรรเสริญพระเจ้า" คุณจะเห็นว่าคำเทศนาก่อนหน้านี้ง่ายต่อการติดตาม

1. แต่ละประเด็นหลักจะเริ่มด้วยข้อความว่า "เราสรรเสริญพระเจ้าเพราะ..."
2. ประเด็นย่อยก็คู่ขนานไปด้วยกัน:
 - ชุดแรกเริ่มด้วยคำว่า "พระองค์ทรงเป็น"
 - ชุดที่สองมีคำว่า "พระเจ้าทรงสร้าง"
 - ชุดที่สามมีคำว่า "พระองค์" ตามด้วยกริยาที่ทรงกระทำในปัจจุบันเช่น "พระองค์ทรงรักษา" และ "พระองค์ทรงกระทำ"

การเขียนโครงร่างได้อย่างชัดเจนโดยยึดตามหัวข้อคำเทศนาของคุณมีประโยชน์อย่างมาก

1. การเขียนโครงร่างกำหนดโครงสร้างให้แก่คำเทศนาของคุณ โครงร่างคือแผนการที่ถูกจัดการอย่างเป็นระบบ
2. การเขียนโครงร่างช่วยให้คุณมุ่งความสนใจไปที่หัวข้อหลัก หากไม่มีโครงร่างที่ดีที่จะชี้แนวทางให้คุณ มันก็ง่ายที่จะหลงทางจากหัวข้อหลัก อย่างไรก็ตามโครงร่างที่แข็งแกร่งที่สร้างขึ้นตามหัวข้อในจะทำให้การเทศนาไปถูกทิศทาง

3. การเขียนโครงร่างให้ผู้ฟังเข้าใจและจดจำคำเทศนา แม้ว่าพวกเขาอาจไม่เห็นโครงร่างนั้น แต่พวกเขาจะสัมผัสได้ถึงการจัดระบบที่ดี โครงร่างที่ดีช่วยให้ผู้ฟังจดจำคำเทศนาได้นานขึ้นเพราะโครงร่างช่วยเสริมหัวข้อ ถ้าเราทำให้คำเทศน่าย่อยต่อการจดจำ พระเจ้าจะทรงสามารถตรัสความจริงกับผู้ฟังต่ออีกหลายวันหลังจากที่เราเทศนาจบไปแล้ว

โครงร่างที่ดีต้องทู่เมามากขึ้น แต่ก็คุ้มค่าในที่สุด นี่เป็นส่วนหนึ่งของการทู่เมทำงานหนักในการเป็นคณงานที่ไม่ต้องอาย แต่เป็นโอกาสดีที่ยิ่งคุณทู่เมทำงานอย่างหนักเท่าไรคุณก็จะยิ่งทำได้ง่ายขึ้นเท่านั้น

► เพื่อให้เข้าใจว่ารูปแบบช่วยให้เราจดจำข้อมูลได้อย่างไร ให้ลองจดจำแต่ละรายการต่อไปนี้ อันไหนง่ายกว่ากัน? ทำไมง่ายกว่า?

เลวีนิติ: 24, 15, 3, 30, 9, 6, 18, 27, 12, 21

เลวีนิติ (นับข้ามไปที่ละสามบท): 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27, 30

รายชื่อ: เอสรา, คาอิน, บาลาอัม, กาเบรียล, ดาวิด, เฟลิกส์, อาดัม

รายชื่อที่เรียงตามลำดับอักษรในภาษาอังกฤษ: อาดัม, บาลาอัม, คาอิน, ดาวิด, เอสรา, เฟลิกส์, กาเบรียล

การเขียนคำเทศนา

โครงร่างแบบขยายของคำเทศนา

โครงร่างแบบขยายเป็นการขยายโครงร่างที่คุณเริ่มไว้ โครงร่างแบบขยายใช้ประโยคที่สมบูรณ์ แต่จัดระเบียบความคิดในแบบโครงร่างมากกว่าที่จะเป็นแบบย่อหน้า โครงร่างแบบขยายใช้งานง่ายบนธรรมชาติเมื่อคุณมีประเด็นต่างๆ ประเด็นย่อย และรายละเอียดอื่น ๆ ที่จัดระเบียบภายใต้ประเด็นที่เนื้อหาสนับสนุนกัน ช่วยทำให้ง่ายที่จะมองเห็นประเด็นหลักและประเด็นย่อยที่ต้องเขียน

เขียนอรรถาธิบาย

คุณควรเขียนอรรถาธิบายของคุณอย่างสมบูรณ์ อรรถาธิบายเป็นสิ่งที่ผู้ฟังจะได้ยิน หาก你不จับความสนใจของผู้ฟังในช่วงสองสามวินาทีแรก คุณอาจไม่มีโอกาสได้ดึงความสนใจของพวกเขาในภายหลัง แม้ว่า คุณจะไม่ได้เขียนคำเทศนาของคุณอย่างครบถ้วน แต่ก็เป็นการดีที่จะเขียนอรรถาธิบายเพราะนั่นเป็นส่วนสำคัญของคำเทศนา

อรรถาธิบายของคำเทศนาของคุณจะมักจะประกอบด้วยรายการดังต่อไปนี้:

1. เนื้อหาจากข้อพระคัมภีร์
2. กล่าวนำ (บางครั้งก็กล่าวก่อนอ่านข้อพระคัมภีร์)
3. หัวข้อ คุณควรเขียนหัวข้อที่คุณวางแผนจะใช้ในการเทศนา บางครั้งคุณอาจบอกหัวข้อให้แก่ผู้ฟังในช่วงอรรถาธิบาย บางครั้งคุณอาจจะบอกละเอียดในภายหลังอีก อย่างไรก็ตาม หัวข้อควรโดดเด่นในโครงร่างของคุณเพื่อเตือนถึงสิ่งที่คุณต้องการพูดถึง
4. ข้อมูลเบื้องหลัง ที่นี่คุณควรให้รายละเอียดของเบื้องหลังที่ผู้ชมจะต้องรู้เพื่อทำความเข้าใจคำเทศนา นี่อาจรวมถึงรายละเอียดเบื้องหลังของพระคัมภีร์ ซึ่งอาจรวมถึงเรื่องส่วนตัว เช่น เหตุที่คุณเอาข้อพระคัมภีร์นี้มาเทศน์ อาจเป็นหัวข้อของการประชุมที่คุณกำลังเทศนาอยู่ โดยเฉพาะหากคุณถูกเชิญให้เทศนาตามหัวข้อหรือตามข้อพระคัมภีร์ที่กำหนดไว้

เพิ่มรายละเอียดให้โครงร่างเดิม

ในขั้นตอนนี้ ให้คุณเพิ่มรายละเอียดลงในโครงร่างเดิมของคุณ ในรูปแบบโครงร่างแบบขยาย ให้คุณใช้ประโยคที่สมบูรณ์ที่แสดงทุกประเด็นสำคัญในคำเทศนาของคุณ ต่อไปนี้เป็นการวางหัวข้อและลำดับที่เหมาะสมสำหรับการเขียนโครงร่างให้ประเด็นหลักและประเด็นย่อย:

รูปแบบโครงร่างแบบขยาย
I. โครงร่างประเด็นหลัก A. ประเด็นหลัก 1. ประเด็นย่อย a. รายละเอียด (1) รายละเอียดเพิ่มเติม (a) ความคิดเพิ่มเติม (i) ข้อคิดเพิ่ม (ii) ข้อคิดเพิ่ม (b) ความคิดเพิ่มเติม (2) รายละเอียดเพิ่มเติม b. รายละเอียด 2. ประเด็นย่อย B. ประเด็นหลัก II. โครงร่างประเด็นหลัก

หาตัวอย่างที่เหมาะสม

ข้อแตกต่างที่ใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งระหว่างคำเทศนาที่ดีและคำเทศนาที่ไม่ดีคือวิธีที่พวกเขายกตัวอย่าง

ชาร์ล สเปอร์เจียน กล่าวว่า "คำเทศนาคือบ้าน ตัวอย่างที่ดีคือหน้าต่างที่ปล่อยให้แสงเข้ามา" ตัวอย่างช่วย

ให้แสงเข้ามาและทำให้ห้องสะดวกสบายยิ่งขึ้น บ้านที่ไม่มีหน้าต่างอาจเป็นสถานที่ที่น่าอึดอัด

เรื่องราวประกอบมีข้อได้เปรียบหลายประการในคำเทศนา

1. **เรื่องราวสร้างความสนใจ** ผู้คนมักจะตั้งใจฟังเมื่อคุณเล่าเรื่อง

2. **เรื่องราวช่วยเพิ่มความเข้าใจ** ผู้คนมักจะเข้าใจคำเทศนาของคุณได้ดีขึ้นอันเนื่องมาจากเรื่องเล่าที่ดี
3. **เรื่องราวช่วยประยุกต์บทเรียนเอาไว้ในชีวิตจริง** เรื่องเล่าที่ดีช่วยให้ผู้ฟังคุณเข้าใจวิธีประยุกต์บทเรียนในคำเทศนาเอาไว้ในชีวิตจริงของพวกเขา
4. **เรื่องราวช่วยเพิ่มความจำ** ผู้ฟังจะจดจำเรื่องราวได้นานหลังจากที่พวกเขาลืมโครงร่างคำเทศนาไปแล้ว เรื่องราวที่ถูกคัดเลือกมาอย่างดีเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงข้อความของคำเทศนาได้อย่างชัดเจน เพื่อที่ว่าเมื่อผู้ฟังจำเรื่องราวได้ก็จะทำให้พวกเขาจำหัวข้อของคำเทศนาด้วย
5. **เรื่องราวเป็นเทคนิคการสอนอย่างเป็นธรรมชาติ** ผู้คนคุ้นเคยกับการได้ยินเรื่องราวและจะตอบสนองในเชิงบวกต่อเรื่องราว นักเทศน์และครูที่ดีที่สุดคือผู้ที่สามารถบอกเล่าเรื่องราวที่ดีได้ การจะหาคนที่ไม่ชอบฟังเรื่องราวนั้นนั้นหายากมาก

พระเยซูทรงเป็นผู้ใช้เรื่องราวและตัวอย่างประกอบ พระองค์ทรงเล่าเรื่องจากประวัติศาสตร์ เรื่องราวจากชีวิตประจำวัน และเรื่องราวดั้งเดิมที่รู้จักกันดีในสมัยของพระองค์ เขายังใช้คำพูดที่ทำให้เกิดภาพจากทุกสาขาอาชีพเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจคำสอนของพระองค์

ทำไมพระเยซูถึงเล่าเรื่องมากมาย? เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างและทรงเข้าใจธรรมชาติของเรา พระองค์ทรงเข้าใจว่าเราเรียนรู้ได้ดีที่สุดผ่านการฟังเรื่องราว

► เพื่อทำความเข้าใจว่าเรื่องราวช่วยให้เราจดจำบทเรียนได้อย่างไร ให้นึกถึงเรื่องราวเหล่านี้จากพระเยซูโดยไม่ต้องเปิดดูเรื่องราวในพระคัมภีร์ ดูว่าคุณสามารถจำบทเรียนที่พระเยซูทรงสอนโดยใช้เรื่องราวได้หรือไม่?

- ชาวสะมาเรียใจดี
- บุตรน้อยหลงหาย

- เศรษฐกิจกับลาซาร์ส
- คำอธิษฐานของคนเก็บภาษีและฟาริสี

คุณควรทำงานหนักในการรวบรวมตัวอย่างประกอบและเรื่องราวที่ดีเอามาใส่ไว้ในคำเทศนาของคุณ เป็นการดีที่จะเขียนเรื่องราวให้ละเอียด เพื่อให้คุณรู้ว่า คุณจะเล่าเรื่องราวบนธรรมมาสน์อย่างไร

แม้ว่าคุณมักจะไม่ได้เทศน์เรื่องเดิมซ้ำบ่อยๆ แต่คุณสามารถเล่าเรื่องราวเดิมซ้ำได้ หากคุณพัฒนาเรื่องราวที่ดีที่เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงบางประเด็นได้ ไม่มีเหตุผลที่จะห้ามใช้เรื่องราวเพื่อเป็นตัวอย่างแสดงถึงประเด็นเดียวกันในการเทศนาเรื่องอื่นๆ โดยเฉพาะกับผู้ฟังคนละกลุ่มกัน หากคุณบังเอิญเล่าเรื่องราวที่ดีซ้ำอีกก็ไม่มีใครลุกขึ้นและเดินออกไป ในความเป็นจริงเด็กบางคนชอบฟังผู้ประกาศข่าวประเสริฐบางคนเทศนาเพราะอาจารย์จะเล่าเรื่องเดิมที่ยอดเยี่ยมซ้ำอีกครั้ง เราเต็มใจที่จะได้ฟังเพลงเดิมซ้ำอีก คนส่วนใหญ่เต็มใจที่จะได้ยินเรื่องเล่าอีกครั้ง

แต่ก็มีมูมอันตรายอยู่เสมอเมื่อนักเทศน์พยายามสร้างความบันเทิงด้วยการใช้เรื่องเล่าของเขา ความบันเทิงไม่ใช่เหตุผลที่เหมาะสมที่จะใช้เรื่องราวในคำเทศนา อย่างไรก็ตาม การเล่าเรื่องราวมีประโยชน์มากในการดึงดูดความสนใจของที่ประชุมของคุณและทำให้ประเด็นต่างในคำเทศนาของคุณชัดเจน

► ชั้นเรียนควรฝึกหาตัวอย่างประกอบที่ดีสำหรับข้อพระคัมภีร์ในคำเทศนาที่คุ้นเคย ให้นักเรียนหาเรื่องราวที่เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นประเด็นหลักของข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:

- เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7-9 ความสำคัญของการสอนและระเบียบวินัยของลูกหลานของเรา
- มัทธิว 6:1-18 ท่าทีในการให้ การอธิษฐาน หรือการถืออดอาหาร
- โรม 5:6-8 ความรักของพระเจ้าสำหรับคนบาป
- ยากอบ 3:5-6 พลังอำนาจของลิ้น

ยิ่งเทศนานานเท่าไรก็ต้องยังมีเรื่องราวที่ดีที่จะช่วยมากเท่านั้น เมื่อคุณเริ่มเล่าเรื่องคนที่หลับอยู่จะตื่นขึ้น คนที่ใจล่องลอยไปกับสิ่งอื่นก็จะหันกลับมาสนใจกับสิ่งที่คุณพูด และบรรดาคนที่ฟังจะมีความสุขสำหรับการเปลี่ยนแปลง

ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำบางประการสำหรับการเตรียมและบอกเล่าเรื่องราว:

1. **ฝึกเล่าเรื่องราวของคุณ** นี่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งหาก你不เก่งในการเล่าเรื่อง
2. **ทำให้เรื่องราวสมจริงที่สุด** อย่าพูดถึง "บุคคลที่ 1" และ "บุคคลที่ 2" ให้สมมติชื่อจริงและบรรยายเรื่องราวให้สมจริงที่สุด แม้ว่าคุณจะต้องเปลี่ยนชื่อหรือสถานการณ์เพื่อรักษาความลับ
3. **พยายามเก็บองค์ประกอบที่ทำให้ความประหลาดใจไว้ในเรื่อง** อย่าพูดว่า "ฉันจะเล่าเรื่องตลกให้พี่น้องฟัง" เป็นการดีที่สุดที่จะไม่บอกอะไรล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องราวนั้น
4. **ใช้เรื่องราวของบุคคลที่หนึ่ง** นี่คือการเล่าเรื่องของสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณหรือเกี่ยวกับเรื่องที่คุณมีความรู้ส่วนตัว เรื่องราวเหล่านี้ถูกบอกเล่าด้วยสรรพนามบุคคลที่หนึ่งเช่นฉัน ผมน และเรา นี่คือการเล่าเรื่องที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดที่คุณสามารถเล่าได้
5. **อย่าให้รายละเอียดมากเกินไป** รายละเอียดควรทำให้เรื่องราวน่าสนใจ แต่ไม่ควรทำให้ประเด็นล้นเกิน หากคุณหยุดอธิบายรายละเอียดที่เล็กน้อยของเรื่องราว มันจะเบี่ยงเบนไปจากประเด็นหลักของเรื่อง ประเด็นของเรื่องมีความสำคัญ ไม่ใช่รายละเอียดเพิ่มเติมที่ไม่เกี่ยวข้อง
6. **เลือกคำที่ผู้ฟังของคุณจะเข้าใจ** อย่าใช้คำที่ผู้ฟังของคุณไม่คุ้นเคยเนื่องจากสภาพแวดล้อมหรือขาดการศึกษาของพวกเขา
7. **อย่าเล่าเรื่องที่ยืมคนอื่นมาราวกับว่าประสบการณ์นี้เกิดขึ้นกับคุณ** ไม่มีอะไรผิดปกติกกับการยืมเรื่องราวจากผู้อื่น อย่างไรก็ตามบางคนยืมเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับคนอื่นและมาเล่าราวกับว่ามัน

เกิดขึ้นกับตัวเขาเอง หากผู้ฟังของคุณทราบในภายหลังว่าเหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับคุณจริง ๆ มันอาจทำให้ผู้ฟังไม่ค่อยอยากเชื่อในเรื่องอื่นๆ ที่คุณพูดไปด้วย

เรียนรู้ที่จะเป็นนักเล่าเรื่องที่ดี กฎที่ศิษยาภิบาลทุกคนควรปฏิบัติตามคือ: อย่าเทศนาโดยไม่เล่าเรื่องประกอบ

หากคุณต้องการฝึกฝนสักส่วนหนึ่งของการเทศนาของคุณในปีหน้า ให้ฝึกเกี่ยวกับการนำเสนอตัวอย่างประกอบที่ดี ฟัน้องของคุณจะสังเกตเห็นความแตกต่างทันที หากคุณเรียนรู้ที่จะใช้เรื่องราวอย่างมีประสิทธิภาพในการเทศนาของคุณ คุณจะถูกเปลี่ยนจากนักเทศน์ทั่วไปเป็นนักเทศน์ที่ดี หรือจากนักเทศน์ที่ดีเป็นนักเทศน์ที่ยอดเยี่ยม

เขียนคำเทศนาของคุณให้สมบูรณ์

การเขียนคำเทศนาทั้งหมดของคุณเป็นงานหนักมา หากคุณต้องเทศนาทุกสัปดาห์คุณอาจไม่สามารถร่างทุกคำพูดได้ทุกคำเทศนา อย่างไรก็ตาม คุณจะพบว่า การเขียนคำเทศนาทั้งหมดเป็นวิธีที่ดีในการสร้างวินัยให้กับตัวเองและปรับปรุงคำเทศนาของคุณ มีสาเหตุหลายประการที่คนนั้นควรเขียนคำเทศนาให้สมบูรณ์

การเขียนช่วยเรื่องสมาธิ

เมื่อเราเรียนเรามักจะใจลอย การเขียนช่วยให้ความสนใจของเราอยู่ที่จุดเดียว เมื่อคุณกำลังศึกษา การบังคับตัวเองให้เขียนบันทึกเกี่ยวกับทุกข้อ หรือทุกวลี หรือแม้แต่ทุกคำที่คุณกำลังศึกษาอยู่จะเป็นประโยชน์อย่างมาก การมองหาสิ่งที่จะเขียนด้วยความตั้งใจจะบังคับให้คุณคิด การคิดจะทำให้เกิดมุมมองที่คุณไม่เคยเห็นมาก่อน กระบวนการเขียนความคิดลงไปทำให้เกิดความคิดเพิ่มมากขึ้น

การเขียนจะช่วยให้คุณเห็นความจริงอีกด้านที่คุณไม่เห็น

ถ้าคุณบังคับตัวเองให้เขียนบางอย่างเกี่ยวกับทุกข้อพระคัมภีร์ที่คุณกำลังศึกษาอยู่ คุณจะมองหาจนกว่า คุณจะเห็นสิ่งที่จะเขียน อาจเป็นสิ่งที่คุณไม่เคยเห็นมาก่อน ถ้าคุณบังคับให้ตัวเองเขียนบรรยายข้อพระคัมภีร์สักข้อหนึ่งออกมา 10 ประการ แล้วคุณจะทึ่งอย่างมากในสิ่งที่คุณจะได้เรียนรู้

กลุ่มคนพิริตันมีชื่อเสียงในเรื่องความสามารถในการเห็นความจริงมากมายในพระคัมภีร์เพียงไม่กี่ข้อ พวกเขาได้รับข้อมูลนี้เพราะพวกเขาใช้เวลาไตร่ตรองข้อต่างๆ ในพระคัมภีร์และเขียนความคิดของพวกเขา ลงไป โรมัส บอสตัน ศิษยาภิบาลของกลุ่มพิริตันนี้ได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งโดยยึดบนข้อเดียวในพระธรรม ปัญญาจารย์ที่บอกว่า "จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าทรงทำให้คด ใครจะเหยียดให้ตรง ได้เล่า? (ปัญญาจารย์ 7:13) ลองคิดว่าเขาต้องใช้เวลาคิดเกี่ยวกับข้อนี้มากแค่ไหนและเขียนความคิดของเขาลงไป

การเขียนช่วยให้คุณเรียบเรียงความคิดของคุณ

เมื่อเรากำลังศึกษา เราต้องการคว้าเอาทุกความคิดที่เข้ามาในหัวของเราไว้โดยการเขียนลงไป ความคิดที่บันทึกไว้ของเรากลายเป็นวัตถุดิบที่เราใช้ในการแต่งคำเทศนาของเรา หลังจากนั้น เราก็จะเรียบเรียงความคิดเหล่านั้นที่บันทึกไว้และเอาไปใส่ในคำเทศนา กระบวนการเขียนคำเทศนาจะบังคับให้เราคิดถึงข้อเท็จจริงเหล่านั้นนานพอที่จะเรียบเรียงให้เป็นลำดับที่เหมาะสม การเขียนคำเทศนาทุกคำต้องการและช่วยให้เราสามารถจัดเรียบเรียงความคิดของเราได้

การเขียนช่วยเก็บรักษบันทึกสิ่งที่พระเจ้ากำลังสอนคุณไว้อย่างถาวร

สดุดี 137:4-6 เตือนผู้อ่านให้ระลึกถึงพระพรของพระเจ้า

เราจะร้องเพลงของพระยาห์เวห์ได้อย่างไร? ที่ในแผ่นดินต่างด้าว เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าลิ้มเธอ ก็
ขอให้มือขวาของข้าลิ้มฝีมือเสีย ขอให้ลิ้นเกาะติดเพดานปาก ถ้าข้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าข้ามิได้ตั้ง
เยรูซาเล็มไว้เหนือความยินดีสูงสุดของข้า

พระเจ้าไม่ทรงต้องการให้เราลืมพระพรที่พระองค์ประทานแก่เรา ไม่มีใครมีความทรงจำที่สมบูรณ์แบบ
อย่างไรก็ตามถ้าเราเขียนสิ่งต่าง ๆ ไว้ เราจะมีบันทึกถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงสอนเราผ่านการศึกษาพระวจนะ
ของพระองค์

เมื่อพระเจ้าทรงแสวงหาวิธีที่จะเก็บรักษาความจริงจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง พระองค์ทรงเลือกที่จะ
บันทึกไว้ในหนังสือ ศาสดาได้บันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นความเห็นของศาสดาเก็บไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แพทย์
บันทึกการวินิจฉัยโรคของผู้ป่วยไว้ สถาปนิกเขียนแบบอาคารและโครงสร้างอื่น ๆ ของเขาไว้ แต่กลับเป็น
เรื่องผิดปกติหรือที่จะคาดหวังให้นักเทศน์เขียนบันทึกสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้พวกเขา เพื่อให้พวกเขา
สามารถเข้าถึงความจริงเดียวกันนี้ได้ในอนาคต?

การเขียนให้เครื่องมือที่มีประโยชน์ในการช่วยเหลือคนอื่น

จะมีคนเจ็บที่ต้องการความช่วยเหลือจากคุณเสมอ หากคุณเชื่อสัตย์ที่จะเขียนบทเรียนที่พระเจ้าทรงสอน
คุณ เนื้อหานี้จะมีประโยชน์อย่างน้อยสามประการ

1. **คุณสามารถรื้อฟื้นความทรงจำของคุณเองเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสอนคุณ**
2. **คุณอาจต้องการแบ่งปันคำเทศนาของคุณโดยทำสำเนาให้คนอื่น** บ่อยครั้งที่ผู้คนถาม
ผู้เขียนหลักสูตรให้ช่วยทำสำเนาคำเทศนาที่เขาเพิ่งเทศน์ไป เขาเคยแจกคำเทศนาที่เป็นลาย
ลักษณ์อักษรให้กับผู้คนหลายร้อยคน เขาได้รับรายงานด้านบวกมากมายจากผู้ที่ได้รับ ความ
ช่วยเหลือจากหนึ่งในคำเทศนาทั้งหลาย

3. การเขียนมีประโยชน์สำหรับคำเทศนา บทความ หรือหนังสือในอนาคต หนังสือเกือบทุกเล่มเริ่มต้นด้วยบันทึกเบ็ดเตล็ด มิใช่ก็คนที่ทุ่มเทนั่งลงและเขียนหนังสือรวดเดียวตั้งแต่ต้นจนจบ การรวบรวมบันทึกคำเทศนาของคุณอาจเป็นจุดเริ่มต้นของงานที่กว้างใหญ่กว่า

การเก็บรักษบันทึกคำเทศนา

ถ้าคุณไปพบแพทย์ เขาจะทำการวินิจฉัยและรักษาคุณ หลังจากนั้นเขาจะจดบันทึกเกี่ยวกับการวินิจฉัยและการรักษาของเขา เมื่อคุณกลับไปหาแพทย์คนนั้น เขามีบันทึกประวัติทางการแพทย์ของคุณ หมายความว่าเหมือนกัน พวกเขาเก็บบันทึกเกี่ยวกับงานของเขาไว้อย่างดี

พระราชกิจของพระเจ้าสำคัญยิ่งกว่างานทางโลกทั้งหลาย จึงเป็นสิ่งสำคัญที่นักเทศน์ต้องเรียนรู้ที่จะเก็บบันทึกไว้ให้ดี นักเทศน์ควรสร้างระบบการเก็บบันทึกและเข้าแฟ้มคำเทศนาของพวกเขา นี่คือการแนะนำบางประการสำหรับการเข้าแฟ้มและเก็บบันทึก

เข้าแฟ้มคำเทศนาของคุณให้ถูกต้อง

มีหลายวิธีในการเข้าแฟ้มคำเทศนา คุณสามารถเข้าแฟ้มตามข้อพระคัมภีร์ ตามหัวข้อ หรือตามวันที่ นอกจากนี้ยังเป็นไปได้ที่จะผสมวิธีเข้าแฟ้มก็ได้

ตัวอย่างการจัดแฟ้มคำเทศนา

พันธสัญญาเดิม

คำเทศนาจากหมวดเบญจบรรณ
คำเทศนาจากหมวดประวัติศาสตร์
คำเทศนาจากพระธรรมแห่งปัญญา
คำเทศนาจากพระธรรมสดุดี
คำเทศนาจากหมวดผู้พยากรณ์

พันธสัญญาใหม่

คำเทศนาจากพระกิตติคุณ
คำเทศนาจากพระธรรมกิจการ
คำเทศนาจากจดหมายเปาโล
คำเทศนาจากจดหมายทั่วไป

คำเทศนาแบบตามหัวเรื่อง

คำเทศนาเกี่ยวกับงานมิชชันนารี
คำเทศนาแนวการเป็นผู้นำ
คำเทศนาแบบตามชีวประวัติ
คำเทศนาแนวประกาศ

เก็บบันทึกคำเทศนาของคุณ

การจดบันทึกนี้ควรมีข้อมูลเกี่ยวกับวันที่ หัวข้อหรือชื่อเรื่อง ข้อพระคัมภีร์ และรายละเอียดอื่น ๆ ผู้เขียนหลักสูตรนี้ได้เก็บคำเทศนาเก่าๆ ทั้งหมดของเขาไว้ในแฟ้มข้อมูลหรือบันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์ เขาเก็บคำเทศนาปัจจุบันของเขาไว้ในสมุดบันทึกเล่มใหญ่

บทสรุป

การสื่อสารเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เป็นทั้งของประทานจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและผลของการทำงานหนักของมนุษย์ พระคัมภีร์กล่าวว่า "คนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากคนนั้นมาก และคนที่ได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากคนนั้นมาก" (ลูกา 12:48)

พระเจ้าประทานความจริงอันมีค่ามากมายแก่นักเทศน์ เราควรปรับปรุงตัวเองในการแบ่งปันสิ่งดีๆ เหล่านี้ด้วยทุกวิธีอย่างดีที่สุด รับผิดชอบอย่างจริงจังในการเตรียมคำเทศนาที่มีประสิทธิภาพ

การเทศนาเป็นไปตามกฎของการเก็บเกี่ยว หากคุณเตรียมและปลูกเมล็ดพันธุ์อย่างดีการเก็บเกี่ยวจะได้ผลมาก หากคุณเตรียมและปลูกเมล็ดพันธุ์ไม่ได้ คุณก็ไม่สามารถคาดหวังว่าจะเก็บเกี่ยวได้มาก

เตรียมดินในใจของคุณให้ดี ปลูกความจริงแห่งพระวาทะของพระเจ้าในคำเทศนาของคุณ คุณจะเก็บเกี่ยวบำเหน็จรางวัลจากการเทศนาที่ประสบความสำเร็จ

การบ้าน บทที่ 4

(1) ในช่วงแรกของบทต่อไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้เตรียมตัวศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด

(2) สำหรับการบ้านข้อนี้ เราจะฝึกฝนขั้นตอนการเตรียมคำเทศนา ให้เลือกข้อพระคัมภีร์ด้านล่างหนึ่งข้อ เพื่อนำมาฝึกฝน

- สดุดี 8
- อิสยาห์ 55:1-9
- ยอห์น 3:1-21
- 1 โครินธ์ 13

(A) ให้เขียนแนวคิดที่คุณมีเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์หรือหัวข้อของคุณ

(B) เขียนหัวข้อหนึ่งประโยคสำหรับคำเทศนาตามข้อพระคัมภีร์นั้น

(C) ใช้แนวทางที่บอกไว้ในบทเรียนนี้ ให้เขียนโครงร่างคำเทศนาสำหรับข้อพระคัมภีร์นั้น

(D) ให้เขียนโครงร่างแบบขยายสำหรับคำเทศนา

(E) ให้หาตัวอย่างประกอบที่เหมาะสมอย่างน้อยสองตัวอย่างสำหรับคำเทศนาของคุณ

(3) เช่นเดียวกับในบทที่ 3 ให้เทศนาหน้าชั้นประมาณ 8-10 นาที นักศึกษาแต่ละคนในชั้นเรียนจะกรอกแบบฟอร์มการประเมินที่อยู่ด้านท้ายของคู่มือหลักสูตรนี้

แบบทดสอบ บทที่ 4

(1) หลังจากคุณได้ตัดสินใจเลือกข้อพระคัมภีร์หรือหัวข้อของคำเทศนาแล้ว คุณควรเขียนอะไรไว้บ้าง ให้ระบุมานะเพียงสี่อย่าง

(2) หัวข้อของคำเทศนาคืออะไร?

(3) มีอะไรผิดบ้างสำหรับโครงร่างคำเทศนาต่อไปนี้? (เลือกคำตอบที่ถูกต้อง)

- ประเด็นไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ
- โครงร่างไม่มีความคิดคู่ขนาน
- ประเด็นไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อและไม่คู่ขนานกันและกัน
- โครงร่างนี้ไม่มีอะไรผิด

โครงร่างคำเทศนา
หัวข้อ: สรรเสริญพระเจ้า โครงร่าง: A. เราสรรเสริญพระเจ้าในบุคคลที่พระองค์ เป็น B. เราสรรเสริญพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ได้ทรง กระทำ C. เราควรรักเพื่อนบ้านของเรา

(4) การเขียนโครงร่างได้อย่างชัดเจนโดยยึดตามหัวข้อคำเทศนาของคุณมีประโยชน์สามประการมีอะไรบ้าง

(5) ข้อความนี้ถูกหรือผิด: ในโครงร่างแบบขยายเป็นการที่คุณขยายแต่ละประเด็นให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์

- (6) ถ้าเปรียบเทียบคำเทศนาเหมือนกับบ้าน ตัวอย่างที่ดีจะเปรียบเทียบอะไร?
- (7) เรื่องราวประกอบ มีข้อได้เปรียบห้าประการในคำเทศนา ให้ระบุมาเพียงสามข้อ
- (8) ประโยชน์ห้าประการของการเขียนคำเทศนาของคุณให้สมบูรณ์ ให้คุณระบุเพียงสามประการ

บทที่ 5

การเตรียมคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) จัดจำคำจำกัดความสำหรับการเทศนาแบบอรรถาธิบาย
- (2) เรียนรู้และฝึกฝนขั้นตอนต่าง ๆ ในการเตรียมคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย
- (3) เห็นคุณค่าของพลังแห่งการเทศนาแบบอรรถาธิบายที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิต

อรรถาธิบาย

ในสองบทเรียนก่อนหน้านี้ เราได้ศึกษาการเตรียมคำเทศนาหลากหลายรูปแบบ ในบทเรียนนี้เราจะมาดูการเทศนาแบบอรรถาธิบายอย่างลึกซึ้ง ดังที่เราเห็นในบทที่ 3 นี่จะเป็นรูปแบบการเทศนาหลักสำหรับศิษยาภิบาลส่วนใหญ่^๑

คำจำกัดความของการเทศนาแบบอรรถาธิบาย

การเทศนาแบบอรรถาธิบาย คือการสื่อสารแนวคิดในพระคัมภีร์ที่ได้มาและถ่ายทอดผ่านการศึกษาทางประวัติศาสตร์ ไวยากรณ์ และวรรณกรรมของข้อความในบริบทของข้อนั้น ซึ่งพระ

^๑ เนื้อหาในบทเรียนได้รับความเอื้อเฟื้อจาก Richard G. Hutchison.

วิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานกับบุคลิกภาพและประสบการณ์ของนักเทศน์ก่อน จากนั้นผ่านเขาไปยังผู้ฟังของเขา⁹

โปรดจดจำคำจำกัดความนี้ มีแนวคิดหลายอย่างที่มีความสำคัญต่อการเทศนาแบบอรรถาธิบาย

ข้อพระคัมภีร์ควบคุมคำเทศนา

คำเทศนาแบบอรรถาธิบายจะยึดตามข้อความในพระคัมภีร์ โครงสร้างและเนื้อหาหลักของคำเทศนามาจากเนื้อหาในข้อพระคัมภีร์ หากข้อความหลักของคำเทศนาไม่ได้มาจากข้อพระคัมภีร์เอง คำเทศนานั้นไม่ใช่การอรรถาธิบาย ไม่ได้อิงจากข้อพระคัมภีร์อย่างแท้จริง แม้ว่าเนื้อหาของคำเทศนาอาจเป็นความจริงก็ตาม

ในการเทศนาแบบอรรถาธิบาย เราตั้งคำถามว่า:

(1) พระคัมภีร์ข้อนี้บอกอย่างไร?

ผู้เขียนพูดอะไร? เมื่ออ่านเนื้อหา ไวยากรณ์ของข้อความบอกถึงอะไร? ในการเทศนาแบบอรรถาธิบาย เราไม่ได้มองหาข้อความที่ซ่อนอยู่ เรากำลังมองหาความหมายพื้นฐานของข้อความ

(2) ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้หมายความว่าอย่างไร?

ผู้เขียนต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจอย่างไรขณะอ่านข้อความ? เมื่อเราพิจารณาบริบททางประวัติศาสตร์และรูปแบบวรรณกรรมข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร?

(3) ข้อความหลักของพระคัมภีร์ข้อนี้คืออะไร?

⁹ คำจำกัดความนี้ ดัดแปลงจาก Haddon Robinson, *Biblical Preaching: The Development and Delivery of Expository Messages* (Ada: Baker Books, 2001)

เนื่องจากข้อความพระคัมภีร์ควบคุมคำเทศนา จุดสนใจหลักของคำเทศนาแบบอรรถาธิบายจะถูกกำหนดโดยหัวข้อหลักของข้อพระคัมภีร์ หัวข้อของข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นจะเชื่อมโยงทุกประเด็นของคำเทศนา ทุกประเด็นในคำเทศนาจะเชื่อมโยงกันผ่านหัวข้อหลักของพระคัมภีร์ตอนนั้น

นักเทศน์สื่อสารแนวความคิด

เพราะเนื้อหาของข้อพระคัมภีร์ชี้แนวทางคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย เราจะต้องตั้งคำถามหลายข้อ:

(1) ผู้เขียนข้อพระคัมภีร์ตอนนี้แสดงให้เราเห็นและอธิบายข้อความของเขาอย่างไร?

นี่คือจุดที่นักเทศน์ร่างหลายประเด็นที่แสดงให้เราเห็นและอธิบายหัวข้อหลักของข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น โปรดจำไว้ว่าทุกประเด็นในคำเทศนาจะเชื่อมโยงกันผ่านหัวข้อหลักของข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น เปรียบเทียบดูตัวอย่างด้านล่าง

ตัวอย่างที่ 1
ข้อพระคัมภีร์: โรม 12:1-2 ประเด็นหลัก: พระเจ้าทรงต้องการให้เราทำอะไร? ก. เราต้องถวายตัวของเราแต่พระเจ้า ข. เราต้องไม่ทำตามอย่างคนในโลกนี้ ค. เราต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงความคิดของเรา เสียใหม่

โครงร่างนี้ดี แต่มีจุดอ่อนบางอย่างที่เราต้องแก้ไข:

- ประเด็นหลักไม่ได้เชื่อมโยงกับถ้อยคำแรกของพระธรรมโรม 12: 1 อย่างเต็มที่ "ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า..."

- แม้ว่าแต่ละประเด็นเหล่านี้จะเป็นความจริง แต่ก็ไม่ได้เชื่อมโยงกันตามข้อความหลักของข้อพระคัมภีร์ตอนนี้

ตัวอย่างที่ 2
ข้อพระคัมภีร์: โรม 12:1-2 ประเด็นหลัก: การนมัสการแบบไหนที่พระเจ้าทรงต้องการ? ก. พระเจ้าทรงปรารถนาการการนมัสการที่รับแรงกระตุ้นโดยพระเมตตาของพระองค์ ข. พระเจ้าทรงต้องการการการนมัสการที่ทั้งตัวบุคคลมีส่วนร่วม ค. พระเจ้าทรงต้องการการการนมัสการที่เปลี่ยนแปลงวิถีคิดของเรา

โครงร่างนี้ดีกว่า

- โครงร่างเชื่อมโยงกับหัวข้อหลักของเนื้อเรื่อง
- อย่างไรก็ตาม ควรให้ทั้งสามประเด็นเชื่อมโยงกันก็จะช่วยได้มากกว่า

ตัวอย่างที่ 3

ข้อพระคัมภีร์: โรม 12:1-2

ประเด็นหลัก: การนมัสการแบบไหนที่พระเจ้าทรงต้องการ?

ก. พระเจ้าทรงปรารถนาการการนมัสการที่รับแรงกระตุ้นโดยพระเมตตาของพระองค์

ข. พระเมตตาของพระเจ้าควรกระตุ้นให้คุณถวายทั้งตัวต่อพระองค์เป็นการนมัสการ

ค. การถวายทั้งตัวของคุณต่อพระเจ้าควรเริ่มกระบวนการเปลี่ยนแปลงภายในทุกวัน

โครงร่างนี้เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด在三ตัวเลือก แต่ละประเด็นของโครงร่างจะเชื่อมโยงกับประเด็นก่อนหน้านี้

โครงร่างนี้มีประเด็นหลักสำหรับโครงร่างการอธิบายน (ฉบับศึกษา) ของคุณ ในตอนท้ายบทเรียนนี้เราจะทำตามขั้นตอนเพิ่มเติมเพื่อให้ประเด็นของโครงร่างสั้นลงและง่ายขึ้นสำหรับผู้ฟังที่จะจดจำ เราเรียกสิ่งนี้ว่าโครงร่างการเทศนา

(2) นักเทศน์สามารถสื่อสารข้อความของผู้เขียนให้ชัดเจนได้อย่างไร?

สำหรับการเทศนาอธิบายนที่มีประสิทธิภาพ นักเทศน์จะต้องแปลคำพูดของผู้เขียนให้เป็นภาษาของผู้ฟังในปัจจุบันนี้ เขาจะแสดงให้เห็นแนวคิดดั้งเดิมของข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นในแบบที่ผู้ฟังในปัจจุบันจะเข้าใจได้ ในการทำเช่นนั้นนักเทศน์จะใช้:

- คำอธิบายที่ทำให้เห็นภาพ

- เรื่องราวและตัวอย่างประกอบ
- บทเรียนจากวัตถุสิ่งของ
- การอธิบาย
- โครงร่าง

แนวคิดที่ถูกเอาไปใช้กับนักเทศน์

หลังจากที่เรารู้ว่าข้อพระคัมภีร์นั้นบอกอย่างไร และข้อพระคัมภีร์นั้นหมายถึงอะไร เราต้องตั้งคำถามว่า "ข้อพระคัมภีร์บอกฉันว่าฉันควรทำอะไร?" สิ่งนี้เรียกว่าการประยุกต์เอาไปใช้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราต้องตั้งคำถามว่า "พระเจ้าทรงต้องการให้ฉันทำอะไร?"

ก่อนที่จะเทศนาครั้งใดให้แก่ที่ประชุมในคริสตจักร คำเทศนานั้นจะต้องพูดกับหัวใจและชีวิตของนักเทศน์ ก่อน นักเทศน์เป็นผู้ฟังกลุ่มแรกที่ฟังคำเทศนาเสมอ ก่อนที่เราจะเอาพระวจนะของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ในชีวิตของผู้ฟังของเรา เราต้องนำมาใช้กับชีวิตของเราก่อน

แนวคิดที่ถูกเอาไปใช้กับผู้ฟัง

คำเทศนาที่ไม่มีการประยุกต์เอาไปใช้กับผู้ฟังแต่อาจมีคำอธิบายที่ดีมากเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์แทน อย่างไรก็ตามถือนั่นคือการล้มเหลวในการขับเคลื่อนผู้ฟัง การเทศนาแบบอรรถาธิบายที่แท้จริงจะต้องนำไปใช้กับผู้ฟัง เราประยุกต์ข้อความของพระคัมภีร์ผู้ฟังของเราได้เอาไปใช้โดย:

- การถามคำถามที่ทำให้ผู้ฟังเชื่อมโยงข้อพระคัมภีร์กับชีวิตของพวกเขา
- การทบทวนความจริงและหลักการสำคัญที่มาจากข้อพระคัมภีร์
- วิเคราะห์สถานการณ์ชีวิตของผู้ฟัง

การเตรียมข้อพระคัมภีร์

เลือกข้อพระคัมภีร์

เมื่อเลือกข้อพระคัมภีร์ นักเทศน์ควรมองหาข้อความที่มีความคิดที่สมบูรณ์ซึ่งสามารถถ่ายทอดออกในคำเทศนาได้ นักเทศน์หลายคนทำตามสี่ขั้นตอนในการเลือกข้อพระคัมภีร์:

1. **เลือกข้อพระคัมภีร์หลักหรือสักตอนหนึ่งสำหรับคำเทศนา** เนื่องจากข้อพระคัมภีร์สักตอนหนึ่งจะบอกชี้แนวทางของคำเทศนาทั้งหมด จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเลือกข้อพระคัมภีร์ตอนที่เหมาะสมสำหรับคำเทศนา
2. **ดูบริบทของข้อพระคัมภีร์ตอนที่เลือก** พิจารณาข้อพระคัมภีร์ก่อนและหลัง คุณควรใช้ข้อพระคัมภีร์เพิ่มเติมเพื่อให้ได้ความคิดที่สมบูรณ์หรือไม่? คุณควรจำกัดข้อพระคัมภีร์ไว้เพียงสองสามข้อเพื่อจะมุ่งเน้นไปที่ความคิดเดียวหรือไม่?
3. **ดูพระคัมภีร์ฉบับศึกษาและหนังสืออ้างอิงอื่น ๆ เพื่อให้มั่นใจในการเลือก** โดยดูว่าข้อพระคัมภีร์นั้นถูกใช้ในพระคัมภีร์ฉบับศึกษาหรือหนังสืออธิบายเล่มอื่นอย่างไร คุณก็จะสามารถมั่นใจในการเลือกของคุณได้ ถ้าหนังสืออ้างอิงอื่น ๆ แบ่งข้อพระคัมภีร์ในประเด็นที่แตกต่างไป ให้ตั้งคำถามว่า "ฉันแน่ใจว่าการเลือกของฉันเป็นการเลือกที่ดีที่สุดที่จะเน้นให้เห็นถึงหัวข้อของข้อพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่?"
4. **ตัดสินใจขั้นสุดท้ายที่จะเลือกข้อพระคัมภีร์** หลังจากที่คุณได้ศึกษาบริบทก่อนและหลัง และเปรียบเทียบกับหนังสืออ้างอิงอื่น ๆ แล้ว คุณก็พร้อมที่จะเริ่มศึกษาโดยละเอียด

ซึมซับข้อพระคัมภีร์

จากคำจำกัดความของการเทศนาแบบอรรถาธิบายของเรา ให้จำไว้ว่าข้อพระคัมภีร์นั้นต้องพูดกับนักเทศน์ก่อนจึงจะสามารถพูดกับผู้ฟังได้ หลังจากเลือกข้อพระคัมภีร์ที่คุณจะเทศนา ขั้นตอนต่อไปคือการเริ่ม

สำรวจตัวเองเทียบกับเนื้อหาในข้อพระคัมภีร์นั้น ในการทำเช่นนี้คุณต้องอ่านซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกว่าคุณจะซึมซับไม่เพียงแต่คำพูดเท่านั้น แต่ยังรวมถึงอารมณ์ที่ผู้เขียนรู้สึกเมื่อตอนที่เขาเขียน

► ถ้าคุณมีฟองน้ำให้ทำบทเรียนจากวัตถุนี้ ใส่ฟองน้ำลงในน้ำจนกว่าฟองน้ำจะอืดตัว แล้วบีบฟองน้ำสังเกตว่าการจะได้น้ำจากฟองน้ำนั้นง่ายเพียงใด คุณไม่ต้องทำงานหนัก ฟองน้ำนั้นอืดตัวไปด้วยน้ำ เมื่อคุณอืดตัวด้วยข้อพระคัมภีร์ ถ้อยคำจะเทออกจากใจของคุณเหมือนน้ำออกจากฟองน้ำ

เมื่อคุณซึมซับข้อพระคัมภีร์ คุณจะได้รับการเชื่อมโยงทางอารมณ์ความรู้สึกกับถ้อยคำของผู้เขียนมากขึ้น

- ถ้าผู้เขียนโกรธ ให้เราโกรธบาปที่ทำให้ผู้เขียนโกรธ
- ถ้าผู้เขียนชื่นชมยินดี ให้หัวใจของคุณเองรู้สึกมีความสุขชื่นชมยินดี
- ถ้าผู้เขียนเศร้า ให้ร่วมในความโศกเศร้าของเขา
- ถ้าผู้เขียนกังวล ให้ลองรู้สึกวิตกกังวลแบบเขา
- ถ้าผู้เขียนหัวเราะ ให้เราหัวเราะ
- ถ้าผู้เขียนกำลังร้องไห้ ให้รู้สึกมีน้ำตาไหลในตาของคุณในขณะที่คุณคิดถึงสิ่งที่เขากำลังประสบอยู่

ถ่านหินร้อนจากกองไฟก็ยังไฟอยู่ แม้ว่าจะมองไม่เห็นเปลวไฟก็ตาม เมื่อวางถ่านหินไว้ข้างใบไม้แห้ง กระดาษ หรือไม้ ก็จะมีเปลวไฟติดขึ้นได้ ในทำนองเดียวกัน เมื่อคุณเติมความคิดและหัวใจของคุณด้วยถ้อยคำในพระคัมภีร์ ข้อความเหล่านั้นก็จะลุกไหม้ภายในคุณ

การรู้ข้อมูลในข้อพระคัมภีร์นั้นยังไม่เพียงพอ คุณต้องรู้สึกแบบเดียวกับที่ผู้เขียนรู้สึก ความหลงใหลของผู้เขียนควรกลายเป็นความหลงใหลของคุณ ทำไมล่ะ? เนื่องจากเรากำลังจัดการกับพระวาระของพระเจ้า ความหลงใหลในข้อพระคัมภีร์คือความหลงใหลของพระเจ้า คุณถูกเรียกให้เป็นผู้ส่งสารของพระเจ้า

คุณจะมีข้อพระคัมภีร์จนกว่าคุณจะรู้สึกถึงความหลงใหลของผู้เขียนได้อย่างไร? ลองทำตามขั้นตอนต่อไปนี้:

1. อ่านข้อพระคัมภีร์อย่างเงียบ ๆ อย่างน้อยห้าครั้ง
2. อ่านข้อพระคัมภีร์ออกเสียงอย่างน้อยห้าครั้ง
3. อ่านข้อพระคัมภีร์ซ้ำอีกรอบ
 - ฟีกอ่านด้วยการแสดงออกทางน้ำเสียง
 - พยายามรู้สึกเหมือนกับที่ผู้เขียนรู้สึก
 - หยุดชั่วคราวระหว่างการอ่านเพื่อนั่งใคร่ครวญในสิ่งที่คุณกำลังอ่าน

คุณจะพัฒนาวิธีการเชื่อมโยงข้อพระคัมภีร์ด้วยวิธีของคุณเอง ไม่ว่าคุณจะทำแบบนี้ด้วยวิธีไหน ให้แน่ใจว่าทั้งความคิดและหัวใจของคุณเข้าส่วนกับข้อความของผู้เขียน หากคุณรีบผ่านขั้นตอนสำคัญนี้ ข้อความของคุณก็จะขาดส่วนประกอบสำคัญนั่นคือ**ความหลงใหล** ความหลงใหลที่ส่งผลดีในการเทศนาตามพระคัมภีร์ไม่ได้มาจากการอธิษฐานเท่านั้น แต่ยังมาจากการที่นักเทศน์เปรียบเทียบตัวเองกับข้อความของพระเจ้าที่ได้สำแดงไว้ในข้อพระคัมภีร์

► ให้อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: กาลาเทีย 1:6-9, มัทธิว 17:1-9, สดุดี 10:1-12 และวิวรณ์บทที่ 4 ให้อ่านข้อพระคัมภีร์แต่ละข้อหลายครั้ง ให้รู้สึกถึงความหลงใหลของผู้เขียน ลองนึกภาพตัวเองในสถานการณ์ของผู้เขียน คุณรู้สึกถึงอารมณ์ของข้อพระคัมภีร์นั้นหรือไม่?

► ตอนนี้ ให้เลือกข้อพระคัมภีร์เหล่านี้หนึ่งข้อและอ่านออกเสียงในชั้นเรียน อ่านแบบที่แสดงออกถึงน้ำเสียงให้ชั้นเรียนฟัง ขอให้ทั้งชั้นเรียนประเมินการแสดงออกทางน้ำเสียงของคุณ คุณสื่อสารอารมณ์ของข้อพระคัมภีร์ในการอ่านของคุณหรือไม่?

วิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์

วัยรุ่นหลายคนได้ดูนักกรีฑาที่มีทักษะและคิดว่า "ฉันอยากการเล่นได้แบบนั้นบ้าง" พวกเขาเริ่มเล่น พวกเขารักการแข่งขัน พวกเขามีความหลงใหล แต่ในไม่ช้าพวกเขาก็ท้อแท้ ความหลงใหลยังไม่เพียงพอ นักกรีฑาที่ยอดเยี่ยมจะฝึกซ้อมและฝึกซ้อมแม้ไม่มีใครดูก็ตาม เขาวิ่งหลายกิโลเมตรเพื่อสร้างความอดทนในการแข่งขัน เขายืดกล้ามเนื้อ กระโดด ยกน้ำหนัก และออกกำลังกายอื่น ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการแข่งขัน การออกกำลังกายเหล่านี้จำเป็นสำหรับผู้เล่นที่เก่ง การออกกำลังกายไม่ใช่เรื่องของความหลงใหล การออกกำลังกายเป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกเหงื่อ การออกกำลังกายไม่ใช่เรื่องน่าตื่นเต้น แต่เป็นเรื่องจำเป็นหากเขาจะเต็มเต็มความหลงใหลในการเป็นนักกรีฑาที่ยอดเยี่ยม

การวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์เป็นงานหนักในการเทศนา การวิเคราะห์ไม่ใช่เรื่องน่าหลงใหล การวิเคราะห์เป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกเหงื่อ มันต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงในสำนักงานของคุณที่จะเรียนรู้ ในขณะที่ถ้าทำสิ่งอื่น ๆ จะสนุกมากกว่า นี่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับวินัย แต่เป็นเรื่องจำเป็นถ้าคุณจะสามารถความน่าหลงใหลของข้อพระคัมภีร์ในลักษณะที่เชื่อมโยงกับความจริงของพระวจนะของพระเจ้ากับความต้องการของผู้ฟังของคุณ

คุณวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์อย่างไร? บางขั้นตอนการใช้งานได้แก่:¹⁰

1. ถามคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์

- ใคร?
- อะไร?
- เมื่อไร?

¹⁰ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา ดูหลักสูตรของ Shepherds Global Classroom เรื่อง *Principles of Biblical Interpretation*.

- ที่ไหน?
 - อย่างไร?
 - ทำไม?
2. มองหาคำหรือวลีสำคัญในข้อพระคัมภีร์นั้น
 3. มองหาข้อเปรียบเทียบหรือข้อแตกต่างในข้อพระคัมภีร์นั้น
 4. จัดเรียงข้อพระคัมภีร์นั้นเป็นโครงร่างที่เป็นธรรมชาติ

โครงร่างที่เป็นธรรมชาติช่วยให้คุณเห็นว่าข้อพระคัมภีร์มีโครงสร้างอย่างไร ช่วยให้โครงสร้างของข้อพระคัมภีร์เป็นแนวทางในการเขียนคำเทศนาของคุณ

นี่คือตัวอย่างของการวิเคราะห์ (ทั้งสี่ขั้นตอน) ในตอนท้ายของบทเรียนนี้ คุณจะวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์ในลักษณะเดียวกันสำหรับการบ้านของบทเรียน

ตัวอย่างการวิเคราะห์ (สตูดี บทที่ 1)

(1) ถามคำถามง่ายๆ เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์

ใคร?

- ใครคือบุคคล “ผู้เป็นสุข”?
- เขาควรหลีกเลี่ยงคำแนะนำของใคร?
- พระเจ้าทรงรู้จักทางของใคร?
- ใครคือคนที่จะได้ยื่น / หรือจะไม่ยื่นขึ้นในการพิพากษา?
- ใครคือคนที่จะพินาศ?

อะไร?

- คนชอบธรรมปฏิบัติดีในอะไร?
- คนชอบธรรมเป็นเหมือนอะไร?
- คนอธรรมเป็นเหมือนอะไร?

เมื่อไร?

- พวกเขาใคร่ครวญธรรมบัญญัติของพระเจ้าตอนไหน?
- พวกเขาเกิดผลเมื่อไร?

ที่ไหน?

- คนอธรรมไปของคำแนะนำที่ไหน?
- คนชอบธรรมจะถูก “ปลูก” ไว้ที่ไหน?

อย่างไร?

- พระธรรมสตูตินี้บรรยายถึงทางของคนชอบธรรมไว้อย่างไรบ้าง?

- พระธรรมสตฺถีนี้บรรยายถึงทางของคนธรรมไว้อย่างไรบ้าง?

ทำไม?

- ทำไมคนชอบธรรมจึงเป็นสุข?
- ทำไมคนธรรมถึงพินาศ?

(2) มองหาคำหรือวลีสำคัญ

- วลีสำคัญ – “บุคคลผู้เป็นสุข...”
- คำสำคัญ – “เดิน... ยืน... นั่ง...”

(3) มองหาข้อเปรียบเทียบหรือข้อแตกต่าง

- "เป็นสุข" ตรงกันข้ามกับ "ไม่เป็นเช่นนั้น"
- "คำแนะนำของคนธรรม" ตรงกันข้ามกับ "ธรรมบัญญัติของพระเจ้า"
- ต้นไม้ที่ปลูกไว้ ตรงกันข้ามกับ แกลบซึ่งลมพัดกระจายไป

(4) จัดเรียงข้อพระคัมภีร์นั้นเป็นโครงร่างที่เป็นธรรมชาติ

บุคคลผู้เป็นสุขคือ

ผู้

ไม่เดินตามคำแนะนำของคนอธรรม

ไม่ยืนอยู่ในทางของคนบาป

ไม่นั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย

แต่

ความปิติยินดีของผู้ผู้นั้นอยู่ในธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์

เขาใคร่ครวญธรรมบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน

เขาเป็นเหมือนต้นไม้

ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ

ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล

และ

ใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง

ทุกอย่างที่เขาทำก็จำเริญขึ้น

คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น

แต่

เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจ่ายไป

ฉะนั้น

คนอธรรมจะไม่ได้ยืนขึ้นในการพิพากษา

และ

คนบาปก็เช่นกันในที่ชุมนุมคนชอบธรรม

เพราะ

พระยาห์เวห์ทรงเฝ้ารักษาทางของคนชอบธรรม

แต่

ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

การเตรียมโครงร่างฉบับศึกษา

โครงร่างฉบับศึกษาคืออะไร?

โครงร่างฉบับศึกษาเป็นโครงร่างของประเด็นและแนวคิดต่างๆ ที่คุณพบขณะศึกษา นี่ยังไม่ใช่โครงร่างการเทศนาของคุณ คุณจะเขียนโครงร่างการเทศนาจากโครงร่างฉบับศึกษาในขั้นตอนต่อไป โครงร่างฉบับศึกษาจะช่วยคุณจัดเรียบเรียงการจดบันทึก ข้อมูลเชิงลึก การประยุกต์เอาไปใช้ และตัวอย่างประกอบต่างๆ ที่ไหลออกมาจากความคิดอย่างเป็นธรรมชาติที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้มอบให้เรา

โครงร่างฉบับศึกษาคือโครงร่างการทำงานรวบรวมของคุณ คุณสามารถเปลี่ยนแปลงโครงร่างได้เมื่อคุณเรียนรู้จักข้อพระคัมภีร์มากขึ้น แต่โครงร่างนี้จะให้โครงสร้างพื้นฐานเพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมตัวของคุณ

โครงร่างเป็นเหมือนโครงกระดูก หากไม่มีโครงกระดูกร่างกายของเราก็จะไม่เป็นรูปร่าง ไม่ว่าผิว ดวงตา และเส้นผมของคุณจะสวยงามเพียงใด หากไม่มีโครงกระดูกความงามของคุณจะหายไป ไม่ว่ากล้ามเนื้อของคุณจะใหญ่และแข็งแรงแค่ไหน หากไม่มีโครงสร้างกระดูกร่างกายของคุณก็จะอ่อนแอ แม้แต่กล้ามเนื้อที่ทรงพลังที่สุดก็ต้องติดอยู่กับกระดูกเพื่อให้ทำงานได้ โครงร่างให้โครงสร้างสำหรับคำเทศนาของคุณ

วิธีเตรียมโครงร่างฉบับศึกษา

1. ใช้โครงร่างเดิมตามธรรมชาติของข้อพระคัมภีร์เป็นแนวทาง ในหัวข้อการวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์ คุณได้เรียนรู้ที่จะหาโครงร่างเดิมตามธรรมชาติของข้อพระคัมภีร์มาแล้ว ใช้สิ่งนี้เป็นแนวทางสำหรับโครงร่างฉบับศึกษาของคุณ
2. มองหาประเด็นสำคัญในโครงร่างตามธรรมชาติ
3. สรุปความคิดหลักของแต่ละประเด็น

ตัวอย่างการสรุปความคิดหลัก

ข้อพระคัมภีร์: โรม 1:16-17

- I. เปาโลไม่ละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ
- II. เปาโลไม่ละอายเพราะข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าที่จะช่วยให้รอดได้
- III. ข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพที่จะช่วยให้รอดได้ เพราะในข่าวประเสริฐนั้นเปิดเผยว่าความชอบธรรมของพระเจ้าสามารถรับได้โดยความเชื่อ

(4) สรุปประเด็นย่อยจากโครงร่างเดิมตามธรรมชาติ

ตัวอย่างการสรุปประเด็นย่อยจากโครงร่างตามธรรมชาติ

ข้อพระคัมภีร์: โรม 1:16-17

I. เปาโลไม่ละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์

ก. การละอายในบางอย่างหมายถึงอะไร?

ข. เปาโลได้นิยามข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไว้อย่างไร

II. เปาโลไม่ละอายเพราะข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าที่จะช่วยให้รอดได้

ก. ข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า

ข. ฤทธานุภาพของพระเจ้านำความรอดมาให้

ค. พระเจ้าทรงประทานความรอดแก่ “ทุกคนที่เชื่อ”

1. พระเจ้าทรงช่วยคนยิวที่เชื่อให้รอดทุกคน

2. พระเจ้าทรงช่วย “คนกรีก” ทุกคนที่เชื่อ

(เปาโลหมายถึงอะไรเมื่อพูดว่า “คนกรีก”?)

III. ข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพที่จะช่วยให้รอดได้ เพราะในข่าวประเสริฐนั้นเปิดเผยว่า
ความชอบธรรมของพระเจ้าสามารถรับได้โดยความเชื่อ

ก. ความชอบธรรมของพระเจ้าสำแดงออกในข่าวประเสริฐ

(เปาโลหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดคำว่า “ความชอบธรรมของพระเจ้า”?)

ข. ความชอบธรรมซึ่งเกิดมาจากพระเจ้ายกได้สำแดงออก “โดยความเชื่อ และเพื่อความเชื่อ”

(เปาโลหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดคำว่า “โดยความเชื่อ และเพื่อความเชื่อ”?)

สำหรับโครงร่างฉบับศึกษา เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเรียงตามประเด็นเดิมและประเด็นย่อยตามธรรมชาติของข้อพระคัมภีร์ โปรดจำไว้ว่าคำเทศนาแบบอรรถาธิบายนั้นได้รับแนวทางจากข้อพระคัมภีร์นั้นเอง นักเทศน์ไม่ได้กำหนดโครงสร้างบนข้อพระคัมภีร์ เขามองหาโครงสร้างตามธรรมชาติของข้อพระคัมภีร์นั้น หน้าที่ของผู้อรรถาธิบายพระคัมภีร์คือการฟังข้อพระคัมภีร์

การเขียนคำเทศนา

เพิ่มเนื้อหาในโครงร่างของคุณ

หลังจากที่คุณเตรียมโครงร่างฉบับศึกษาของคุณแล้ว คุณก็พร้อมที่จะเริ่มเพิ่มเนื้อหาลงในโครงร่างพื้นฐานนี้ ในขณะที่กำลังวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์ อาจมีคำถามต่างๆ เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ที่คุณยังไม่ได้ตอบ ในขั้นตอนนี้จะตอบคำถามเหล่านี้ คุณได้ศึกษาสิ่งที่ข้อพระคัมภีร์บอกไว้ ต่อไปคุณจะศึกษาว่ามัน

หมายถึงอะไร

ขั้นตอนต่อไปในการเตรียมตัวของคุณคือการมองหาความชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เขียนข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ตั้งใจจะพูดกับเรา นี่เป็นสิ่งสำคัญเพราะ "เมื่อพระคัมภีร์พูดหมายความว่าพระเจ้าตรัส" สิ่งที่คุณตั้งใจจะพูดคือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการพูดกับเรา ในฐานะนักเทศน์คุณต้องเปรียบเทียบตัวเองกับข่าวสารของพระเจ้าและสื่อสารด้วยความชัดเจนและด้วยใจรัก

ในการทำเช่นนี้ คุณจะมีปัญญาที่จะใช้เครื่องมือศึกษาใด ๆ ที่มีให้คุณ ถ้าเป็นไปได้ให้ใช้เครื่องมือศึกษาต่อไปนี้:

- พจนานุกรมพระคัมภีร์
- หนังสือคำศัพท์สัมพันธ

¹¹ Albert Mohler ใน *Five Views on Biblical Inerrancy* (Grand Rapids: Zondervan Press, 2013)

- แผนที่พระคัมภีร์
- สารานุกรมพระคัมภีร์
- พระคัมภีร์ฉบับศึกษา
- หนังสืออธิบายพระคัมภีร์

ในขณะที่คุณรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์และความหมาย ให้สรุปข้อมูลที่สำคัญที่สุดในบันทึกย่อให้อยู่ภายใต้หัวข้อที่เหมาะสมในโครงร่างฉบับศึกษาของคุณ

ระวังอย่าใส่บันทึกที่จดไว้เข้าไปมากเกินไป มิฉะนั้นคำเทศนาของคุณจะยาวเกินไปและยากที่ผู้ชมที่จะติดตาม แต่ให้มองหาข้อมูลสำคัญที่สามารถช่วยให้คุณอธิบายความหมายของข้อพระคัมภีร์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เก็บบันทึกที่คุณศึกษาไว้ในลักษณะที่คุณสามารถสื่อสารกับผู้ฟังทั่วไปได้

มองหาข้อมูลอย่างเช่น:

- เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ – ในช่วงเวลาที่เขียนนี้มีอะไรเกิดขึ้น?
- ความหมายของคำ – ต้องอธิบายคำสำคัญให้ชัดเจนยิ่งขึ้นหรือไม่?
- ภูมิศาสตร์ - มีเมืองหรือสถานที่ใด ๆ ที่กล่าวถึงในข้อพระคัมภีร์ของคุณหรือไม่? สถานที่ตั้งของกลุ่มผู้คนของผู้เขียนครั้งแรกอยู่ที่ไหน? คุณจะสามารถเรียนรู้อะไรจากแผนที่พระคัมภีร์ พจนานุกรมพระคัมภีร์ หรือสารานุกรมพระคัมภีร์ได้บ้าง

หากคุณยังคงมีคำถามเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ให้อ่านหนังสืออธิบายพระคัมภีร์เพื่อจะได้ข้อมูลเชิงลึกจากนักวิชาการพระคัมภีร์คนอื่น ๆ

เปลี่ยนโครงร่างฉบับศึกษาให้เป็นโครงร่างการเทศนา

เมื่อคุณได้ศึกษาข้อพระคัมภีร์อย่างรอบคอบแล้ว คุณจะปรับโครงร่างฉบับศึกษาของคุณให้เป็นโครงร่างการเทศนา โครงร่างการเทศนาคือการแก้ไขประเด็นที่คุณได้เตรียมไว้ในโครงร่างฉบับศึกษาของคุณ โครง

ร่างการเทศนาของคุณควรใช้ประเด็นของโครงร่างฉบับศึกษาของคุณและบรรยายด้วยวิธีที่เรียบง่ายและ
สร้างสรรค์มากขึ้น

วัตถุประสงค์ของโครงร่างฉบับศึกษาคือ:

- เพื่อแสดงแนวทางการคิดของผู้เขียน
- เพื่อปรับแต่งเนื้อหาของคุณให้ไปในทิศทางเดียวกับความคิดของผู้เขียน
- เพื่อให้มีโครงสร้างสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ศึกษาและข้อความของคุณ
- เพื่อช่วยให้คุณจดจ่ออยู่กับข้อความของข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น
- เพื่อหลีกเลี่ยงการเพิ่มประเด็นที่ไม่ได้มาจากข้อพระคัมภีร์ (แม้ว่ามันอาจจะเป็นประเด็นที่ดี
สำหรับคำเทศนาอื่น)

จุดประสงค์ของโครงร่างการเทศนาคือ:

- เพื่อให้ผู้ฟังของคุณเข้าใจและจดจำข้อความได้ง่ายขึ้น
- เพื่อให้ข้อความนั้นเข้าไปในใจและชีวิตของผู้ฟังที่จะนำไปปฏิบัติตามได้
- เพื่อหนุนใจให้ผู้ฟังของท่านปฏิบัติตามเนื้อหาของข้อพระคัมภีร์นั้น
- เพื่อพูดความจริงของข้อพระคัมภีร์ด้วยเสียงแห่งการพยากรณ์เข้าไปในชีวิตของผู้ฟังของคุณ

โครงร่างฉบับศึกษา	โครงร่างการเทศนา
ช่วยให้มีโครงสร้างตามข้อพระคัมภีร์สำหรับคำเทศนา	ช่วยให้มีการนำเสนอคำเทศนาที่ชัดเจนและน่าจดจำ
เชื่อมโยงคำเทศนากับข้อพระคัมภีร์	เชื่อมโยงข้อพระคัมภีร์ไปสู่ชีวิตของผู้ฟัง
มุ่งเน้นบนข้อมูลที่ต้องการ	มุ่งเน้นที่การประยุกต์เอาไปใช้ที่ต้องการ
ให้มั่นใจว่าคำเทศนานั้นตรงตามพระคัมภีร์	ให้มั่นใจว่าคำเทศนานั้นทันสมัย
ค้นหาจุดประสงค์ของข้อพระคัมภีร์	สื่อสารจุดประสงค์ด้วยเสียงแห่งการพยากรณ์
ช่วยให้มีคำอธิบายสำหรับข้อพระคัมภีร์	ช่วยให้มีการหนุนใจในข้อพระคัมภีร์

โครงร่างฉบับศึกษาช่วยให้คุณตีความและอธิบายข้อพระคัมภีร์ได้ ในขั้นตอนนั้นรายละเอียดเป็นเรื่องสำคัญมาก ในการศึกษาครั้งนี้ คุณกำลังจัดการกับ**ศาสตร์**แห่งการตีความหมาย

โครงร่างการเทศนามีความถูกต้องแม่นยำน้อยกว่า แต่มุ่งเน้นไปที่**ศิลปะ**แห่งการสื่อสารมากขึ้น จงมีความคิดสร้างสรรค์และมีจินตนาการด้วยโครงร่างการเทศนาของคุณ

หลีกเลี่ยงการใช้โครงร่างแบบเดียวกันในทุกคำเทศนา คุณต้องมีความคิดสร้างสรรค์เพื่อผู้ฟังจะได้ตั้งใจฟังอย่างดีทุกครั้งที่คุณเทศนา อย่างไรก็ตามอย่าปล่อยให้ความคิดสร้างสรรค์ดึงคุณลงจากเนื้อหาในพระข้อพระคัมภีร์ ขณะที่เตรียมโครงร่างการเทศนา คุณควรย้อนกลับไปโครงร่างฉบับศึกษาบ่อยๆ เพื่อให้แน่ใจว่าคุณยังยึดอยู่ในข้อพระคัมภีร์อย่างซื่อสัตย์

ข้อแนะนำสำหรับโครงร่างการเทศนา

(1) ให้โครงร่างการเทศนาของคุณพูดกับผู้ฟังโดยตรง

เนื่องจากคำเทศนาเรียกร้องให้มีการตอบสนอง โครงร่างของคุณควรพูดกับผู้ชมโดยตรงทุกครั้งที่ได้
 โครงร่างที่พูดกับผู้ฟังโดยตรงจะส่งผลกระทบมากขึ้น พวกเขาจะรู้ว่าพวกเขาต้องทำอะไรบางอย่าง นี่ไม่ใช่
 แค่ข้อมูลที่ต้องรู้เท่านั้น นี่คือบางสิ่งที่จะนำไปใช้ในชีวิตของพวกเขา

ตัวอย่างของการพูดกับผู้ฟังโดยตรง
โครงร่างฉบับศึกษา: คริสเตียนต้องสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า โครงร่างการเทศนา: จงสวมยุทธภัณฑ์ของคุณ

(2) ใช้ประโยคที่สมบูรณ์

เพื่อที่จะสื่อสารได้อย่างชัดเจน ให้ใช้ประโยคที่สมบูรณ์ทุกครั้งที่ได้

ตัวอย่างการใช้ประโยคที่สมบูรณ์
ประโยคที่ไม่สมบูรณ์: ความสำคัญอันดับแรกของการ อธิษฐาน ประโยคที่สมบูรณ์: ให้การอธิษฐานเป็นสิ่งสำคัญอันดับ แรก

(3) ใช้คำที่ให้ผู้ฟังเป็นผู้กระทำ

ในเมื่อคำเทศนาเรียกร้องให้ผู้ฟังตอบสนอง คุณควรใช้ภาษาที่ผู้ฟังเป็นผู้กระทำ ทุกครั้งที่ทำได้

ตัวอย่างการใช้ภาษาที่ผู้ฟังเป็นผู้กระทำ
ภาษาที่แสดงถึงกรรมที่ถูกกระทำโดยผู้ฟัง: มีพระพรที่เกิดขึ้นจากการเชื่อฟัง ภาษาที่ผู้ฟังเป็นผู้กระทำ: การเชื่อฟังนำพระพรมา

(4) ใช้ภาษาที่เรียบง่าย

เป้าหมายของนักเทศน์คือการสื่อสารไปยังผู้คน ไม่ใช่เพื่อสร้างความประทับใจให้กับผู้คนด้วยคำศัพท์ของนักเทศน์ เมื่อคุณใช้ศัพท์สูงๆ ที่ผู้คนไม่เข้าใจ คุณก็จะล้มเหลวในการสื่อสารข้อความที่เปลี่ยนแปลงชีวิต ให้สร้างความประทับใจผู้คนด้วยถ้อยคำของพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่ด้วยคำพูดยาว ๆ ที่คุณเคยเรียนรู้

อัครสาวกเปาโลเป็นนักวิชาการที่ยอดเยี่ยม เขารู้หลายภาษา เขาสามารถโต้แย้งปรัชญากรีก ศาสนศาสตร์ของฮีบรู และการเมืองของโรม ถ้าเปาโลเลือกได้ เขาอาจใช้คำที่ซับซ้อนซึ่งไม่มีใครเข้าใจ แต่เมื่อเปาโลเทศนา ท่านสื่อสารพระกิตติคุณอย่างเรียบง่าย ท่านรู้ว่าพระกิตติคุณเป็นถ้อยคำของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด สำหรับชาวยิวก่อนและสำหรับชาวกรีกด้วย (โรม 1:16)

ในยุคกลาง ท่านบิชอปชื่อ โยฮันเนส เป็นนักปราชญ์ที่มีชื่อเสียง เขาสามารถพูดได้ด้วยความหลงใหลและความฉลาด หลายคนมาฟังท่านโยฮันเนสพูด ผู้คนประทับใจบิชอปของพวกเขามาก อย่างไรก็ตามทุกครั้งที่ยอฮันเนสลงมาจากธรรมาสน์ หญิงสาวจะมองท่านและพึมพำว่า "บิชอปใจยังใหญ่ แต่พระเยซูเล็กน้อย"

ท่านบิชอปไม่สบายใจเพราะคำพูดของเธอ ในที่สุดท่านก็ขอลาออกจากเทศนาบนธรรมาสน์ เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีที่ท่านอ่านพันธสัญญาใหม่และใคร่ครวญเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูและถ้อยคำของพระกิตติคุณ

ในวันอาทิตย์อีสเตอร์ บิชอปโยฮันเนสกลับขึ้นเทศนาบนธรรมาสันมหาวิหารเต็มไปด้วยผู้คน หลังจากหนึ่งปีพวกเขาคาดหวังการเทศนาที่ยอดเยี่ยม ท่านโยฮันเนสก้าวขึ้นไปบนธรรมาสันเพื่อเทศนา ท่านเริ่มพูดว่า "พระเยซูคริสต์" – และหยุด ท่านเริ่มร้องไห้ขณะที่ท่านจดจำสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูในช่วงปีแห่งการอธิษฐานและศึกษา หลังจากพยายามเทศนาอยู่หลายครั้ง ท่านโยฮันเนสก็ก้าวลงและเดินไปที่ด้านหลังของมหาวิหารด้วยความอับอาย ขณะที่ท่านเดินผ่านหญิงชราเขาได้ยินเธอพูดว่า "โยฮันเนส เล็กน้อย แต่พระเยซูยิ่งใหญ่"

เป้าหมายของนักเทศน์ต้องเป็น "ตัวฉันเล็กน้อย แต่พระเยซูยิ่งใหญ่" ภาษาง่ายๆ ที่สื่อสารพระกิตติคุณด้วยคุณภาพเป็นการยกย่องพระเยซูแทนที่จะเป็นยกย่องผู้พูด

สรุปกระบวนการเตรียมคำเทศนาแบบอรรถาธิบาย

(1) ข้อพระคัมภีร์

- ก. เริ่มต้นด้วยข้อพระคัมภีร์หรือข้อความสำคัญ
- ข. เข้าใจบริบท
- ค. ซึมซับข้อพระคัมภีร์
- ง. วิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์
- จ. จัดเรียงข้อความในข้อพระคัมภีร์ให้มีความคิดเป็นลำดับตามธรรมชาติ (โครงร่างตามธรรมชาติ)

(2) โครงร่างฉบับศึกษา

- ก. สรุปประเด็นสำคัญของโครงร่างตามธรรมชาติ
- ข. จัดเรียงโครงร่างตามธรรมชาติตามตอนหลักและตอนย่อย
- ค. ใช้โครงร่างฉบับศึกษาเป็นแนวทางในการศึกษาเพิ่มเติม
- ง. เพิ่มเนื้อหาลงในโครงร่าง

(3) โครงการเทศนา

- ก. ทบทวนการใช้คำในประเด็นสำคัญของโครงร่างฉบับศึกษาอีกครั้งด้วยคำที่ง่าย ๆ
- ข. ทำให้ง่ายต่อการติดตามและจดจำ
- ค. ทำให้เป็นเหมือนคำพยากรณ์ (พูดความจริงให้เข้าไปในชีวิตของผู้ฟัง)
- ง. จงมีความคิดสร้างสรรค์

บทสรุป

- กลับไปที่ตอนเริ่มต้นของบทเรียนนี้และทบทวนคำจำกัดความของการเทศนาแบบอรรถาธิบาย

การเทศนาแบบอรรถาธิบายเป็นงานหนัก ต้องใช้ความมุ่งมั่นที่จะขุดลงไปในข้อพระคัมภีร์ เพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่พระวาระของพระเจ้าบอก และจากนั้นเพื่อสื่อสารข้อพระคัมภีร์ไปยังผู้ฟังในปัจจุบัน นี่เป็นงานหนัก แต่ก็ได้รับบำเหน็จ เราเทศนาเพราะ "พระเจ้าจึงพอพระทัยจะช่วยพวกที่เชื่อให้รอดโดยคำเทศนาใจ๋" (1 โครินธ์ 1:21) เมื่อเราเทศนาเรื่องพระคริสต์ที่ถูกตรึงกางเขน เราจะเป็นพยานภาพของพระกิตติคุณ เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ (1 โครินธ์ 1:25)

การบ้าน บทที่ 5

จะไม่มี การทดสอบในบทเรียนนี้ ท่านจะฝึกฝนการเตรียมและการเทศนาแบบอรรถาธิบายแทน

(1) เลือกข้อพระคัมภีร์ที่คุณต้องการเทศนา ศึกษาข้อพระคัมภีร์อย่างละเอียดโดยใช้ขั้นตอนต่างๆ ในบทเรียนนี้

(ก) ซึมซับข้อพระคัมภีร์ อ่านอย่างน้อย 10 ครั้งและรู้สึกถึงอารมณ์ของผู้เขียน

(ข) วิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์โดยใช้ห้าขั้นตอนที่ให้ไว้ในบทเรียนนี้

(ค) จัดเตรียมโครงร่างฉบับศึกษาของข้อพระคัมภีร์

(ง) เพิ่มเนื้อหาลงในโครงร่างของคุณ

(จ) เตรียมโครงร่างการเทศนาของข้อพระคัมภีร์

(2) ให้เทศนาจากคำเทศนาที่คุณเตรียมไว้หน้าชั้นเรียน คำเทศนานี้ควรใช้เวลา 12-15 นาที นักศึกษาแต่ละคนในชั้นเรียนจะกรอกแบบฟอร์มการประเมินที่แนบไว้ด้านหลังของคู่มือหลักสูตรนี้

บทที่ 6

การสื่อสารแบบลายลักษณ์อักษร

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) รู้จักความสำคัญของการเขียนในพระคัมภีร์
- (2) เรียนรู้บทเรียนเกี่ยวกับการเขียนจากเยเรมีย์
- (3) เข้าใจความสำคัญของการเขียนสำหรับผู้นำคริสเตียน
- (4) เรียนรู้คำแนะนำในทางปฏิบัติเพื่อการเขียนที่ดีขึ้น
- (5) ลองเขียนเรื่องสั้น ๆ ที่ทำได้จริง และสนใจเพื่อประโยชน์ของบรรดาผู้เชื่อ

อรรถภาพ

ไม่กี่ปีที่ผ่านมาซาอูเอลอ่านหนังสือของ ดร. แดนนี่ แมคเคน และตัดสินใจทำตามคำแนะนำของ ดร. แมคเคน เขารู้สึกประหลาดใจที่เห็นว่าคริสตจักรของเขาได้รับผลกระทบอย่างรวดเร็วจากการเปลี่ยนแปลงที่เขาทำ เขาตัดสินใจมาที่เมื่อโจส เพื่อเยี่ยม ดร. แมคเคน และซื้อหนังสืออย่างละเล่มของทุกเล่มที่อ่านเขียน ต่อมาซาอูเอลเดินทางไปโจสมากขึ้นเพื่อซื้อหนังสือไปขายให้เพื่อนศิษยาภิบาลของเขา ผู้นำคนอื่น ๆ ยังได้แบ่งปันแนวคิดจากหนังสือของ ดร. แมคเคน กับผู้คนหลายพันคนภายใต้การดูแลของพวกเขา นี่คือการตัวอย่างของความจริงที่ว่างานเขียนของคุณสามารถเทศนาสั่งสอนคนที่คุณไม่เคยพบ นี่คือการสื่อสารผ่านการเขียน

การเขียนในพระคัมภีร์

เมื่อพระเจ้าทรงสื่อสารกับมนุษย์ พระองค์มักเลือกการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร การเขียนถูกกล่าวถึงเกือบ 500 ครั้งในพระคัมภีร์ การอ้างอิงถึงการเขียนครั้งแรกคือบันทึกการพิพากษาของพระเจ้าต่อคนอามาเลช

ส่วนโยชูวาปราบกองทัพอามาเลชพ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงในหนังสือเพื่อเตือนความจำ ทั้งเล่าให้โยชูวาฟัง คือเราจะล้างเผ่าพันธุ์อามาเลชให้สิ้น ไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของประชาชนภายใต้ฟ้าเลย” (อพยพ 17:13-14).

การอ้างอิงครั้งสุดท้ายในการเขียนคือพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคตที่ยิ่งใหญ่สำหรับประชากรของพระองค์

แล้วพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า “นี่แน่ะ เราสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่” และตรัสอีกว่า “จงเขียนลงไปเถิด เพราะว่าคำเหล่านี้เป็นคำที่เชื่อถือได้และสัตย์จริง” (วิวรณ์ 21:5).

► อ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการเขียนในพระคัมภีร์: อิสยาห์ 30:8, เยเรมีย์ 36:1-2 และกิจการ 15:19-20

นี่คือบางสิ่งที่พระเจ้าทรงแนะนำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เขียน:

- พระบัญญัติที่จะใช้ปกครองอิสราเอล (อพยพ 34:27, เฉลยธรรมบัญญัติ 17:18, เฉลยธรรมบัญญัติ 27:3)
- พระวาทะของพระเจ้าที่เสาประตู่และที่ประตูบ้าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:9, เฉลยธรรมบัญญัติ 11:20)
- เพลง (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:19)

- พระดำรัสสำหรับประชากรของพระเจ้า (อิสยาห์ 8:1)
- หนังสือแห่งคำพยากรณ์ (เยเรมีย์ 30:2, เยเรมีย์ 36:2, 28)
- รายละเอียดของแผนผังพระวิหาร (เอเสเคียล 43:11)
- การเปิดเผยนิมิตจากพระเจ้า (ฮาบากุก 2: 2)
- ข้อความไปยังคริสตจักรต่างๆ (วิวรณ์ 1:11, 19; วิวรณ์ 2:1, 8, 12, 18; วิวรณ์ 3:1, 7, 14)
- นอกจากนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังทรงดลใจให้ผู้เขียนในพระคัมภีร์เขียนชื่อพระคัมภีร์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ ดังนั้นความคิดของพวกเขาจึงเป็นพระวจนะของพระเจ้า และพวกเขาได้รับการปกป้องไม่ให้เขียนผิดพลาด (2 ทิโมธี 3:16, 2 เปโตร 1:21)

พระเจ้าทรงรู้ทุกอย่าง พระองค์รู้วิธีที่ดีที่สุดในการสื่อสารและคงไว้ซึ่งความจริง นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงดลใจมนุษย์ให้เขียนความจริงที่พระเจ้าทรงต้องการสื่อสารกับเรา แบบอย่างของพระเจ้าเองเป็นสำแดงให้เห็นถึงความสำคัญของการเขียน ถ้าการเขียนมีความสำคัญต่อพระเจ้า การเขียนก็ควรมีความสำคัญต่อเราเช่นกัน

บทเรียนจากเยเรมีย์

เยเรมีย์บทที่ 36 บอกเรื่องราวที่น่าสนใจจากวันสุดท้ายก่อนการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม ยูดาห์เสื่อมโทรมลงจนถึงจุดที่ประชาชาติจะตกเป็นเชลยในไม่ช้า เยเรมีย์ได้พยากรณ์ล่วงหน้าหลายปีเกี่ยวกับการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง แต่ข่าวสารของท่านถูกปฏิเสธ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ท่านซ่อนตัวอยู่ พระเจ้าทรงบอกให้เยเรมีย์ไปบอกบารุกถึงข้อความที่พระเจ้าทรงประทานแก่ท่าน บารุกเขียนถ้อยคำนั้น จากนั้นเยเรมีย์บอกให้บารุกไปยังพระวิหารและอ่านข้อความเหล่านี้ให้ประชาชนฟัง

ขณะที่บารุคกำลังอ่าน มีคยาห์ได้ยินบารุคอ่าน เขาจึงไปบอกพวกผู้นำที่ปกครองถึงสิ่งที่เขาได้ยิน พวกผู้นำจึงเชิญบารุคให้มาอ่านสิ่งที่เยเรมีย์ได้เขียนไว้ เมื่อบารุคอ่านให้พวกเขาฟัง พวกเขากลัวและตัดสินใจว่ากษัตริย์จำเป็นต้องได้ยินข้อความนี้

หนังสือม้วนนั้นถูกนำไปมอบให้กษัตริย์และให้เยชูตีอ่านให้พระองค์ฟัง มันเป็นวันที่อากาศเย็นสบายพร้อมด้วยจุดไฟเพื่อความอบอุ่น เมื่อเยชูตีอ่านหนังสือม้วน กษัตริย์จะทรงตัดส่วนที่เพิ่งอ่านออกแล้วโยนลงในกองไฟ ข้าราชการบางคนขอร้องกษัตริย์ไม่ให้ทรงทำลายหนังสือม้วนนี้ แต่พระองค์ทรงแสดงออกถึงการไม่กลับใจเพราะข้อความนี้

หลังจากกษัตริย์ทรงทำลายหนังสือม้วนนี้แล้ว พระเจ้าตรัสกับเยเรมีย์เพื่อรับหนังสือม้วนอีกเล่มหนึ่งและเขียนทุกสิ่งที่ท่านเคยเขียนไว้ก่อนหน้านี้ ไม่มีใครชอบทำงานเดียวกันสองครั้ง แต่เยเรมีย์เชื่อฟัง

แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุคบุตรเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้น ในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้นอีก (เยเรมีย์ 36:32).

เยเรมีย์แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการเขียน

การเขียนของเราสามารถไปยังสถานที่ต่างๆ ที่เราไปไม่ได้

ในเวลาที่ยะเรมีย์ได้รับคำสั่งจากพระเจ้าให้เขียนท่านกำลังซ่อนตัวอยู่ เยเรมีย์บอกกับบารุคว่า

ข้าพเจ้าถูกกักตัว ข้าพเจ้าไม่สามารถเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ฉะนั้นเจ้าต้องเข้าไป และในวันถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวจนะของพระยาห์เวห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนตามคำบอกของข้าพเจ้า ให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ได้ยิน เจ้าจงอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากเมืองต่างๆ ของเขาได้ยินด้วย (เยเรมีย์ 36:5-6)

ถึงแม้เยเรมีย์จะไปพระวิหารไม่ได้ แต่การสื่อสารของท่านสามารถเทศนาสั่งสอนในรูปแบบลายลักษณ์อักษรได้

ผู้เขียนหลักสูตรนี้ชื่นชอบกับการเทศนา มันเป็นความรับผิดชอบที่เขาชื่นชอบ อย่างไรก็ตามเขาตระหนักมากขึ้นว่างานเขียนของเขาจะมีส่งผลกระทบมากกว่าคำเทศนาที่พูดออกไป หลังจากที่เขาจากไปนานแล้ว หนังสือของเขาจะยังคงเทศนาต่อไป หนังสือของเขาสามารถไปในที่ที่เขาไม่เคยไป วันหนึ่งเขาได้รับหนังสือเล่มหนึ่งของเขาที่แปลเป็นภาษาสเปน มันถูกแปลในโบลิเวียซึ่งเป็นประเทศที่เขาไม่เคยไป นั่นคือความงดงามของการเขียน งานเขียนของเราสามารถไปในที่ที่เราไม่เคยไป

การเขียนของเราสามารถพูดในแบบที่เราพูดไม่ได้

เยเรมีย์เป็นผู้เผยพระวจนะที่ซื่อสัตย์ ท่านสั่งสอนและพยากรณ์หลายครั้ง อย่างไรก็ตามท่านเห็นโอกาสในการสื่อสารในรูปแบบใหม่และไม่เหมือนเดิม สังเกตคำพูดของท่าน:

บางทีคำพูลวิงวอนของเขาจะมาถึงพระยาห์เวห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน เพราะความกลัว และพระพิโรธ ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้ในใหญ่หลวงนัก (เยเรมีย์ 36:7)

การอ่านได้มีผลตามที่ต้องการ พึงผลลัพธ์ของถ้อยคำของเยเรมีย์:

เมื่อมีคายาห์บุตรเกมารียาห์ ผู้เป็นบุตรชาฟาน ได้ยินพระวจนะทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์จากหนังสือม้วนแล้ว ท่านได้ลงมาที่ห้องราชเลขาในพระราชวังของกษัตริย์และเจ้านายทั้งสิ้นก็นั่งอยู่ที่นั่น คือ เอลีชามาราชาเลขา เดไลยาห์บุตรเซไมยาห์ เอลนาธันบุตรอัคโบร์ เกมารียาห์บุตรชาฟาน เศเดคียาห์บุตรฮานันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น

แล้วมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านได้ยิน เมื่อบารุคอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น

และบรรดาเจ้านายจึงใช้เยชูดีบุตรเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรของคูซี ให้ไปพูดกับบารุคว่า “จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา” ดังนั้นบารุคบุตรเนริยาห์จึงถือหนังสือม้วนนั้นมาหาเขาทั้งหลาย

และเขาทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า “จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง” บารุคจึงอ่านให้เขาฟัง 16 เมื่อเขาได้ยินคำทั้งหมดนั้นก็หันมาหากันด้วยความกลัว เขาทั้งหลายจึงพูดกับบารุคว่า “เราต้องบอกถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์” (เยเรมีย์ 36:11-16).

มีคายาห์และข้าราชการคนอื่นๆ ไม่รู้จักเยเรมีย์ เป็นไปได้มากกว่าทุกคนเคยได้ยินเยเรมีย์พูด อย่างไรก็ตามเมื่อพวกเขาได้ยินงานเขียนของท่าน พวกเขาตอบสนองในลักษณะที่แตกต่างจากที่พวกเขาตอบสนองต่อการสื่อสารด้วยการพูดของท่าน

การสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรสื่อสารในลักษณะที่แตกต่างจากการสื่อสารด้วยคำพูด บางคนจะตอบสนองต่อการสื่อสารด้วยการพูดได้ดีกว่า ส่วนคนอื่นจะตอบสนองต่อการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรได้ดีกว่า การสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรจะเข้าถึงกลุ่มคนที่แตกต่างกันและส่งผลกระทบต่อพวกเขาในลักษณะที่แตกต่างจากการสื่อสารด้วยคำพูด

การเขียนของเราจะพูดหลังจากเราจากไปแล้ว

วิธีที่สำคัญที่สุดวิธีหนึ่งที่เราสามารถรักษาพันธกิจของเราไว้คือการเขียน เยเรมีย์ตายไปแล้วประมาณ 2,500 ปี แต่ผู้คนหลายพันคนทั่วโลกอ่านงานเขียนของเขาเมื่อเช้านี้ จอห์น คาลวิล ยังคงเทศนามานานกว่า 450 ปีหลังจากที่ท่านเสียชีวิตไปแล้ว จอห์น เวสเลย์ ยังคงเทศนามานานกว่า 200 ปีหลังจากที่เสียชีวิตไปแล้ว

จงจำไว้ว่า "และคนที่ได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากคนนั้นมาก" (ลูกา 12:48) หากพระเจ้าทรงอวยพรคุณด้วยความสามารถในการเขียน คุณต้องรักษาบทเรียนที่พระเจ้าประทานให้คุณไว้ นานหลังจากที่

คุณตายไปแล้ว พันธกิจของคุณจะดำเนินต่อไป แม้ว่าพันธกิจหลักของคุณคือการเทศนา แต่ให้ทูลขอพระเจ้าว่าคุณสามารถรับใช้อาณาจักรของพระองค์ผ่านการเขียนได้หรือไม่

เยเรมีย์แสดงให้เห็นถึงความพากเพียรในยามท้อใจ

การเขียนเป็นงานหนัก คุณต้องคิด คุณต้องเขียน คุณต้องเขียนใหม่ และในที่สุดคุณก็ได้ข้อความตรงตามที่คุณต้องการ หนึ่งในสิ่งที่ท้อแท้ที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับนักเขียนคือการสูญเสียสิ่งที่เขาเขียนไว้ ไฟฟ้าอาจจะดับก่อนที่คุณจะเซฟเอกสารลงในคอมพิวเตอร์ของคุณอย่างถูกต้อง หรือบางสิ่งจะทำให้หน้าตาต่างๆที่คุณเขียนเสียหาย การพยายามเขียนสิ่งที่คุณสูญเสียไปขึ้นมาอีกครั้งเป็นสิ่งที่น่าท้อใจมาก¹²

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเยเรมีย์ เขาทำงานเพื่อบันทึกข้อความที่พระเจ้าประทานแก่เขา แล้วข่าวสารก็สูญหายไป สิ่งนี้ต้องทำให้ท้อใจอย่างมาก อย่างไรก็ตามพระเจ้าตรัสกับเขาและบอกให้เขาเขียนสิ่งเหล่านั้นขึ้นอีกครั้ง

พวกเราหลายคนคงอดไม่ได้ที่จะบ่น พวกเราหลายคนคงทูลถามพระเจ้าว่า "ทำไมพระองค์ไม่ปกป้องสิ่งที่ข้าพระองค์เขียนไว้?" อย่างไรก็ตามเยเรมีย์ไม่เสียเวลาตัวเองด้วยคำถามเหล่านั้น เขาเพียงแค่อกลับไปเขียนใหม่

แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุคบุตรเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้นอีก (เยเรมีย์ 36:32, เน้นคำว่าเพิ่มขึ้น)

¹² ผู้เขียนควรเก็บสำเนาสิ่งที่พวกเขาเขียนไว้หลายชุด พระเจ้าทรงใช้การทำลายเอกสารฉบับแรกของเยเรมีย์ได้อย่างมหัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถเหมาเอาเองได้เสมอว่าสิ่งเดียวกันจะเกิดขึ้นกับเราด้วย บางครั้งนักศึกษาสูญเสียงานวิจัยโครงการเนื่องจากโจรปล้นหรือหรือไฟไหม้ หากคุณสามารถเก็บสิ่งต่างๆ ไว้ในคอมพิวเตอร์ คุณควรเซฟเอกสารเหล่านี้ไว้ในสองที่เป็นประจำ หากคุณเขียนบนกระดาษ คุณควรถ่ายสำเนาเอกสารทั้งหมดและเก็บสำเนาไว้ในที่ปลอดภัย

ผลลัพธ์ที่ได้ดีกว่าอดีต เยเรมีย์สามารถเพิ่มเติมได้มากกว่าที่เขาใส่ไว้ในหนังสือม้วนครั้งแรก ไม่มีอะไรสูญหายแต่มีบางอย่างเพิ่มเข้ามา พระเจ้าผู้ทรงอำนาจในอำนาจทรงยอมให้งานเขียนของเยเรมีย์สูญหายไปชั่วคราว อย่างไรก็ตามในกระบวนการเขียนใหม่ กลับได้เอกสารที่ดีกว่า ประเด็นสำคัญคือเราไม่ควรปล่อยให้ตัวเองท้อแท้ ในการสื่อสารทั้งหมดไม่ว่าด้วยลายลักษณ์อักษรหรือด้วยคำพูด เราควรวางใจในพระประสงค์สูงสุดของพระเจ้า พระองค์ทรงควบคุมอยู่และเราสามารถไว้วางใจในพระองค์ได้

ความสำคัญของการเขียน

มีสาเหตุหลายประการว่าทำไมเราควรเขียน นี่คือเหตุผลบางประการที่การเขียนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบรรดาผู้นำคริสเตียน

(1) สิ่งที่คุณเขียนจะปรับปรุงความคิดของคุณมากกว่าสิ่งที่คุณอ่าน

ยิ่งสมองของคุณมีส่วนร่วมมากเท่าไรคุณก็จะยิ่งคิดแบบต้นฉบับและแบบสร้างสรรค์มากขึ้นเท่านั้น การอ่านช่วยกระตุ้นการคิด แต่การเขียนต้องใช้ความตั้งใจมากขึ้น การเขียนมักจะก่อให้เกิดความคิดที่เป็นแบบต้นฉบับมากกว่าการอ่าน มันง่ายมากที่คุณจะเผลอใจในขณะที่คุณกำลังอ่าน แต่ที่คุณจะเผลอใจเมื่อคุณเขียนมันยากกว่ามาก ยิ่งคุณเขียนมากเท่าไรคุณก็จะยิ่งคิดมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งคุณคิดมากเท่าไรคุณก็จะมีความคิดแบบต้นฉบับ (ความคิดใหม่) มากขึ้นเท่านั้น

(2) สิ่งที่คุณเขียนจะแสดงออกได้ชัดเจนกว่าสิ่งที่คุณพูด

เมื่อสักคนหนึ่งพูดโดยไม่ดูกระดาษบันทึก การสื่อสารของเขาจะไปทันทีและโดยตรง ถ้าเกิดมีการสื่อสารที่ผิดพลาดก็มีโอกาสน้อยที่จะแก้ไข อย่างไรก็ตามเมื่อคนนั้นมีโอกาสเขียนไว้ล่วงหน้าเขาก็สามารถบอกความหมายของเขาได้อย่างชัดเจน

เวลามีวิธีที่ยอดเยียมในการช่วยให้การสื่อสารของเราเติบโตและปรับปรุงให้ดีขึ้น เมื่อสักคนหนึ่งเขียนคำเทศนาเขาจะพูดได้แม่นยำมากขึ้นเพราะเขามีเวลาคิดในสิ่งที่เขาต้องการจะพูด ยิ่งคุณเขียนมากเท่าไร คุณก็จะสามารถสื่อสารได้ชัดเจนและแม่นยำมากขึ้นเท่านั้น

(3) สิ่งที่คุณเขียนจะเข้าใจได้ง่ายกว่าสิ่งที่คุณพูด

เมื่อสักคนหนึ่งได้อ่านคำเทศนาหรือสุนทรพจน์ เขามีโอกาสที่จะเข้าใจเพียงครั้งเดียว หากมีคนกระซิบข้างเขาหรือทำให้เขาเสียสมาธิ เขาก็จะพลาดการสื่อสารบางอย่างไป อย่างไรก็ตามเมื่อใดก็ตามที่เราอ่าน เราสามารถย้อนกลับไปตรงที่เราอ่านได้ตลอดเวลา นอกจากนี้เมื่อเรามีเอกสารอยู่ตรงหน้า เราก็มีโอกาที่จะอ่านซ้ำๆ และคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เราอ่าน นี่ทำให้เป็นไปได้ที่จะได้รับจากการอ่านมากกว่าที่เราได้อ่านข้อความ

(4) สิ่งที่คุณเขียนจะถูกจดจำไว้นานกว่าสิ่งที่คุณพูด

เกือบทุกคนที่ฟังคำเทศนาหรือสุนทรพจน์จะลืมในไม่ช้า บางทีคุณอาจจำสิ่งที่นักเทศน์พูดในเช้าวันอาทิตย์ได้สักหนึ่งหรือสองอย่าง อย่างไรก็ตามหากนักเทศน์เขียนคำเทศนาของเขาและตีพิมพ์ในหนังสือ คำเทศนานั้นจะยังคงเทศนาอยู่อีกนานหลังจากที่นักเทศน์ตายไปแล้ว

ข้อเสนอแนะสำหรับการเขียนที่ดีขึ้น

(1) เขียนให้มากที่สุดที่ทำได้

วิธีที่ดีที่สุดเพื่อให้มั่นใจว่าคุณจะกลายเป็่นนักเขียนที่ประสบความสำเร็จคือการฝึกฝนอย่างมาก เขียนทุกอย่างที่คุณสามารถเขียนได้ จุดเริ่มต้นที่ดีคือการเขียนบันทึกและข้อสังเกตในขณะที่คุณเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างสงบในตอนเช้า วิธีนี้จะทำให้การฝึกเขียนของคุณเป็นไปอย่างสงบเงียบและเป็นส่วนตัว คุณสามารถเขียนอะไรต่างๆ ที่จะไม่มีใครได้เห็น

การเขียนสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการบรรเทาปัญหาและความกดดันต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ ศิษยาภิบาลบางคนหนุนใจให้คนที่ปัญหาเขียนระบายออกมา การเขียนสามารถใช้เป็นการคลายเครียดทางอารมณ์ได้

เราทุกคนจำเป็นต้องแสดงความรู้สึกของเราออกมา หากเราเก็บข้อกังขาและปัญหาของเราสะสมไว้อย่างในในที่สุดมันก็จะทำให้เราเดือดร้อน บางครั้งเรารู้สึกไม่สบายใจที่จะเล่าความคิดของเรา给别人 บางครั้งการเขียนปัญหาของเราในกระดาษก็จะช่วยได้อย่างมาก เขียนเกี่ยวกับปัญหา เขียนเกี่ยวกับทางเลือกที่พอเป็นไปได้ เขียนเกี่ยวกับความรู้สึกของคุณ เขียนเกี่ยวกับคำสงสัยและพระพรของคุณ คนที่ลองทำตามคำแนะนำนี้มักจะพบประโยชน์อย่างมาก

หลังจากได้รับการหนุนใจให้เขียน ผู้หญิงคนหนึ่งได้เขียนความคิด การใคร่ครวญ บทกวี และคำอธิษฐานหลายสิบหน้าเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังสอนเธอ เธอกำลังเผชิญกับวิกฤตอย่างใหญ่หลวงในชีวิตของเธอ นอกเหนือจากการได้ช่วยเธอระบายปัญหาเหล่านี้แล้ว งานเขียนเหล่านี้ยังกลายเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้อื่นที่กำลังประสบกับสถานการณ์ที่คล้ายๆ กัน

นักเทศน์ควรเขียนคำเทศนาของเขาไว้ หากคุณเป็นครูสอนรวีวารศึกษาในวันอาทิตย์ ให้เขียนบทเรียนรวีวารศึกษาของคุณ เขียนสิ่งที่คุณจะพูดในการมอบถวายทารก เขียนคำยกย่องเมื่อคุณต้องทำพิธีศพ เขียนงานนำเสนอที่คุณจะนำเสนอต่อคณะกรรมการ จงเป็นคนที่เขียนทุกอย่างลงไป

การเขียนเป็นงานหนัก ความท้อแท้จะเกิดขึ้นได้ง่าย นักเขียนอาจเบื่อการเขียนและสูญเสียความตั้งใจ พวกเขาพบว่ามันคิดไม่ออกและไม่รู้จะเขียนอะไร วิธีที่จะเอาชนะความท้อแท้คือการตั้งหน้าเขียนต่อไป มีบางครั้งที่คุณจะต้องหยุดพักจากการเขียนบ้าง ในตอนนั้นคุณต้องทำอย่างอื่นสักพัก อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ประสบความสำเร็จในฐานะนักเขียน ให้พยายามเขียนต่อไปอย่างสม่ำเสมอเท่าที่ทำได้

(2) เขียนให้ง่าย ๆ เท่าที่ทำได้

จุดประสงค์ของการเขียนคือการสื่อสาร ไม่ใช่เพื่อสร้างความประทับใจให้ผู้คนด้วยคำศัพท์ของคุณ ความสนใจของผู้คนเริ่มลดลงเนื่องจากโทรทัศน์และวิดีโอ ดังนั้นนักเขียนที่ดีจะเน้นการเขียนที่เรียบง่ายมากกว่าการเขียนที่ซับซ้อน

- ใช้คำทั่วไปมากกว่าศัพท์สูงๆ ทางวิชาการ
- ใช้ประโยคสั้น ๆ แทนประโยคยาวๆ ที่ซับซ้อน
- ใช้หลายๆ ย่อหน้าแทนที่จะเป็นย่อหน้ายาวๆ เพียงย่อหน้าเดียว
- เขียนหนังสือสั้นๆ มากกว่าหนังสือยาวๆ

บ่อยครั้งที่นักเขียนจะแบ่งเอกสารของพวกเขาออกเป็นหัวเรื่องหลักและหัวเรื่องย่อยจำนวนมาก สิ่งนี้จะทำได้ง่ายหากคุณกำลังเขียนจากโครงร่าง การอ่านแบบนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจงานเขียนของคุณ

มีความเป็นส่วนตัวในการเขียนของคุณ หากคุณกำลังบรรยายสิ่งที่คุณเห็นหรือทำ ให้บรรยายเหมือนกับที่คุณบอกกับคนในครอบครัว โดยใช้คำว่า "ฉัน" และสรรพนามบุคคลที่หนึ่งอื่น ๆ เขียนเป็นแบบส่วนตัวเท่าที่จะทำได้

(3) แก้ไขงานเขียนของคุณ

การเขียนความคิดของคุณลงไปก็ยังไม่เพียงพอ คุณต้องแก้ไขเพื่อปรับปรุงสิ่งที่คุณเขียน ทางที่ดีควรรอสักระยะหลังจากที่คุณเขียนอะไรบางอย่างแล้วค่อยกลับมาแก้ไข เมื่อคุณเพิ่งเขียนเอกสารเสร็จ ใจของคุณมักจะคิดถึงสิ่งที่คุณเพิ่งเขียนไป คุณจะอ่านความคิดที่คุณเขียนลงไปมากกว่าสิ่งที่คุณได้เขียนลงไปจริงๆ หากคุณรอหนึ่งหรือสองวันคุณจะมีแนวโน้มที่จะอ่านเอกสารอย่างถูกต้องมากขึ้น ตัวอย่างเช่น หากคุณเขียนคำเทศนาในวันอังคาร ให้แก้ไขคำเทศนาในวันพฤหัสบดี

เมื่อคุณอ่านงานเขียนของคุณอีกครั้ง ให้มองหาการสะกดผิด การใช้ตัวอักษรผิด ผิดหลักไวยากรณ์ และสิ่งอื่นๆ ที่คล้ายๆ กัน คุณต้องการดูว่าข้อโต้แย้งของคุณได้รับการพัฒนาอย่างมีเหตุผลและรอบคอบหรือไม่ คุณต้องการดูว่าตัวอย่างประกอบที่คุณใช้ยังคงดูเหมาะสมหลังจากผ่านไปสองสามวันหรือไม่ คุณต้องการให้แน่ใจว่าบทสรุปนั้นเหมาะสม

(4) ให้คนอื่นแก้ไขงานเขียนของคุณ

ศิษยาภิบาลอาจไม่สามารถหาใครสักคนมาอ่านคำเทศนาทุกคำที่เขาเขียนได้ อย่างไรก็ตามเอกสารใด ๆ ที่จะส่งพิมพ์จะต้องส่งไปยังผู้อื่นเพื่อแก้ไขอย่างรอบคอบ บางคนจะอ่านเอกสารทั้งหมดเพื่อพิสูจน์อักษร พวกเขาจะตรวจดูการพิมพ์ผิดและการใช้ไวยากรณ์ผิด

และสิ่งสำคัญยิ่งขึ้นคือต้องให้บรรณาธิการพิจารณาว่าข้อโต้แย้งของคุณสื่อออกไปตามธรรมชาติหรือไม่ และตัวอย่างประกอบของคุณเหมาะสมหรือไม่ การแก้ไขเป็นงานหนักและเจ็บปวด เมื่อบรรณาธิการที่ดีอ่านเอกสารของคุณและฉีกมันทิ้ง มันอาจทำให้คุณรู้สึกไม่ดี อย่างไรก็ตามการแก้ไขเป็นสิ่งสำคัญสำหรับงานเขียนที่ดี

(5) ให้งานเขียนของคุณอยู่บนความเป็นจริง

อย่าคาดหวังว่าหนังสือเล่มแรกที่คุณเขียนจะได้รับการยอมรับจากสำนักพิมพ์แห่งแรกที่เห็น นักเขียนที่ประสบความสำเร็จทุกคนต้องอดทน แม้แต่นักเขียนที่ยอดเยี่ยมก็มีงานเขียนที่ไม่เคยได้ดีพิมพ์ คุณไม่ควรท้อแท้หากหนังสือของคุณไม่ได้การยอมรับอย่างล้นหลาม ให้ทำงานเขียนต่อไป หากพระเจ้าทรงเรียกคุณให้เขียน ในที่สุดใครบางคนจะรับรู้ความสามารถของคุณและให้โอกาสคุณ

หลายคนมองว่าการเขียนเป็นวิธีที่จะหารายได้ อย่างไรก็ตามนักเขียนหน้าใหม่ควรตระหนักว่ามีคนน้อยมากที่ทำเงินได้จากการเขียน คุณควรเขียนเพราะมีใจรักในการเขียนและหาโอกาสในการขยายพันธกิจของคุณ การหารายได้ไม่ควรเป็นแรงจูงใจหลักในการเขียน

บทสรุป

ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสตจักรทุกคนควรเขียนให้มากขึ้น ศิษยาภิบาลต้องเขียนคำเทศนาของเขา ครูต้องเขียนการศึกษาพระคัมภีร์ ผู้นำคริสเตียนจำเป็นต้องเขียนบทความสำหรับนิตยสาร บางคนต้องเขียนใบปลิวเพื่อการประกาศ พวกเราหลายคนต้องเขียนหนังสือต่างๆ

การสร้างนักเขียนที่ดีต้องใช้อะไรบ้าง? ต้องใช้ความสามารถพื้นฐานบางอย่าง ต้องทำงานหนัก ต้องมีความเต็มใจที่จะเรียนรู้ คุณจะไม่มีวันเป็นนักเขียนที่ดีได้เว้นแต่คุณจะเต็มใจที่จะยอมให้งานของคุณได้รับการแก้ไขโดยคนที่อาจจะทำให้คุณรู้สึกแย่ มันต้องใช้เวลา การเขียนเป็นงานหนัก แต่การเขียนเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า

► คุณมีความสามารถในการเขียนหรือไม่? ลองใช้เวลาให้กับการเขียนในแต่ละสัปดาห์ แบ่งปันงานเขียนของคุณกับเพื่อนคริสเตียนบางคน หากสิ่งที่คุณเขียนทำงานในใจเพื่อนเหล่านี้ พระเจ้าอาจใช้ของประทานของคุณในฐานะนักเขียนเพื่อปรนนิบัติรับใช้ต่อผู้ฟังในวงที่กว้างขึ้น

การบ้าน บทที่ 6

- (1) ในช่วงแรกของบทต่อไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้เตรียมตัวศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด
- (2) ฝึกหัดการบ้านงานเขียนหน้าเดียวแบบง่ายๆ ให้เลือกหัวข้อชีวิตคริสเตียนในทางปฏิบัติจากรายการด้านล่างและเขียนถึงเพื่อนผู้เชื่อ งานเขียนของคุณควรหนุนใจ กระตุ้น หรือให้มุมมองในพระคัมภีร์ตามหัวข้อของคุณ งานเขียนของท่านควรอยู่บนพื้นฐานของความจริงในพระคัมภีร์และบทเรียนที่ได้รับจากพระคัมภีร์แต่ไม่ควรเป็นคำเทศนา คุณควรใส่แนวคิดในทางปฏิบัติหรือตัวอย่างชีวิต หลังจากที่คุณแก้ไขงานเขียนของคุณอย่างรอบคอบแล้ว ให้แบ่งปันกับเพื่อนผู้เชื่อหลายคน ให้เลือกหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งดังต่อไปนี้:
 - เผชิญกับความท้าทาย
 - ความสำคัญของการอธิษฐานทุกวัน
 - รักษาจิตวิญญาณแห่งการสรรเสริญ
 - การฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าในชีวิตของคุณ

แบบทดสอบ บทที่ 6

- (1) มีหลายสิ่งหลายอย่างที่พระเจ้าทรงแนะนำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เขียน ให้เลือกมาสามสิ่ง
- (2) ระบุสามอย่างที่เรมีย์แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการเขียน
- (3) ระบุสาเหตุสามข้อในทั้งหมดสี่ข้อที่การเขียนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบรรดาผู้นำคริสเตียน
- (4) ระบุสามข้อในทั้งหมดห้าข้อที่เป็นข้อแนะนำสำหรับการเขียนที่ดีขึ้น

บทที่ 7

การสอน

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) รู้จักความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุดของครู
- (2) เข้าใจบทบาทของการสอนในพระคัมภีร์
- (3) เห็นคุณค่าคุณสมบัติต่างๆ ของครูที่ดี
- (4) รู้จักผู้เรียนสี่ประเภทที่แตกต่างกันในทุกชั้นเรียน
- (5) เรียนรู้บทเรียนเกี่ยวกับการสอนจากพระเยซูผู้ทรงเป็นครูต้นแบบ
- (6) หลีกเลี่ยงการปฏิบัติที่จะขัดขวางผลกระทบของการสอน

อรรถกถา

การสอนคือการทำการถ่ายโอนข้อมูลและทัศนคติจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง การสอน

เกี่ยวข้องกับครูและผู้เรียน การสอนสามารถเกิดขึ้นได้ในรูปแบบห้องเรียนที่เป็นทางการ การสอนสามารถเกิดขึ้นได้จากธรรมเนียมของคริสตจักรในวันอาทิตย์ การสอนสามารถเกิดขึ้นได้ในการอภิปรายแบบตัวต่อตัว

ครูคืออะไร? ครูคือคนที่เข้าใจข้อมูลและนำเสนอให้คนอื่น ครูที่ดีคือคนที่สามารถเอาความจริงที่ยุ่งยากไปนำเสนอด้วยวิธีง่ายๆ ครูเป็นนักสื่อสารเบื้องต้น ครูเอาสิ่งที่คนอื่นไม่รู้และทำให้สิ่งนั้นง่ายพอที่นักเรียนจะเข้าใจ

ความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุดของครูคือการสื่อสารความจริงให้กับผู้อื่นและสอนผู้อื่นถึงวิธีการเรียนรู้ความจริงที่ครูของพระเจ้าต้องสื่อสารคือข่าวสารของพระเจ้าที่มีต่อโลกของเรา สังคมของเราต้องการคนที่รู้จักสภาพของโลกของเรา คนที่เข้าใจข่าวสารของพระเจ้าที่มีต่อโลกของเรา และผู้ที่สามารถสื่อสารข่าวสารเหล่านี้ให้แก่พวกเราที่ทั้งหมด

เรามีนักธุรกิจที่เก่งในการสื่อสารข้อดีของผลิตภัณฑ์ของพวกเขาที่เราพากันรีบออกไปซื้อสินค้านั้น เนื่องจากพนักงานขายที่สื่อสารได้ดีทำให้คุณสามารถซื้อสมาร์ทโฟนและเครื่องดื่มโค้กได้เกือบทุกที่ในโลก สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงของชั่วคราว ลองคิดว่าพระวอจนะนิรันดร์ของพระเจ้านั้นมีความสำคัญต่อโลกของเรามากเพียงใด เราจึงต้องการครูที่สามารถสื่อสารความจริงของพระเจ้าด้วยวิธีที่ผู้คนในโลกของเราจะเข้าใจและตอบสนอง

การสอนในพระคัมภีร์

การสอนมีความสำคัญในคริสตจักรเสมอ พระเยซูถูกเรียกว่า "รับบี" ซึ่งหมายถึงครู พระองค์ทรงสอนให้พวกสาวกของพระองค์ออกไปทั่วโลกและสอนสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกเขาไปแล้ว ให้ดูข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการสอนในพันธสัญญาใหม่

(1) การสอนเป็นหน้าที่หนึ่งในคริสตจักรยุคแรก

เวลานั้นคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันติโอกมีบางคนที่เป็นผู้เผยพระวอจนะและอาจารย์ คือบารนาบัส ลิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร ลูสิอัสชาวเมืองไซริน มานาเอนผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล (กิจการ 13:1).

บรรดาครูเหล่านี้ได้ช่วยเหลือผู้เชื่อใหม่ที่จะได้เข้าใจการเป็นสาวกของพระเยซูที่แท้จริง ลูกาจึงได้เขียนชี้แจงความจริงถึงเรื่องที่ท่านเธโอฟิลัสได้ทราบมา:

จึงเห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับเพื่อท่านเออเฟัสที่เคารพียง เพื่อให้ท่านรู้ความจริงเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้นที่เคยมีผู้แจ้งให้ท่านทราบ (ลูกา 1:3-4).

(2) การสอนเป็นหนึ่งในของท่านของพระวิญญาณ

พระเจ้าทรงตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่ง บรรดาอัครทูต สอง บรรดาผู้เผยพระวจนะ สาม บรรดาอาจารย์ ต่อจากนั้น ผู้ทำการด้วยฤทธานุภาพ ต่อจากนั้น ของของท่านในการรักษาโรค พวกเขาให้ความช่วยเหลือ พวกผู้นำและพวกที่รู้ภาษาแปลกๆ (1 โครินธ์ 12:28).

คริสเตียนบางคนได้รับของของท่านฝ่ายวิญญาณในการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

(3) การสอนเป็นหนึ่งในความรับผิดชอบของศิษยาภิบาล

และพระองค์เองประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ เพื่อเตรียมธรรมิกชนสำหรับการปรนนิบัติ... (เอเฟซัส 4:11-12).

ศิษยาภิบาลก็เป็นอาจารย์สอนด้วย ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้มีสองคำที่เชื่อมโยงด้วยกันในแบบที่หมายถึงการทำหน้าที่เดียวกัน การสอนเป็นสิ่งที่สำคัญที่เปาโลได้ระบุไว้ให้เป็นหนึ่งในคุณสมบัติของการเป็นศิษยาภิบาล ศิษยาภิบาลทุกคนจะต้องมีความสามารถในการสอน

ผู้ปกครองดูแลนั้นจะต้องเป็นคนที่ไม่มีที่ติ เป็นสามีของหญิงคนเดียว รู้จักประมาณตน มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนน่านับถือ มีอภัยภัยต้อนรับแขก เหมาะที่จะเป็นอาจารย์ไม่ดื่มสุรามึนเมา ไม่ชอบความรุนแรง แต่อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ชอบการวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน (1 ทิโมธี 3:2-3).

ถ้าหากคนนั้นไม่ยอมสอน เขาก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นศิษยาภิบาล ไม่ใช่ศิษยาภิบาลทุกคนที่มีของประทานทางวิญญาณในการสอน แต่ศิษยาภิบาลทุกคนต้องพัฒนาทักษะการสอนของเขาอย่างสุดความสามารถ

ลักษณะของการเป็นครูที่ดี

คุณสมบัติของครูที่ดีคืออะไร? สักคนหนึ่งจะเป็นครูที่ดีกว่าเดิมได้อย่างไร? ครูที่ดีจะมีลักษณะดังต่อไปนี้:

ความขยันหมั่นเพียร

หนึ่งในความเข้าใจผิดเกี่ยวกับอาชีพการสอนคือมันเป็นงานที่ง่าย คุณไม่จำเป็นต้องขุดดินหรือเปื้อนคราบน้ำมันจากเครื่องยนต์

มีชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้รับปริญญาเอกในสหรัฐอเมริกา เมื่อเขากลับไปที่สถาบันที่เขาเคยสอน เขาแจ้งทางสถาบันว่าเขาจะไม่ทำงานมากนักเพราะในตอนนี้อยู่ที่มีปริญญาเอกแล้ว เขาวางแผนที่จะผลิตเพลนกับเกียรติที่มาพร้อมกับปริญญาเอกของเขา นี่เป็นทัศนคติที่ผิด พระเจ้าไม่ได้ให้การศึกษาแก่เราเพื่อเราจะทำงานน้อยลง แต่เพื่อให้เราสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

หลายคนมีความเข้าใจผิดอย่างมากเกี่ยวกับการทำงาน พวกเขาคิดว่าการทำงานหนักเป็นส่วนหนึ่งของคำสาปแช่งที่พระเจ้าทรงวางไว้บนมนุษย์ นี่ไม่เป็นความจริง เมื่อพระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวา พระองค์มอบความรับผิดชอบให้พวกเขา พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า

“จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด” (ปฐมกาล 1:28).

การมีอำนาจและการปกครองเหนือแผ่นดินหมายถึงกิจกรรม ความรับผิดชอบ และการทำงาน เมื่ออาดัมและเอวาทำบาปพวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานกับคำแช่งสาปที่เกิดจากการกบฏของพวกเขา คำแช่งสาปไม่ใช่แค่การทำงานเท่านั้น แต่เป็นความยากลำบากและความหงุดหงิดที่จะมาพร้อมกับการทำงานของพวกเขา แทนที่จะเป็นงานที่น่ายินดีที่พวกเขาเคยทำก่อนการล่มลงในบาปของพวกเขา ตอนนี้การงานของพวกเขาจะเป็นงานหนักที่น่าเจ็บปวด (ปฐมกาล 3:17)

ข้อหนึ่งในพระบัญญัติสิบประการกล่าวว่า "จงทำงานทั้งสิ้นของเจ้าทุกวัน" (อพยพ 20:9) พระบัญญัตินี้ถูกมอบให้เพื่อแสดงให้เห็นว่าวันสะบาโตเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ อย่างไรก็ตาม ส่วนหนึ่งของพระบัญญัตินั้นเน้นถึงสิ่งที่คริสเตียนเชื่อ สอน และปฏิบัติมาโดยตลอด ว่าการทำงานนั้นมีเกียรติ ตรงกันข้ามกับความคิดเห็นของบางคน ดังนั้นการทำงานไม่ใช่คำแข่งساب

ถ้าคุณต้องการเป็นครูที่ประสบความสำเร็จ คุณต้องทำงานหนัก คุณจะ是一位ที่มีประสิทธิภาพไม่ได้หากไม่มีการเตรียมตัวที่ดี การเตรียมตัวหมายความว่า คุณต้องอ่านและเรียนรู้สิ่งที่ผู้อื่นพูดถึงเกี่ยวกับหัวข้อที่คุณสอน นอกจากนี้ยังหมายความว่า คุณเขียนสิ่งที่คุณสามารถเรียนรู้และจัดเรียงเรียงในลักษณะที่คุณสามารถนำเสนอให้กับนักเรียนของคุณ ถ้าคุณเตรียมตัวไม่ดีคุณก็จะสอนได้ไม่ดี การสอนที่ประสบความสำเร็จต้องอาศัยการทำงานหนัก

ความรู้

ครูที่ดีต้องรู้มากกว่านักเรียนของเขา เราสามารถมีวิธีที่ดีที่สุดและบุคลิกภาพที่ดีที่สุด แต่ถ้าคุณไม่รู้จักเนื้อหาวิชานั้น คุณจะ是一位ที่มีประสิทธิภาพไม่ได้ ครูที่ดีต้องผ่านการศึกษามากมายมาแล้ว การศึกษานั้นอาจเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้ การศึกษานั้นอาจได้รับจากชั้นเรียนภายใต้การดูแลของครูที่มีคุณสมบัติเหมาะสม หรืออาจเป็นการศึกษาส่วนบุคคลที่ได้รับจากการอ่านและจากประสบการณ์ชีวิต ครูทุกคนต้องมีการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ครูที่ดีจะไม่พอใจที่จะคงอยู่ในระดับการศึกษาของตนเอง พวกเขายังคงเรียนรู้และเติบโตเรื่อยๆ หนึ่งในสิ่งที่ยอดเยี่ยมเกี่ยวกับการสอนคือคุณได้รับโอกาสในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ก่อนที่คุณจะสอนให้นักเรียนของคุณ ในพระธรรมสุภาษิต 25:2 กล่าวว่า "ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าคือการซ่อนสิ่งต่างๆ ไว้ แต่ความยิ่งใหญ่ของกษัตริย์คือการค้นสิ่งนั้นให้ปรากฏ" คุณสมบัติอันแรกของครูที่ดีคือเขาต้องเป็นผู้เรียนที่ดี

คุณจะมีใจได้อย่างไรว่าคุณสามารถเรียนรู้ได้เรื่อยๆ?

- อ่านหนังสือ
- เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการและสัมมนา
- สนทนาหัวข้อที่จริงจังกับเพื่อนร่วมงาน
- เขียน

ยิ่งเราสอนมากเท่าไรเราก็ยิ่งเรียนรู้มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเราเรียนรู้มากเท่าไรเราก็ยิ่งตระหนักถึงสิ่งที่เราไม่รู้ และเราจะอ่อนน้อมถ่อมตนมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเราตระหนักถึงสิ่งที่เราไม่รู้ เราควรกระตุ้นหรือวันที่จะเรียนรู้มากขึ้น จงตั้งหน้าสอนต่อไปและคุณจะต้องหน้าเรียนรู้ต่อไปด้วย

นวัตกรรม

นวัตกรรมเกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์และการปรับตัว คุณสมบัติทั้งสองเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูที่ประสบความสำเร็จ นักการศึกษาที่ดีต้องมีนวัตกรรมและการปรับตัว ครูที่ดีสามารถจัดการกับการรบกวนที่ไม่คาดคิดและสามารถสอนได้อย่างสร้างสรรค์

รูปแบบของการสอนที่พบบ่อยที่สุดคือการบรรยาย แม้ว่าวิธีการบรรยายจะเป็นวิธีที่สำคัญมาก แต่ก็ไม่ควรใช้เพียงอย่างเดียว สุภาจิตภาษานักอังกฤษกล่าวว่า "ความหลากหลายคือเครื่องเทศแห่งชีวิต" เมื่อคุณเปลี่ยนวิธีการสอนให้หลากหลาย คุณจะเข้าถึงนักเรียนมากขึ้น

วิธีหนึ่งที่ครูที่ดีจะสื่อสารได้ดีคือการใช้วิธีการเฉพาะที่ไม่เหมือนใคร เขาจะทำอะไรที่ไม่เหมือนเดิมในห้องเรียน ครูผู้ยอดเยี่ยมคนหนึ่งจะนำสิ่งต่าง ๆ มาในชั้นเรียน เช่น ไขควง และชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ และใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นตัวอย่งเปรียบเทียบให้เห็นความจริงบางอย่าง ยิ่งครูมีเอกลักษณ์มากเท่าไรเขาก็ยิ่งสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น ครูไม่ควรลังเลที่จะลองแนวทางใหม่ๆ ในชั้นเรียน

อารมณ์ขัน

เครื่องมือบางอย่างมีคุณค่าในมือของครูมากกว่าอารมณ์ขัน พระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือตลก แต่มีคำแนะนำตลอดในพระคัมภีร์ที่แสดงให้เห็นว่าโดยปกติแล้วผู้คนในพระคัมภีร์ชอบอารมณ์ขัน ในพระธรรมกิจการการมีเรื่องราวของบุตรชายเจ็ดคนของเส- วาที่พยายามขับผี "ข้าส่งเจ้าโดยพระเยซูผู้ที่เปาโลประกาศนั้น" เมื่อคนเหล่านี้พยายามขับผีในนามของพระเยซู ผีก็บอกว่า "พระเยซูนั้นข้าก็คุ้นเคย และเปาโลนั้นข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นใครกัน?" (กิจการ 19:13-15) คนที่เล่าเรื่องนี้ให้ลูกาฟังคงต้องยิ้มเมื่อเขาพูดถึงเหตุการณ์นี้

อารมณ์ขันช่วยครูได้หลายอย่าง:

1. **อารมณ์ขันดึงดูดความสนใจของนักเรียนกลับมา** ความตั้งใจของนักเรียนมีขีดจำกัด หลังจากนั้นไม่กี่นาทีแม้แต่เด็กที่ดื้อที่สุดก็มีสิทธิ์ใจลอยได้ เมื่อมีการเล่าเรื่องซ้ำกันทุกคนจะกลับมาตั้งใจอีก ความสนใจของชั้นเรียนก็จะกลับคืนมา
2. **อารมณ์ขันผ่อนคลายบรรยากาศของห้องเรียน** การสอนอาจกลายเป็นเรื่องน่าเบื่อได้ ข้อเท็จจริง ตัวเลขสถิติ หลักคำสอน และแนวคิดต่างๆ สามารถสร้างบรรยากาศที่เอาจริงเอาจังและตึงเครียดได้ เรื่องตลกหรือความคิดเห็นที่ตลกขบขันช่วยทำให้ทุกคนผ่อนคลาย
3. **อารมณ์ขันนำเสนอความจริงจากมุมมองที่แตกต่างกัน** เมื่อความจริงถูกนำเสนอจากมุมมองที่แตกต่างกัน อาจจะสามารถเข้าใจความจริงและจดจำได้นานขึ้น ความจริงที่นำเสนอด้วยอารมณ์ขันอาจให้ข้อมูลเชิงลึกที่จะไม่ได้รับด้วยวิธีอื่น
4. **อารมณ์ขันทำให้การตักเตือนแก้ไขนุ่มนวลขึ้น** ครูที่ดีต้องรักษาความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน การรักษาความมีระเบียบวินัยต้องตักเตือนแก้ไขนักเรียนคนที่รบกวน การตักเตือนแก้ไขนักเรียนอย่างรุนแรงสามารถสร้างความโกรธ ความอับอาย หรือความกลัวในชั้นเรียน แม้ในหมู่

นักเรียนที่ไม่ได้รับการตักเตือนแก้ไข การตักเตือนแก้ไขโดยใช้อารมณ์ขันช่วยขจัดเหล็กในและ
ความอับอายออกไป

ไม่ใช่ทุกคนที่มีอารมณ์ขันตามธรรมชาติ บางคนต้องลึนอย่างหนักในการอัดอารมณ์ขันเข้าไปแค่เพียง
เล็กน้อย อย่างไรก็ตามคนส่วนใหญ่สามารถเรียนรู้ที่จะใช้อารมณ์ขันอย่างน้อยในการสอนของพวกเขา

ไวต่อการรับรู้

หนึ่งในกฎที่สำคัญที่สุดในการสื่อสารคือไวต่อการรับรู้ต่อคนที่คุณกำลังสื่อสารด้วย คนที่คุณกำลังสื่อสาร
ด้วยคือตัวคนจริงๆ ที่มีความต้องการจริงๆ และมีความคาดหวังจริงๆ หนึ่งในเครื่องหมายของนักการศึกษา
ที่ดีคือเขาเป็นผู้ฟังที่ดี บ่อยครั้งที่เรามุ่งเน้นไปเรื่องที่เราสงสัยใจจนเรามักไม่สังเกตเห็นถึงความต้องการและ
ความสนใจของผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรา

ชาวโครินธ์คิดว่าพวกเขามีความรู้ แต่พวกเขาไม่ค่อยสนใจเพื่อนผู้เชื่อ เปาโลเตือนพวกเขาว่าความรู้เพียง
อย่างเดียวทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างกันขึ้น (1 โครินธ์ 8:1) ความรักทำให้เราตระหนักถึงความ
ต้องการและความสนใจของนักเรียนของเรา ความรักทำให้เราเป็นผู้ฟังที่ดีขึ้น

ครูที่ชาญฉลาดมักจะตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียนของเขา หากนักเรียนเริ่มเหนื่อยครูอาจต้องหยุด
สอนสักสองสามนาที และปล่อยให้ นักเรียนลุกขึ้นยืน ยืดเส้นยืดสาย ร้องเพลง หรือทำอย่างอื่นเพื่อผ่อนคลาย หากมีสิ่งรบกวนในห้องเรียนหรือจากนอกห้องเรียน สิ่งที่ดีที่สุดที่ครูสามารถทำได้คือหยุดและรอ
จนกว่าสิ่งรบกวนจะหมดไป

หนึ่งในสิ่งที่ดึงดูดความสนใจอย่างมากในทุกสถานการณ์ในห้องเรียนคือนักเรียนพูดคุยกันเอง เมื่อใดก็ตามที่
นักเรียนสองคนเริ่มพูดคุยกัน พวกเขาจะไม่ฟังสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และพวกเขาอาจรบกวนคนที่อยู่ใกล้
พวกเขา การสนทนาเล็กน้อยระหว่างนักเรียนสองคนสามารถรบกวนชั้นเรียนของคุณได้ 20-30% เมื่อเป็น

เช่นนั้นให้หยุดสอน ความเจ็บสักระหว่างหัวหน้าที่จะดึงความสนใจจากนักเรียน และพวกเขาจะหันกลับมาที่ครู เพียงอดทนรอจนกว่านักเรียนทุกคนจะมองกลับมาที่คุณแล้วค่อยสอนบทเรียนต่อ

ครูคนหนึ่งจัดการกับนักเรียนช่วงพักที่แก่กว่าเพื่อนด้วยวิธีนี้: ครูบอกว่า "เมื่อครูเป็นเด็กน้อย แม่ของครูสอนฉันว่าการพูดแทรกในขณะที่ยังมีคนพูดเป็นมารยาทที่ไม่ดี ดังนั้นครูจะรอจนกว่าทุกคนพูดคุยกันให้เรียบร้อย เมื่อนักเรียนคุยกันเสร็จแล้วครูจะได้สอนต่อ" แล้วครูก็รอ หากยังไม่หยุดพูด ครูอาจพูดเสริมอีกว่า "ในอีกไม่กี่เดือน ครูจะไปพบแม่ของครูในสหรัฐอเมริกา แม่อาจถามครูว่า 'เธอเคยพูดแทรกในขณะที่ยังมีคนกำลังพูดอยู่หรือไม่' ครูไม่อยากยอมรับว่าครูรู้สึกผิดที่พูดแทรก"

เราต้องเรียนรู้ที่จะไว้ต่อการรับรู้ต่อนักเรียนของเรา พวกเขาเหนื่อยไหม หิวไหม ป่วยไหม สนใจอย่างอื่นไหม เบื่อไหม สับสนกับสิ่งที่เรากำลังสอนไหม? เพื่อจะได้เป็นครูที่มีประสิทธิภาพ เราต้องไว้ต่อการรับรู้ต่อสิ่งที่ขัดขวางความสามารถของนักเรียนในการเรียนรู้

ความอดทน

หนึ่งในลักษณะที่สำคัญที่สุดของครูที่ดีคือความอดทน บางครั้งครูจะหงุดหงิดเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจการสอนของเขา จำไว้ว่าความไม่รู้ไม่ใช่บาป มันเป็นเพียงการขาดความรู้ โดยปกติจะไม่ใช่ผลมาจากการตัดสินใจโดยเจตนาเพื่อหลีกเลี่ยงการเรียนรู้ ครูที่ดีตระหนักดีว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการหนึ่ง ครูที่ดีตระหนักดีว่านักเรียนเรียนรู้ในรูปแบบที่แตกต่างกันและเรียนรู้ได้ช้าหรือเร็วที่แตกต่างกันด้วย ดังนั้นครูที่ดีจะอดทนกับนักเรียน

โรเบิร์ต ทอมสัน อธิบายว่ามีผู้เรียนอย่างน้อยสี่ประเภทที่แตกต่างกันในทุกห้องเรียน¹³

¹³ Robert Thompson, *The Art and Practice of Teaching* (Jos, Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2000), 23-25

1. คนที่เรียนรู้จากการดูและการฟัง พวกเขาจะจำข้อเท็จจริงได้ดี พวกเขาตอบสนองต่อการการสอนแบบดั้งเดิมได้ดีที่สุด
2. คนที่ชอบเรียนรู้โดยการทดลอง
3. คนที่ค่อนข้างจะเป็นคนเจ้าอารมณ์และมีส่วนร่วมในความรู้สึกของผู้คน
4. คนที่เรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้หรือลองทำ คนเหล่านี้ชอบทดสอบความคิดในโลกแห่งความเป็นจริงและไม่ค่อยสนใจในทฤษฎี รูปแบบการศึกษาแบบดั้งเดิมจะเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุดในการสอนคนกลุ่มนี้

ในห้องเรียนของเรามีผู้เรียนแต่ละประเภทแตกต่างกัน ดังนั้นเราควรพัฒนาการนำเสนอที่จะคำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้แต่ละรูปแบบ เนื้อหาไม่เปลี่ยนแปลงแต่เราจะเข้าถึงเนื้อหาในรูปแบบที่แตกต่างกันสำหรับผู้เรียนแต่ละประเภท

- เราบรรยายสำหรับผู้ que เรียนรู้ได้ดีที่สุดโดยการดูและการฟัง
- เราสร้างโครงการที่นักเรียนสามารถทำอะไรบางอย่างด้วยมือของพวกเขาสำหรับผู้ทดลอง
- เรามีการอภิปรายในชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนทางอารมณ์สามารถทดสอบความคิดว่าคนอื่นมีความรู้สึกต่อเขาอย่างไร
- เราให้การมอบหมายงานภาคปฏิบัติ ดังนั้นทฤษฎีที่เราพูดกันในชั้นเรียนสามารถทดสอบได้ในชีวิตจริง

น่าเสียดายที่การศึกษาแบบดั้งเดิมได้รับการออกแบบมาสำหรับผู้เรียนประเภทแรกเป็นหลัก เป็นการยากที่จะสร้างโรงเรียนที่คำนึงถึงความแตกต่างในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งหมดของเรา อย่างไรก็ตามทุกโรงเรียนควรพยายามแก้ไขปัญหานี้

เราต้องศึกษาวิธีต่างๆ ที่นักเรียนเรียนรู้ อัดทนกับคนที่ไม่มีวินัยเหมือนคุณ อัดทนกับคนที่ไม่ได้ทำงานหนักเท่าคุณ อัดทนกับคนที่ไม่ทำสิ่งต่างๆ ที่คุณต้องการให้เขาทำ อัดทนกับครูที่อายุน้อยกว่าที่เพิ่งเรียนรู้ อัดทนกับครูที่มีอายุมากกว่าที่ติดอยู่ในวิธีการของตนเอง

คุณครูแห่งปี

คลิฟ สคิมเมลส์ ศาสตราจารย์ที่ วิทตัน คอลเลจ ได้รับเชิญจากเจ้าหน้าที่โรงเรียนให้มาประเมินคนสองคน คนแรกกำลังได้รับการพิจารณาให้ได้รับรางวัล "คุณครูแห่งปี" สำหรับเขตการศึกษาของเขา ในห้องเรียนของเขาคุณครูจะเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา เมื่อนั่งลงเขาก็จะลุกลุกกลนและอยู่ไม่นิ่งตลอดเวลา เขาจะกระโดดออกจากเก้าอี้และเดินไปมา เขามองออกไปนอกหน้าต่าง เขาเขียนไว้บนกระดาน เขาโบกมือให้นักเรียนนอกห้องเรียน บางครั้งเขาตะโกนเมื่อสอน เขาเป็นเหมือนลูกบอลอันทรงพลัง เนื่องจากพลังงานและความคิดสร้างสรรค์ที่น่าทึ่งของเขา เขาจึงได้รับการพิจารณาให้เป็น "คุณครูแห่งปี"

ครูใหญ่จึงพาศาสตราจารย์คลิฟฟ์ไปที่ห้องเรียนอื่นเพื่อสังเกต "นักเรียนที่สร้างปัญหา" เด็กคนนี้สร้างปัญหาให้กับครูทุกคนในโรงเรียน ไม่มีใครรู้ว่าจะทำอย่างไรกับเขา เขาจะกระโดดออกจากเก้าอี้และเดินไปมา เขามองออกไปนอกหน้าต่าง เขาเขียนไว้บนกระดาน เขาโบกมือให้นักเรียนคนอื่นนอกห้องเรียน บางครั้งเขาตะโกนตอบครู เขาเป็นลูกบอลอันทรงพลัง เนื่องจากพลังงานและความคิดสร้างสรรค์ที่น่าทึ่งของเขาเขาจึงถูกมองว่าเป็น "นักเรียนที่สร้างปัญหา" ข้อควรจำ: "นักเรียนที่สร้างปัญหา" ของวันนี้อาจเป็น "คุณครูแห่งปี" ของวันพรุ่งนี้

ความสมดุล

นักการศึกษาคริสเตียนต้องสร้างสมดุลระหว่างการเตรียมตัวและแบบไม่ได้เตรียมตัว

ไม่มีสิ่งทดแทนการเตรียมตัว คุณควรเตรียมตัวให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างไรก็ตามการเรียนรู้ที่ดีที่สุดมักมาจากคำถามและการตอบที่เกิดขึ้นที่แบบไม่ได้เตรียมตัว คุณควรให้โอกาสที่จะถามตอบแบบที่เกิดขึ้นในตอนนั้นทันที คุณต้องเรียนรู้ว่าเมื่อใดควรออกจากแผนการสอนที่เตรียมไว้และเมื่อใดควรสอนตามแผน

นักการศึกษาคริสเตียนต้องสร้างสมดุลระหว่างการเป็นผู้เชี่ยวชาญและการเป็นผู้เรียน

คุณต้องการให้นักเรียนมั่นใจว่าคุณรู้ว่าคุณกำลังพูดถึงอะไร คุณทำสิ่งนี้โดยเตรียมพร้อมสำหรับสอนชั้นเรียนและเตรียมพร้อมสำหรับตอบคำถามของพวกเขา อย่างไรก็ตามคุณต้องการให้พวกเขารู้ว่าคุณเป็นผู้เรียนพร้อมกับพวกเขา และคุณสามารถเติบโตและเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับพวกเขา การพูดว่า "ครูไม่รู้" ไม่ใช่ความบาป นักเรียนของเราควรรู้ว่าเรากำลังเรียนรู้และเติบโตไปพร้อมกับพวกเขา

นักการศึกษาคริสเตียนต้องสร้างสมดุลระหว่างการทำงานและการพักผ่อน

ในพระธรรมมาระโกบทที่ 6 พระเยซูทรงส่งพวกสาวกออกไปสองต่อสองเพื่อฝึกหัดทำพันธกิจ:

พวกสาวกก็ออกไปประกาศให้ทุกคนกลับใจใหม่ พวกเขาขับผีออกหลายตน และเอาน้ำมันขมิ้นคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค (มาระโก 6:12-13).

แล้วพวกอัครทูตก็กลับมาห้อมล้อมพระเยซูและทูลถึงสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาทำและสั่งสอน (มาระโก 6:30).

นี่เป็นช่วงเวลาที่วุ่นวาย พวกเขาทำงานหนัก พวกเขาใช้พลังงานทางร่างกายและอารมณ์เป็นจำนวนมาก เมื่อพวกสาวกกลับมา มีผู้กลับใจเชื่อหลายคนติดตามพวกเขากลับมา สังเกตว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มาเถิด จงปลีกตัวออกมาหาที่สงบเพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง" เพราะว่ามีคนไปมามากมายจนไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร (มาระโก 6:31).

คุณเห็นสิ่งที่พระเยซูทรงทำทันทีหลังประสบความสำเร็จจากภารกิจนี้หรือไม่? บางคนอาจจะพูดว่า "ให้เรารีบใช้โอกาสจากความสำเร็จของเรา ให้เราลุยต่อไป เพราะเมื่อกกลางคืนมาถึงแล้วก็จะมีใครสามารถทำงานได้" อย่างไรก็ตามนั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ พระเยซูตรัสว่า "จงปลีกตัวออกมา... หยุดพักผ่อนสักหน่อยหนึ่ง" นักการศึกษาคริสเตียนที่ดีรู้ว่าเมื่อใดควรทำงาน และรู้ว่าเมื่อใดควรพักผ่อน ให้เรียนรู้ที่จะมีความสมดุล

นักการศึกษาคริสเตียนต้องสร้างสมดุลระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติ

การปฏิบัติทั้งหมดควรอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีที่ดี ทฤษฎีเป็นสิ่งสำคัญ อย่างไรก็ตามทฤษฎีที่ไม่มีการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติก็มีค่าเพียงเล็กน้อย การปฏิบัติเป็นสิ่งสำคัญ ครูที่ดีจะต้องนำนักเรียนของเขาให้เข้าใจและเห็นคุณค่าของความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติ

พระเยซูทรงเป็นครูต้นแบบ

พระเยซูทรงเป็นครูที่โดดเด่น ครูคริสเตียนสามารถเรียนรู้ได้มากมายจากการศึกษาวิธีสอนของพระเยซู พระเยซูทรงแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่อธิบายไว้ข้างต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราจะมุ่งเน้นไปที่วิธีสอนบางอย่างที่พระเยซูทรงใช้

พระเยซูทรงบรรยาย

การบรรยายคือการนำเสนอหัวข้อหรือเนื้อหาแบบทิศทางเดียว วิธีนี้ถูกออกแบบมาเพื่อถ่ายทอดข้อมูลจำนวนมากที่สุดในระยะเวลาที่สั้นที่สุด คำเทศนาบนภูเขาเป็นตัวอย่างที่ดีของการบรรยาย (มัทธิวบทที่ 5-7) เป็นการสอนเกี่ยวกับลักษณะของอาณาจักรสวรรค์ คำสอนบนภูเขามะกอกเทศเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการบรรยาย (มัทธิวบทที่ 24-25)

การบรรยายน่าจะเป็นวิธีการสอนที่พบบ่อยที่สุด วิธีนี้ถือว่าครูรู้มากกว่านักเรียน ครูเป็นผู้ให้เนื้อหาและนักเรียนเป็นผู้รับเนื้อหา

พระเยซูทรงใช้คำถาม

พระเยซูทรงถูกถามมากมาย:

- เมื่อพวกเขาเห็นชายคนหนึ่งตาบอดตั้งแต่กำเนิด พวกเขาถามพระองค์ถามว่า "พระอาจารย์ ใครทำบาป คนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาถึงเกิดมาตาบอด?" (ยอห์น 9:2)

- บางคนถามคำถามเพื่อจับผิดพระเยซู "พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์โดยทูลถามว่า 'ผู้ชายจะหย่าภรรยาของเขาไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่?' (มัทธิว 19:3)
- มีผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่งถามพระเยซูว่า "ท่านอาจารย์ในธรรมเนียมบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?" (มัทธิว 22:36)

หลายครั้ง พระเยซูทรงถาม:

- เมื่อถึงเวลาที่จะสอนพวกสาวกของพระองค์ในเรื่องพระราชกิจของพระเมสสิยาห์ พระเยซูทรงเริ่มถามว่า "คนทั่วไปพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร?" (มัทธิว 16:13)
- เมื่อพวกฟาริสีพยายามถามเพื่อจับผิดพระเยซู พระองค์ทรงถามพวกเขาด้วยคำถามที่ยาก: "ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของใคร?" (มัทธิว 22:42)

บางครั้ง พระเยซูทรงตอบด้วยการถามกลับไป

- พวกฟาริสีบางคนมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า "การที่ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเองนั้นถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่?" พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า "โมเสสบัญญัติไว้ว่าอย่างไร?" (มาธโก 10:2-3)
- แล้วบรรดาสาวกของยอห์นมาหาพระเยซูทูลว่า "ทำไมเราและพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของท่านไม่ถือ?" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "บรรดาเข้กับเขี้ยวจะโคกเศรำ เมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาหรือไม่?" (มัทธิว 9:14-15)

- มีผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่งยื่นขึ้นทดสอบพระองค์ ทูลถามว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์?” 26พระองค์ตรัสตอบว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนว่าอย่างไร? ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร?” (ลูกา 10:25-26)

ข้อเสนอแนะสำหรับการฝึกใช้คำถามและคำตอบมีดังต่อไปนี้

- สร้างคำถามแทรกในการบรรยายของคุณ
- วางแผนเวลาเมื่อคุณอนุญาตให้นักศึกษาถามคำถามที่อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่บรรยาย ครูบางคนเริ่มต้นโดยการอนุญาตให้นักศึกษาถามเรื่องอะไรก็ได้หนึ่งคำถามในแต่ละวัน
- เริ่มชั้นเรียนโดยถามคำถามหนึ่งหรือสองข้อ แล้วสอนเนื้อหา แล้วตอนท้ายชั่วโมงค่อยอนุญาตให้นักศึกษาตอบคำถามที่ถามไว้
- แจกคำถามให้เป็นส่วนหนึ่งของการบ้านนักศึกษา วิธีหนึ่งในการทำเช่นนี้คือต้องให้นักศึกษาไปอ่านคู่มือการศึกษา คู่มือการศึกษาคือรายการคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นที่นักศึกษาจะต้องไปศึกษาพระคัมภีร์และคิดถึงความหมายของข้อนั้นๆ
- แบ่งชั้นเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และให้พวกเขาอภิปรายบางคำถาม
- ปิดท้ายชั่วโมงเรียนโดยขอให้นักศึกษาเอาคำถามเหล่านี้ข้อใดข้อหนึ่งไปคิดจนกว่าจะถึงชั่วโมงเรียนถัดไป
- ติดตามคำถามที่เกิดขึ้นใหม่ทั้งหมด จดไว้และเก็บไว้ในไฟล์
- ให้มีการประกวดคำถาม แล้วให้นักเรียนประเมินว่าคำถามใดดีที่สุด

- หลีกเลียงการตอบคำถามโดยตรง เช่นเดียวกับพระเยซู ให้ตอบโดยถามอีกคำถามหนึ่ง แนะนำแนวทางให้นักศึกษาค้นหาคำตอบ
- ให้นักศึกษาเขียนคำถามสำหรับแบบทดสอบ แล้วเลือกคำถามของแบบทดสอบหนึ่งข้อจากแต่ละคน
- ให้นักศึกษาเขียนคำถามที่สำคัญที่สุดที่พวกเขามีเกี่ยวกับบทเรียน พอถึงชั่วโมงเรียนครั้งต่อไปให้พวกเขาใช้พระคัมภีร์เพื่อค้นหาคำตอบสำหรับคำถามนั้น

พระเยซูทรงใช้การอภิปราย

การอภิปรายคือการที่มีคนมากกว่าสองคนพูดคุยกัน ในการอภิปรายที่ดีจะมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษาและนักศึกษากับนักศึกษาด้วยกัน ในการอภิปรายนั้นครูจะช่วยให้นักศึกษาตอบสนองและดึงเอาคำตอบออกมา

พระเยซูทรงใช้การอภิปรายเพื่อสอนพวกสาวกว่าพระองค์เป็นใคร

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์ตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “คนทั่วไปพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร?”

เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ ส่วนคนอื่นๆ ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ”

แล้วพระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า “แล้วพวกท่านว่าเราเป็นใคร?”

ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะมนุษย์ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ เราบอกท่านว่าท่านคือเปโตร และบนศิลา

“นี่ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้และพลังแห่งความตายจะมีชัยต่อคริสตจักรไม่ได้ เราจะมอบลูก
กุญแจต่างๆ แห่งแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน สิ่งใดที่ท่านกล่าวห้ามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้าม
ในสวรรค์ และสิ่งใดที่ท่านกล่าวอนุญาตในโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์”

พระองค์ทรงกำชับพวกสาวกของพระองค์ไม่ให้บอกใครว่า พระองค์เป็นพระคริสต์ (มัทธิว 16:13-
20).

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงให้มีการอภิปรายกันในท่ามกลางพวกสาวก เพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับบทเรียน
สำคัญที่พระองค์ทรงต้องการจะสอน

► ให้อ่าน มัทธิว 16:5-12. ให้อภิปรายคำถามต่อไปนี้ :

- พระเยซูตรัสอะไรเพื่อเริ่มการอภิปรายในหมู่พวกสาวกของพระองค์?
- ในตอนแรกพวกสาวกคิดว่าพระเยซูกำลังจะทรงสอนเรื่องอะไร
- พระเยซูทรงสอนบทเรียนอะไรให้พวกเขาในการสนทนานี้

มีอยู่สองวิธีที่ครูใช้เริ่มการอภิปรายได้

1. ทั้งห้องเรียนอาจมีส่วนร่วมในการอภิปราย ตามหลักการแล้ววิธีนี้จะไปไกลกว่าแค่ชั่วโมงการถาม
และตอบที่มีระหว่างแค่ครูกับนักศึกษาได้ตอบกัน แต่หวังว่านักศึกษาจะมีโอกาสถามตอบกับ
นักศึกษาคนอื่นด้วย
2. ครูอาจแบ่งชั้นเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ที่นักศึกษาถูกบังคับให้พูดคุยกันด้วย

พระเยซูทรงใช้การโต้วาที

การโต้วาทีคือที่ที่คุณให้ความคิดเห็นได้แสดงออกมาจากทั้งสองฝ่าย บุคคลหรือคนกลุ่มหนึ่งสนับสนุนฝ่าย
หนึ่ง และบุคคลหรือคนอีกกลุ่มหนึ่งก็สนับสนุนอีกฝ่ายหนึ่ง พระเยซูทรงมีส่วนร่วมในการโต้วาทีกันหลาย

ครั้งระหว่างพระองค์เองกับคนอื่น ๆ ไม่มีตัวอย่างประกอบที่ชัดเจนของการโต้ว่าที่ที่พระเยซูทรงใช้ระหว่างสาวกของพระองค์เองแม้ว่าจะมีบางเหตุการณ์ที่ดูว่าอาจจะมี ครั้งหนึ่งพวกสาวกกำลังถกเถียงกันว่าใครยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า การถกเถียงเรื่องพระเยซูเป็นใครก็ถือได้ว่าเป็นการโต้ว่าที่

การโต้ว่าที่สามารถเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมาก เมื่อครูมาถึงหัวข้อที่เป็นที่ถกเถียงกัน ครูสามารถนำเสนอให้มีทั้งสองฝ่ายแล้วให้โอกาสนักศึกษาเลือกสนับสนุนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ส่วนใหญ่แล้วจะใช้เวลา 30 วินาทีก็เพียงพอแล้วที่จะชี้ประเด็น พอจบแล้วครูจะให้เวลา 30 วินาทีแก่คนในอีกฝ่ายหนึ่ง นักศึกษาในชั้นเรียนสามารถฟังได้ทั้งสองฝ่ายกลับไปกลับมา จนกว่าทั้งสองฝ่ายได้มีการนำเสนอที่เพียงพอแล้ว

เมื่อครูกำลังสอนพระธรรมเพลงของซาโลมอน ครูสามารถขอให้นักศึกษาพิจารณาว่า "วิธีที่ดีที่สุดในการตีความหมายในพระธรรมเล่มนี้คืออะไร? นี่เป็นการภาพเปรียบเทียบ¹⁴ ระหว่างความรักของพระคริสต์ที่มีต่อคริสตจักรหรือเป็นบทกวีเกี่ยวกับความรักของมนุษย์?" ครูสามารถบรรยายในแนวที่นำเสนอข้อโต้แย้งทั้งสองฝ่าย หรือครูอาจให้นักเรียนโต้ว่าที่กัน "ในช่วงโม่งเรียนถัดไป นักศึกษาจะโต้ว่าที่ในพระธรรมเพลงซาโลมอน นักศึกษาครึ่งหนึ่งจะได้แย้งว่ามันภาพเปรียบเทียบ อีกครึ่งหนึ่งจะได้แย้งว่ามันเป็นบทกวีเกี่ยวกับความรักของมนุษย์ นักศึกษาจะเตรียมพร้อมสำหรับการโต้ว่าที่ทั้งสองฝ่าย เมื่อทุกคนมาถึงชั้นเรียน ครูจะแบ่งทีมให้"

ครูเห็นว่านักศึกษาได้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระธรรมเพลงซาโลมอนจากการเตรียมตัวโต้ว่าที่มากกว่าที่พวกเขาเรียนรู้จากการฟังการบรรยาย เพราะพวกเขาต้องพร้อมที่จะอภิปรายหัวข้อ พวกเขาเตรียมตัวสำหรับช่วงโม่งเรียนต่อไปอย่างละเอียดมากขึ้นกว่าที่พวกเขาจะทำถ้าพวกเขาจะต้องฟังการบรรยายอย่างเดียว หลังจากการโต้ว่าที่แล้ว ครูไม่จำเป็นต้องบรรยายมากนัก นักศึกษาได้พูดถึงประเด็นสำคัญส่วนใหญ่แทบทั้งหมดแล้ว

¹⁴ เรื่องราวที่มีรายละเอียดเชิงสัญลักษณ์เล็งถึงบางสิ่ง

พระเยซูทรงเล่าเรื่อง

พระเยซูทรงเป็นต้นแบบของนักเล่าเรื่อง พระองค์ทรงเล่ามากมายหลายเรื่อง

- พระเยซูทรงเล่าเรื่องชาวนาที่ปลูกเมล็ดพืชในดินประเภทต่างๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงวิธีที่ผู้คนตอบสนองต่อพระกิตติคุณ (มัทธิว 13:1-23)
- พระเยซูทรงเล่าเรื่องชายชาวสะมาเรียใจดีเพื่อแสดงให้เห็นว่าการรักเพื่อนบ้านหมายความว่าอย่างไร (ลูกา 10:25-37)
- พระเยซูทรงเล่าเรื่องบุตรน้อยหลงหายเพื่อแสดงให้เห็นถึงความปีติยินดีในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจ (ลูกา 15:11-32)

พระเยซูทรงใช้บทเรียนจากวัตถุสิ่งของ

วันหนึ่งพวกสาวกของพระเยซูเริ่มโต้เถียงกันว่าใครจะมีตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ พระเยซูอาจเทศนาสั่งสอนเรื่องการถ่อมตนก็ได้ แต่ว่า—

พระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของพวกเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างๆ พระองค์ แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าใครยอมรับเด็กเล็กๆ คนนี้ในนามของเรา คนนั้นก็ยอมรับเรา และใครที่ยอมรับเรา คนนั้นก็ยอมรับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะคนที่เล็กน้อยที่สุดในพวกท่านคือคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” (ลูกา 9:47-48)

คนที่เห็นเหตุการณ์นี้จะไม่วันลืมตอนที่พระเยซูทรงนั่งอยู่ข้างเด็กเล็กๆ แล้วพูดว่า “พวกเจ้าต้องเป็นคนแบบนี้ เพื่อที่จะเป็นใหญ่ในอาณาจักรของเรา”

พระเยซูทรงใช้สุภาสิต

สุภาสิตเป็นคำกล่าวสั้น ๆ ที่สอนสติปัญญาบางอย่าง บางครั้งพระเยซูทรงยืมข้อความจากพันธสัญญาเดิมและใช้เป็นสุภาสิต บางทีตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดคือตอนหนึ่งของพระคัมภีร์ที่เราเรียกว่าผู้เป็นสุข ข้อเหล่านี้มาจากรูปแบบของสุภาสิตในพันธสัญญาเดิม

คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย

คนที่โศกเศร้า ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับการหนุนใจ

คนที่สุภาพอ่อนโยน ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก

คนที่หิวและกระหาย ความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่ม (มัทธิว 5:3-6).

พระเยซูทรงใช้การแสดง

ละครคือการใช้การแสดงออกทางกายเพื่อสื่อสารข้อความ มีอยู่ครั้งหนึ่งมีคนนำคนหูหนวกมาหาพระเยซู พระเยซูทรงใช้การแสดงเพื่อสื่อสารกับชายคนนี้

พระองค์จึงทรงพาคนนั้นออกห่างจากฝูงชนไปอยู่ตามลำพัง แล้วทรงเอานิ้วพระหัตถ์แตะเข้าที่หูทั้งสองของชายคนนั้น และทรงบ้วนน้ำลาย เอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแตะลิ้นของคนนั้น แล้วพระองค์ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ถอนพระทัยและตรัสกับคนนั้นว่า “เอฟฟาธา” แปลว่า “จงเปิดออก” แล้วหูของคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ชัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด (มาระโก 7:33-35).

พวกฟาริสีพาผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกจับได้ขณะล่องประเวณีมาหาพระเยซูและถามว่าพระองค์จะจัดการอย่างไร พระเยซูทรงก้มลงและเอานิ้วเขียนลงบนพื้น เราไม่รู้ว่าพระองค์เขียนอะไร แต่พวกที่กล่าวหาของผู้หญิงคนนั้นค่อยๆ หลบออกไป (ยอห์น 8:1-11) การก้มตัวลงเขียนบนพื้นเป็นวิธีการแสดงในการสร้างประเด็น

พระเยซูทรงใช้การสรุป

หนึ่งในเครื่องหมายของครูที่ดีคือเขาสามารถสรุปความจริงที่ซับซ้อนด้วยวิธีง่ายๆ พระเยซูทรงเป็นผู้เชี่ยวชาญในการสรุปความจริง ตัวอย่างเช่น ผู้เป็นสุข เป็นการสรุปหลักการที่สำคัญที่สุดของอาณาจักรของพระเจ้าในลักษณะที่เรียบง่ายมาก

คำกล่าวของพระเยซูหลายคำเป็นบทสรุปของหลักคำสอนที่ใหญ่กว่า เมื่อชายคนหนึ่งถามว่าเขาต้องทำอย่างไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์ พระเยซูทรงสรุปธรรมบัญญัติให้เป็นสองข้อคือ: รักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านของเจ้า (ลูกา 10:25-28)

เทคนิคการสรุปเป็นวิธีที่ยอดเยียมมากสำหรับการสอน มีการใช้อยู่สองแบบ

1. ครูที่ดีสรุปการสอนของพวกเขาในไม่กี่ข้อความ นั่นคือวิธีที่เราพบบ่อยที่สุดของการใช้เทคนิคการสรุป
2. ครูที่ดีต้องการให้นักศึกษาช่วยสรุปการสอนของครู เพราะบทสรุปของนักศึกษาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเข้าใจบทเรียนได้ดีเพียงใด

บางครั้งครูจะขอให้นักศึกษาสรุปเรื่องราวหรือความจริงให้อยู่ใน 25 คำหรือน้อยกว่า เมื่อนักศึกษาเริ่มพูด ครูก็จะเริ่มนับคำ เมื่อพวกเขาเห็นว่าครูกำลังนับคำจริง ๆ พวกเขามักจะหยุดคิดและระมัดระวังการใช้คำของพวกเขามากขึ้น นี่เป็นเทคนิคการสอนที่ยอดเยียมที่บังคับให้นักศึกษาคิดและไม่เพียงแค่ท่องและจำคำตอบเท่านั้น

พระเยซูทรงสอนโดยใช้ตัวอย่าง

ไม่ว่าคุณจะสามารถได้ดีแค่ไหนก็ตาม ถ้าคุณไม่ดำเนินชีวิตตามคำสอนของคุณ คุณก็ไม่ใช่ครูที่มีประสิทธิภาพ พระเยซูทรงดำเนินชีวิตตามสิ่งที่พระองค์ทรงสอน

เพราะพระเจ้าทรงเรียกพวกท่านเพื่อจุดประสงค์นี้ เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงวางแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงทำบาปเลย และไม่พบการล่อลวงในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย (1 เปโตร 2:21-22).

มีสุภาษิตโบราณบอกว่า

เราสอนได้บางอย่างจากสิ่งที่เราพูด

เราสอนได้มากกว่าจากสิ่งที่เราทำ

เราสอนได้ดีที่สุดจากสิ่งที่เราเป็น

นี่คือความจริงที่สำคัญ โลกได้เห็นคนหน้าซื่อใจคดหลายคน ที่สอนสิ่งหนึ่งและทำอีกสิ่งหนึ่ง คนที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามสิ่งที่พวกเขาสอนไม่ได้เป็นครูที่มีประสิทธิภาพที่แท้จริง

การกระทำของเราสอนทั้งด้านบวกและด้านลบ ลองดูผลกระทบของการสอนเชิงลบ:

- อับราฮัมบอกความจริงครั้งเดียวว่า "ซาร่าห์เป็นน้องสาวของข้า" นี่เป็นความจริงแค่บางส่วน
- อิสอัคบุตรชายของอับราฮัมโดยบอกว่า "เรเบคาห์เป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" นี่เป็นเรื่องโกหกที่สมบูรณ์
- ยาโคบบุตรชายของอิสอัคพูดโกหกมากมาย
- บุตรชายของยาโคบขายโยเซฟให้เป็นทาสและโกหกบิดาของพวกเขาในเรื่องน้อง

คนแต่ละรุ่นเรียนรู้จากคนรุ่นก่อน เราสอนมากที่สุดจากสิ่งที่เราเป็น

คุณไม่สามารถเป็นแบบอย่างได้โดยไม่ใช้เวลาอยู่กับผู้คน ให้เรียนรู้ที่จะสร้างความสัมพันธ์แบบพี่เลี้ยง ครูอาวุโสควรช่วยครูรุ่นใหม่ หากไม่มีครูอาวุโสอาสาลงมา ครูรุ่นใหม่ควรค้นหาพวกเขา รุ่นใหม่จะมีมาให้คุณช่วยเป็นพี่เลี้ยงเขาอยู่เสมอ นักการศึกษาคริสเตียนต้องเป็นแบบอย่างที่ดี

พระเยซูทรงสื่อสารนิมิต

สิ่งที่สำคัญที่สุดที่พระเยซูทรงสื่อสารไม่ใช่ข้อมูลแต่เป็นนิมิต พระเยซูทรงสามารถเอาชนะคนธรรมดา 12 คน และให้นิมิตที่เปลี่ยนแปลงโลกได้ในเวลาเพียงสามปี

พวกสาวกเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างจากพระเยซู แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดที่พระองค์สอนคือนิมิตของพระองค์สำหรับโลก บรรดาสาวกของพระเยซูได้รับนิมิตในการออกไปทั่วโลกและสร้างสาวกในผู้คนทั้งปวง การขยายตัวของคริสตจักรยุคแรกแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงสื่อสารนิมิตได้สำเร็จเพียงใด

บางทีสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ผู้นำสามารถสื่อสารได้คือนิมิตของเขา เขาต้องสื่อสารกับสาวกของเขาว่ากำลังจะไปที่ไหนและควรทำอะไร

สิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงในฐานะครู

มีบางสิ่งที่เบี่ยงเบนความสนใจของนักศึกษาออกจากการสอนของคุณ หรือขัดขวางไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการสอนของคุณ ให้พยายามหลีกเลี่ยงการกระทำเหล่านี้

(1) เบี่ยงเบนความสนใจนักเรียนด้วยนิสัยการพูดของคุณ

อย่าปล่อยให้นิสัยการพูดที่ไม่ดีของคุณเบี่ยงเบนความสนใจของนักเรียนจากการเรียนรู้ นักพูดมักจะสร้างนิสัยที่ไม่ดีซึ่งคนอื่นเห็นได้อย่างชัดเจนยกเว้นตัวเอง นักเทศน์คนหนึ่งใช้คำว่า *สุดยอด* ในทุกๆ สองประโยค บางครั้งอาจารย์จะพูดว่า "เอ่อ" ในเกือบทุกประโยค นิสัยเหล่านี้ทำให้นักเรียนหันเหความสนใจจากการเรียนรู้ ขอให้คู่สมรสของคุณหรือคนที่จริงจังกับคุณช่วยชี้ให้เห็นนิสัยที่น่ารำคาญที่ขัดขวางการสื่อสารของคุณ

(2) ทำให้นักศึกษาของคุณอับอาย

อย่าทำให้นักศึกษาอับอาย ถ้านักศึกษาตอบคำถามไม่ถูกต้อง อย่าพูดว่า "นั่นผิดอย่างสมบูรณ์" ค้นหาคำตอบที่จะตอบในแง่บวกให้มากที่สุด คุณสามารถพูดได้ว่า "นั่นเป็นการเริ่มต้นที่ดี ครูคิดว่าคนอื่นอาจต้องช่วยเพิ่มเติมอีกหน่อย"

เราไม่ค่อยรู้ว่าทำไมนักศึกษาถึงไม่พร้อมหรือเข้าชั้นเรียนสาย หากเราดุว่าพวกเขาแล้วค้นพบในภายหลังว่าพวกเขามีเหตุผลที่เหมาะสมทำให้ไม่สามารถมาทันได้ มันจะทำลายความน่าเชื่อถือของเราในฐานะครู ดังนั้นอย่าทำให้นักเรียนอับอาย

(3) ไม่ยอมรับความไม่รู้ของตนเอง

อย่ากลัวที่จะยอมรับว่าตนเองไม่รู้ คนส่วนใหญ่ไม่ชอบที่จะยอมรับว่าพวกเขาไม่รู้บางสิ่ง การไม่รู้ไม่ใช่สิ่งที่น่าอาย มีศาสตราจารย์ท่านหนึ่งเคยบรรยาย แล้วมีคนถามท่านศาสตราจารย์และท่านตอบว่า "ผมไม่รู้" ต่อมานักศึกษาของท่านถามว่า "ทำไมอาจารย์ถึงบอกว่าไม่รู้คำตอบของคำถามนั้น" ท่านศาสตราจารย์ตอบว่า "ก็เพราะผมไม่รู้คำตอบ"

ยิ่งคุณเรียนรู้มากเท่าไร คุณก็ยิ่งรู้ว่าคุณไม่รู้มากเท่านั้น และคุณยิ่งเต็มใจที่จะยอมรับว่าคุณไม่รู้มากเท่านั้น ตามกฎทั่วไป นักศึกษาของคุณจะเคารพคุณเมื่อคุณซื่อสัตย์พอที่จะยอมรับว่าคุณไม่รู้บางอย่าง

บทสรุป

การสอนเป็นมุมที่สำคัญของพันธกิจและความเป็นผู้นำของคริสเตียน พระเยซูทรงบอกให้พวกสาวกของพระองค์ออกไปทั่วโลกและสร้างสาวก พวกเขาจะทำภารกิจนี้สำเร็จได้อย่างไร?

เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่

เราส่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค (มัทธิว 28:19-20).

ในฐานะครู คุณมีบทบาทที่มีคุณค่าในการทำให้พระมหากษัตริย์ของพระเยซูสำเร็จ คุณกำลังช่วยสร้างสาวก ช่างเป็นสิทธิพิเศษจริงๆ ที่ได้สอน

การบ้าน บทที่ 7

- (1) ในช่วงแรกของบทต่อไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้เตรียมตัวศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด
- 2) ให้เตรียมบทเรียนพระคัมภีร์เพื่อสอนนักศึกษาในชั้นเรียน จำไว้ว่านี่เป็นบทเรียนในพระคัมภีร์ไม่ใช่คำเทศนา ให้ใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายในบทเรียน

แบบทดสอบ บทที่ 7

- (1) การสอนคืออะไร?
- (2) ความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุดของครูสองอย่างคืออะไร?
- (3) ลักษณะการเป็นครูที่ดีมีเจตประการ ให้ระบุมาสามประการ
- (4) อารมณ์ขันช่วยครูในการสอนได้สัอย่างมีอะไรบ้าง
- (5) นักการศึกษาคริสเตียนต้องสร้างสมดุลสัอย่าง ให้ระบุมาสามอย่าง
- (6) วิธีสอนที่พระเยซูทรงใช้ในบทเรียนนี้มีสัอย่าง ให้ระบุมาสามอย่าง
- (7) เหตุใดครูที่ดีต้องการให้นักศึกษาช่วยสรุปการสอนของครู
- (8) ระบุนแนวทางปฏิบัติสามสัอย่างที่คุณต้องหลีกเลี่ยงในฐานะครู

บทที่ 8

มนุษยสัมพันธ์

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) เรียนรู้บทเรียนจากตัวอย่างด้านบวกและด้านลบของมนุษยสัมพันธ์ในพระคัมภีร์
- (2) ตระหนักถึงหลักการปฏิบัติสำหรับมนุษยสัมพันธ์
- (3) ตระหนักถึงอันตรายที่ควรหลีกเลี่ยงในมนุษยสัมพันธ์
- (4) เห็นคุณค่าความสำคัญของมนุษยสัมพันธ์สำหรับผู้รับใช้และผู้นำคริสตจักร

อรรถาธิบาย

มนุษยสัมพันธ์หรือการประชาสัมพันธ์เป็นสิ่งสำคัญในการทำโครงการทุกประเภท หลายคนทำลายชื่อเสียงของตนเองและขัดขวางพันธกิจอย่างจริงจังเนื่องจากมีมนุษยสัมพันธ์ไม่ดี แม้แต่คนดีที่มีแรงจูงใจที่ดีก็ล้มเหลวที่จะได้โอกาสสำคัญในการทำพันธกิจเพราะว่าทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ที่ไม่ดี

มนุษยสัมพันธ์คือศิลปะของการทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อให้งานสำเร็จ มนุษยสัมพันธ์ที่ดีทำให้ผู้อื่นรู้สึกดีและได้รับความร่วมมืออย่างเต็มที่ในโครงการต่างๆ

มนุษยสัมพันธ์เป็นส่วนสำคัญของงานศิษยาภิบาลหรือผู้นำคริสเตียน เมื่อคุณสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในชุมชน คุณก็เปิดประตูไปสู่พระกิตติคุณได้ เมื่อคุณสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในคริสตจักรและกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ คุณก็จะได้รับการสนับสนุนสำหรับโครงการพันธกิจ ส่วนสำคัญของการสื่อสารคือความสามารถในการสื่อสารในวิธีที่ได้รับความเต็มใจในการร่วมมือจากผู้อื่น วิธีนี้ช่วยส่งเสริมพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์สัมพันธ์ในพระคัมภีร์

พระธรรมสุภาษิตแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของมนุษย์สัมพันธ์ด้านบวก "ชื่อเสียงดีนั้นควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย และมีคนนับถือก็ดีกว่ามีเงินมีทอง" (สุภาษิต 22:1)

ชื่อเสียงดีคืออะไร? มันเป็นชื่อเสียงในการทำสิ่งที่ถูกต้อง มันเป็นวิธีที่ผู้คนรับรู้หรือมองคุณ คุณอาจปฏิบัติต่อทุกคนอย่างยุติธรรม แต่ถ้ามีคนมองว่าคุณไม่ยุติธรรม คุณก็จะถูกตัดสินว่าไม่ยุติธรรม บางครั้งเราพูดว่า "การรับรู้คือความจริง" สิ่งที่คุณเชื่อเกี่ยวกับคุณเป็นสิ่งสำคัญ มันส่งผลต่อความเต็มใจที่จะร่วมมือกับคุณ นี่คือนามมนุษย์สัมพันธ์: มันขึ้นอยู่กับความรู้ การมีชื่อที่ดีคือการถูกมองว่าเป็นคนยุติธรรมและเป็นคนดี

เรโหโบอัม: ตัวอย่างของมนุษย์สัมพันธ์ที่ไม่ดี

เรื่องราวของเรโหโบอัมแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี หลังจากกษัตริย์โซโลมอนสิ้นพระชนม์ เรโหโบอัมได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์

►ให้อ่านเรื่องนี้ในพระธรรม 1 พงศกษัตริย์ 12:1-20.

เรโหโบอัมมีทุกสิ่งที่เขาต้องการในตอนเริ่มต้นการปกครองของเขา เขามีตำแหน่งเป็นกษัตริย์ เห็นได้ชัดว่าเขาได้รับพระพรจากซาโลมอนพระบิดาของเขา เยโรโบอัมและประชาชนอิสราเอลทั้งหมดให้คำมั่นว่าจะร่วมมือกันหากเรโหโบอัมจะอ่อนโยนกับประชาชนบ้าง อนาคตทั้งหมดของอาณาจักรของเขาขึ้นอยู่กับทักษะด้านมนุษย์สัมพันธ์ของเขา

ในการตัดสินใจที่น่าเศร้า เรโหโบอัมปฏิเสธคำแนะนำที่ชาญฉลาดของเหล่าผู้อาวุโส และฟังคำแนะนำของเพื่อนเยาว์วัยที่ไม่มีประสบการณ์ของเขา เพราะการตัดสินใจของเรโหโบอัมประเทศจึงถูกแบ่งแยก และอิสราเอลจะไม่ใช่อาณาจักรเดียวอีกต่อไป ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของอิสราเอลต้องทนทุกข์กับผลการตัดสินใจที่โง่เขลาของเรโหโบอัม

ความผิดพลาดด้านมนุษย์สัมพันธ์ของเรโหโบอัมมีอะไรบ้าง?

- เขาเพิกเฉยต่อคำแนะนำที่ดีของนักปราชญ์
- เขาเพิกเฉยต่อความรู้สึกและอารมณ์ของผู้อื่น
- เขาเพิกเฉยต่อผลกระทบของการกระทำตนเองที่ส่งผลต่อผู้อื่น

ผู้นำคริสเตียนต้องตระหนักว่าเราไม่สามารถทำโครงการให้สำเร็จได้หากไม่มีความช่วยเหลือจากผู้อื่น เราไม่สามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้หากไม่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เรโหโบอัมแสดงตัวอย่างด้านลบของมนุษยสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างอื่นๆ ด้านบวกจากพระคัมภีร์ที่เราจะพิจารณา

เปาโล: ตัวอย่างของมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

► อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 9:15-23 เขียนรายการของหลักการที่เกี่ยวข้องกับมนุษยสัมพันธ์

เปาโลรู้ว่าสิ่งสำคัญคือต้องไวต่อความรู้สึกของผู้อื่น จดหมายของเปาโลที่มีไปถึงผู้เชื่อชาวโครินธ์แสดงให้เห็นถึงหลักการของมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

เปาโลยอมสละสิทธิส่วนบุคคลของเขา

คนที่เก่งด้านมนุษยสัมพันธ์ยินดีที่จะยอมสละสิทธิส่วนบุคคลของเขาเอง เปาโลกล่าวว่าเขาสละสิทธิของเขาเพื่อรับใช้ความต้องการของชาวโครินธ์

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ดาวิดหนีจากศัตรู เขากล่าวว่าเขาจะขอพรสชาติของน้ำจากบ่อใกล้บ้านของเขาในเมืองเบธเลเฮม เขาคงคิดไม่ถึงว่าจะมีใครทำตามที่เขาพูดเปรยขึ้นมา แต่นักรบที่ดีที่สุดของเขาสามคนของเขาแอบฝ่าแนวข้าศึกเพื่อรับไปตักน้ำนั้น เมื่อเอาน้ำนั้นมาให้ดาวิด เขากลับเทน้ำลงบนพื้น (2 ซามูเอล 23:14-17) เขากล่าวว่าความปรารถนาของเขาไม่สำคัญพอที่จะเสี่ยงชีวิตของผู้อื่น นั่นคือการกระทำด้านมนุษยสัมพันธ์ กษัตริย์หลายพระองค์ทำให้ผู้อื่นต้องทนทุกข์ทรมานหรือตายเพราะความปรารถนาของพวกเขา แต่ดาวิดยอมสละสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างจากคนทั่วไป เป็นเพราะดาวิดมีวิญญาณแบบนี้จึงได้รับความเคารพอย่างสูงจากประชาชนของเขา

ในช่วงที่มีการประชุมประกาศข่าวประเสริฐกลางแจ้งในเมืองโจสประเทศไนจีเรีย มีตัวอย่างของมนุษย์สัมพันธ์แบบนี้ด้วย ในช่วงการประชุมครั้งแรก ฝนเริ่มตกหนัก คนส่วนใหญ่ยืนตากฝน คณะนักร้องประสานเสียงและกลุ่มคนที่มีชื่อว่า "บุคคลสำคัญ" ทั้งหมดอยู่บนเวที ตอนนั้นยังไม่ถึงเวลาเทศนา ถ้านักเทศน์และผู้ช่วยของเขาจะเดินลงจากเวทีและหาที่หลบฝนก็จะมีใครว่าอะไร แต่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและทีมงานทั้งหมดของเขายังอยู่บนเวที และยังคงนมัสการพระเจ้าต่อไปแม้ฝนจะตก สิ่งนี้ทำให้เขาได้ใจผู้ฟังอย่างแท้จริงเมื่อเขาเทศนาต่อหลังจากฝนหยุด การเสียสละความสะอาดกายของเขาทำให้เขาได้รับสิทธิที่คนอื่นควรจะพึงเขา

พระธรรมโรมบทที่ 14 บอกเรื่องที่น่าสนใจของมนุษย์สัมพันธ์

► ให้อ่านพระธรรมโรมบทที่ 14

เพื่อที่จะเข้าใจบทนี้ได้ เราต้องเข้าใจก่อนว่าเปาโลหมายถึงอะไรเมื่อบอกว่า "ความเชื่อเข้มแข็ง" และ "ความเชื่อน้อย (อ่อนแอ)" คนที่มีความเชื่อเข้มแข็งที่อ้างถึงในบทนี้คือผู้ที่มีมโนธรรมที่เข้มแข็ง วุฒิกวาทะทางฝ่ายวิญญาณและความเข้าใจในพระวาระของพระเจ้าได้แสดงให้เห็นว่า ปัญหาบางอย่างเป็นเรื่องของความชอบส่วนตัวไม่ใช่สิ่งที่เขาตระหนักและยอมรับในพระคัมภีร์ คนที่มีความเชื่อน้อย (อ่อนแอ) คือคนที่มีมโนธรรมที่อ่อนแอ พวกเขายังไม่เติบโตพอในการเข้าใจพระวาระของพระเจ้า มโนธรรมของพวกเขาจึงคิดไม่พอใจหรือสะดุดได้ง่าย

ชาวยิวหลายคนมีมโนธรรมที่อ่อนแอ พวกเขากลัวที่จะฝ่าฝืนประเพณี ในทางกลับกันคนต่างชาติไม่มีประเพณีเหล่านี้ พวกเขาสามารถทำสิ่งที่ชาวยิวทำไม่ได้ พวกเขาสามารถกินอาหารบางอย่างที่ชาวยิวกินไม่ได้ สิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่าในข้อนี้คำว่า "ความเชื่อน้อย (อ่อนแอ)" และ "ความเชื่อเข้มแข็ง" ไม่ได้หมายถึงระดับความมุ่งมั่นว่ามีมากน้อยเท่าใด แต่คำเหล่านี้หมายถึงการรู้สึกไวต่อมโนธรรมของเราเท่านั้น

เมื่อเราอ่านพระธรรมโรมบทที่ 14 เราจะเห็นว่าเปาโลเป็นห่วงเรื่องการทำให้คนอื่นสะดุดหรือไม่พอใจ ท่านเตือนให้ผู้เชื่อคริสเตียนระวังในการกระทำของตนเอง บทนี้เป็นคำอธิบายที่ยอดเยียมเกี่ยวกับหลักการของมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มนุษยสัมพันธ์ที่ดีต้อง:

- ให้ความสำคัญกับคนอื่นเป็นอันดับแรก
- มุ่งเน้นการรับรู้
- เสียสละสิทธิส่วนบุคคลของตนเอง
- มีความไวต่อความรู้สึกของผู้อื่น
- ไม่ปล่อยให้สิ่งเล็กน้อยสร้างปัญหา

เปาโลยอมทำตามความชอบส่วนตัว

ทิโมธีชายหนุ่มที่เป็นผู้ช่วยของเปาโลมีแม่เป็นชาวยิวแต่ไม่เคยเข้าสุหนัต เปาโลรู้ว่าการเข้าสุหนัตไม่ใช่เรื่องจำเป็นสำหรับคนของพระเจ้าอีกต่อไป เปาโลได้เขียนจดหมายตักเตือนอย่างรุนแรงเกี่ยวกับการเข้าสุหนัต (พระธรรมกาลาเทีย) และได้เข้าร่วมในการประชุมในสภาเยรูซาเล็มซึ่งกล่าวว่าการเข้าสุหนัตไม่จำเป็นสำหรับคริสเตียน

อย่างไรก็ตาม เปาโลหนุนใจให้ทิโมธีเข้าสุหนัต ทำไมล่ะ? เพื่อให้ทิโมธีมีประสิทธิภาพมากขึ้นในการรับใช้ เปาโลรู้ว่าทิโมธีจะต้องไปเยี่ยมธรรมศาลาและทำพันธกิจต่อผู้ฟังชาวยิว เพื่อหลีกเลี่ยงคำถามเกี่ยวกับคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตเข้าไปในธรรมศาลา ถ้าทิโมธีเข้าสุหนัตก็จะดีกว่า (กิจการ 16:3)

มีครั้งหนึ่ง เปาโลตกลงที่จะมีส่วนร่วมในพิธีชำระตัวของชาวยิว (กิจการของอัครทูต 21:18-26) เปาโลเชื่อว่าจำเป็นต้องทำพิธีนี้เพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัยหรือไม่? ไม่เลย แต่เปาโลเต็มใจที่จะเข้าพิธีนี้เพื่อชนะใจพี่น้องชาวยิวสำหรับพระราชกิจของพระเจ้า เปาโลต้องการให้พวกเขายืนอยู่ฝ่ายเดียวกับเขาเพื่อพวกเขาจะได้ร่วมกันทำงานเพื่อสร้างอาณาจักรของพระเจ้า เปาโลเต็มใจที่จะยอมทำตามความชอบส่วนตัวของเขาเพื่อส่งเสริมพระราชกิจของพระเจ้า

ในทางกลับกัน เปาโลปฏิเสธที่จะประนีประนอมในเรื่องของหลักการ เมื่อมีคนต่างชาติที่เชื่อในเมืองกาลาเทียถูกกดดันให้ให้ไปเข้าสู่หน้ต เปาโลก็ยืนหยัดในความมุ่งมั่นของเขาต่อหลักการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น (กาลาเทียบทที่ 1-2, 5) ในทำนองเดียวกัน เปาโลปฏิเสธที่จะกดดันที่ตัสศิยาภิบาลต่างชาติให้เข้าสู่หน้ต (กาลาเทีย 2:1-5) ถ้ามีเรื่องของหลักการเข้ามาเกี่ยวข้อง เปาโลจะไม่ประนีประนอม

เปาโลใช้คำชมเชย

สังเกตวิธีที่เปาโลเริ่มต้นจดหมายของเขา หลังจากทักทายแล้ว เปาโลมักจะชมเชยผู้อ่านของเขา¹⁵ เมื่อเขาต้องตำหนิผู้คนในคริสตจักร เปาโลมักจะพูดในด้านบวกก่อนเพื่อให้ผู้คนรู้ว่าเขาไม่ได้ต่อต้านพวกเขา นี่คือนุสขสัมพันธ์ที่ดี จงกล้าที่จะชมเชย เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นคุณควรพยายามทำด้านบวกเสมอ ให้เป็นคนทีสร้างคนอื่นขึ้น ไม่ใช่คนที่ทำลายคนอื่นลง

เปาโลปรับตัวเข้ากับผู้คน

เปาโลรู้วิธีพูดกับผู้คนอย่างสุภาพและไวต่อมารยาททางวัฒนธรรม เมื่อท่านพูดต่อหน้าเฟลิกซ์ เปาโลกล่าวว่า

“เนื่องจากข้าพเจ้าทราบมาว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาของชนชาตินี้มาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าจึงแก้คดีของข้าพเจ้าเองได้ด้วยความสะดวกสบายใจ” (กิจการ 24:10).

เมื่อเปาโลพูดกับกษัตริย์อากริปปา ท่านกล่าวว่า:

“ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระบาทถือว่าตัวเองมีโอกาสดียิ่งที่ได้อยู่เฉพะพระพักตร์ฝ่าพระบาทในวันนี้ เพื่อแก้ข้อกล่าวหาทั้งหมดของพวกยิว 3 เพราะฝ่าพระบาทมีความเชี่ยวชาญในบรรดา

¹⁵ โรม 1:8, 1 โครินธ์ 1:4-7, ฟิลิปปี 1:3-6, โคลโลสี 1:3-4, 1 เธสะโลนิกา 1:2-4, และ 2 เธสะโลนิกา 1:3-4.

ขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆ ของพวกเขาก็คือเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นขอฝ่าพระบาทได้โปรด
อดทนฟังข้าพระบาท (กิจการ 26:2-3).

เปาโลเคารพในตำแหน่งของเจ้าหน้าที่เหล่านี้และปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความสุภาพ คริสเตียนบางคนลืม
ความสำคัญของมารยาท คนที่มีมารยาทน้อยกว่าอาจพูดกับกษัตริย์เฟลิคซ์ว่า "ผมรู้ว่าท่านเป็นผู้พิพากษา
ในชาตินี้ แต่ผมจะตอบพระเจ้าเท่านั้น ความคิดเห็นของท่านไม่สำคัญ" หากเปาโลตอบแบบนี้เขาคงเสีย
โอกาสที่จะประกาศพระกิตติคุณกับเจ้าหน้าที่รัฐคนนี้เป็นเพราะมารยาทของเปาโล ท่านจึงสามารถพูดกับ
กษัตริย์เฟลิคซ์เกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นระยะเวลาสองปี (กิจการ 24:24-27)

เปาโลศึกษาสถานที่ที่เขาจะไปรับใช้และหาวิธีปรับตัวเข้ากับผู้คน เมื่อท่านเทศนาในกรุงเอเธนส์ เปาโลก็
อ้างข้อความจากนักเขียนที่ไม่เชื่อคนหนึ่งที่ได้รับคามนิยมในหมู่ชาวกรีก (กิจการ 17:28) เปาโลไวต่อผู้ฟัง
ของเขา

บางครั้งปัญหามนุษย์สัมพันธ์เกิดจากคนที่มองสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองของตนเองเท่านั้น พวกเขาไม่เข้าใจ
ว่าคนอื่นมองการกระทำของพวกเขาอย่างไร แทนที่จะบรรลุเป้าหมายที่ดีมันกลับสร้างการตอบสนองที่
ตรงกันข้าม คุณค่าของมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีต้องการให้เราปรับตัวเข้ากับผู้อื่นและพิจารณามุมมองของพวกเขา

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติสำหรับมนุษย์สัมพันธ์

การปลูกฝังมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีเป็นหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดในโครงการหนึ่ง หลายครั้งเราเจอปัญหาใน
โครงการของเราเป็นเพราะมนุษย์สัมพันธ์ที่ไม่ดี นี่คือนแนวทางบางประการสำหรับการมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี

(1) เริ่มจากด้านบนสุด

เริ่มต้นด้วยการพูดคุยกับผู้ที่อยู่ด้านบนสุดขององค์กรแล้วค่อยๆ เลื่อนลงมา แบบนี้ง่ายกว่าการเริ่มต้นที่ด้านล่างและค่อยๆ ไต่เต้าขึ้นไปหาคนที่ต้องตัดสินใจ ข้อมูลไปตามสายการบังคับบัญชาลงมาดีกว่าการไต่ขึ้นไป

แอฟริกาเป็นสังคมเผด็จการ ผู้มีอำนาจจะได้รับความเคารพอย่างสูง คนที่อยู่ภายใต้อำนาจแทบจะทำอะไรไม่ได้ถ้าไม่ได้รับอนุมัติจากบุคคลที่อยู่ด้านบน ผู้คนกลัวที่จะเสนอนวัตกรรมและแนะนำความคิดให้กับบุคคลนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหานั้นเป็นการดีที่จะเข้าหาเขาโดยตรง เมื่อคุณได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจแล้ว ปัญหาในการทำงานกับผู้บังคับบัญชาของเขาก็จะน้อยลง หากคุณสามารถรักษาความโปร่งปรานของคนที่อยู่ด้านบนสุดได้ คุณก็จะแก้ปัญหาได้อย่างมากมาย คนอื่นๆ ในแผนกจะทำงานอย่างหนักเพื่อทำโครงการของคุณ

สิ่งที่ดีที่สุดที่คุณสามารถทำได้เพื่อวัตถุประสงค์ด้านมนุษยสัมพันธ์ คือไม่เพียงแต่รักษาคำอนุญาตจากคนด้านบนสุดไว้เท่านั้น แต่พยายามรักษาการมีส่วนร่วมของเขาด้วย พยายามให้บุคคลนี้เป็นผู้ร่วมสนับสนุนโครงการของคุณ

ดร. แดนนี่ แมคเคน (ผู้เขียนหลักสูตรนี้) และทีมคนอื่น ๆ ได้ทำงานร่วมกับ 14 รัฐของไนจีเรียเพื่อสร้างใบรับรองวิชาชีพในการศึกษาคริสเตียน พวกเขาไม่เพียงแต่ขออนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการของรัฐเท่านั้น พวกเขายังขอให้ทางรัฐเป็นผู้ร่วมสนับสนุนโครงการ จากนั้นเมื่อมีโฆษณาหลักสูตร มันไม่เป็นแค่เพียงหลักสูตร คริสเตียนศึกษาของสถาบันนานาชาติ เท่านั้น แต่เป็นโครงการของรัฐบาลบนที่ราบสูง นี่เป็นการยกระดับความพยายามด้านมนุษยสัมพันธ์ของพวกเขาอย่างมาก

(2) จะไปทางไหนให้ขึ้นเกวียนที่จะไปทางนั้น (หาคนให้ถูกกับงาน)

วิธีที่ดีที่สุดในการทำบางสิ่งให้สำเร็จ คือการหาคนที่เป็นห่วงเกี่ยวกับปัญหาบางอย่างอยู่แล้วหรือสนใจในโครงการบางอย่าง จากนั้นคุณก็จะหาวิธีช่วยเหลือเขาแก้ปัญหาหรือพัฒนาโครงการ การขายคอมพิวเตอร์ให้กับ

คนที่กำลังมองหาคอมพิวเตอร์อยู่แล้วนั้นง่ายกว่าการขายให้กับคนที่ไม่รู้ว่าเขาจำเป็นต้องใช้คอมพิวเตอร์ ถ้าคุณกำลังช่วยให้วัตถุประสงค์ของใครบางคนสำเร็จ โครงการของคุณจะกลายเป็นโครงการของเขาด้วย ยิ่งโครงการเป็นของคนอื่นมากเท่าไรความร่วมมือก็จะยิ่งดีขึ้นมากเท่านั้น

โรคเอดส์เป็นหนึ่งในปัญหาที่ใหญ่ที่สุดที่แอฟริกากำลังเผชิญอยู่ ทีมงานได้สร้างโครงการที่จะช่วยให้รัฐบาลไนจีเรียบรรลุวัตถุประสงค์ในการต่อสู้กับโรคเอดส์ อย่างไรก็ตามทีมงานดำเนินงานโดยใช้พระคัมภีร์ไบเบิล พวกเขาได้พบวิธีที่จะช่วยรัฐบาลต่อสู้กับโรคเอดส์ในขณะเดียวกันก็ได้แบ่งปันพระคัมภีร์ไปด้วย

(3) พาทุกคนไปกับคุณ

โครงการที่ประสบความสำเร็จมักจะมีผู้เกี่ยวข้องมากมายเสมอ คุณต้องทำให้ผู้เข้าร่วมทุกคนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ นี่เป็นหลักการที่สำคัญมาก ในการที่จะได้รับการสนับสนุนสูงสุดสำหรับโครงการใด ๆ คุณต้องมีจำนวนคนที่เข้าเกี่ยวข้องสูงสุดเท่านั้น

มีองค์กรหนึ่งจากสหรัฐอเมริกาจัดการประกาศข่าวประเสริฐที่ไนจีเรีย พวกเขาเป็นคนดีและประสบความสำเร็จในการทำงานที่ดี อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่ได้บรรลุศักยภาพสูงสุด บางส่วนของงานมนุษย์สัมพันธ์ของพวกเขาไม่ได้ผล เช่น:

- พวกเขาไม่มีคนท้องถิ่นบนเวทียกเว้นคนแปล การมีผู้นำคริสเตียนในท้องถิ่นบนเวที พวกเขาจะได้รับพรและความเคารพจากคริสตจักรท้องถิ่น
- พวกเขาไม่ร่วมมือกับคริสตจักรท้องถิ่น หากพวกเขาร่วมมือ คนท้องถิ่นก็จะเข้าร่วม
- พวกเขาไม่เคยเตรียมงานส่วนใหญ่ด้วยตัวเอง พวกเขาให้ทุนสนับสนุนโครงการทั้งหมด สิ่งนี้ทำให้ดูเหมือนโครงการของพวกเขาแทนที่จะเป็นของคนท้องถิ่น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงล้มเหลวในการให้คนในท้องถิ่นถวายตัวเข้าร่วมพันธกิจ

(4) ยอมรับคนอื่น

สิ่งสำคัญคือต้องยอมรับความเชี่ยวชาญของคนอื่นแม้ว่าจะแทบจะไม่มากกว่าคุณเท่าไร การทำเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงความอ่อนน้อมถ่อมตน และความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษยสัมพันธ์ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ข้างต้น เปาโลมักจะชมเชยชาวเธสะโลนิกาและผู้อ่านจดหมายคนอื่น ๆ อยู่ตลอด เปาโลมักจะมองหาบางสิ่งที่เขาสามารถชมเชยพวกเขาได้อย่างจริงใจ

เราต้องมีรู้สึกไวต่อผู้คนทุกระดับ หากวิธีชมคนชั่วบอกว่าเขาชั่วดีอย่างไร เมื่อรถของคุณกลับมาทำงานได้อีก ให้ชมเชยช่าง ทักทายเลขานุการที่กำลังนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์และหาวิธีชมเชยทักษะคอมพิวเตอร์ของพวกเขา ยิ่งคุณทำให้ผู้คนรู้สึกดีกับทักษะของพวกเขาเท่าไรความสัมพันธ์ของคุณกับพวกเขาก็จะยิ่งดีขึ้นเท่านั้น

ในการเป็นหุ้นส่วนกัน ให้มุ่งความสนใจไปที่บุคคลอื่น ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกมีคุณค่า ช่วยให้บุคคลนั้นตระหนักว่าการมีส่วนร่วมของเขาเป็นส่วนสำคัญของโครงการ ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบ หากเขาไม่รู้สึกรับผิดชอบเขาจะทำอะไรได้ไม่มาก เมื่อทำงานกับบุคคลหรือองค์กรอื่น ให้ใส่ชื่อของบุคคลหรือองค์กรนั้นในสถานที่ที่โดดเด่น สิ่งนี้ช่วยให้งานสำเร็จลุล่วง

โปรดจำไว้ว่า ตัวของงานเองเป็นสิ่งสำคัญ ไม่ใช่ชื่อเสียง ถ้างานสำเร็จแต่คนอื่นได้รับชื่อเสียงก็ไม่ใช่ สิ่งสำคัญคืองานสำเร็จลุล่วงเรียบร้อยแล้ว

(5) สร้างเนื้อหาที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างมืออาชีพ

แม้ว่าคนทำงานจะไม่ชอบอ่านรายงานยาว ๆ แต่พวกเขาชอบดูรายละเอียด ข้อเสนออย่างละเอียดพร้อมประเด็นย่อยมากมายทำให้ใครบางคนดูเป็นมืออาชีพ ยิ่งคุณดูเป็นมืออาชีพมากเท่าไรคนอื่น ๆ ก็จะสนับสนุนคุณมากขึ้นเท่านั้น และโอกาสในการประสบความสำเร็จของคุณก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อคุณทำเอกสารที่เต็มไปด้วยรายละเอียด เอกสารจะแสดงว่าคุณรู้ว่าคุณกำลังทำอะไรอยู่ ถ้าคุณพยายามให้ใครสักคนอนุญาตให้คุณทำโครงการคุณต้องสร้างความประทับใจที่ดี วิธีหนึ่งที่คุณสร้างความประทับใจที่ดีคือการทำเอกสารที่มีคุณภาพ ยิ่งคุณสร้างเนื้อหาของคุณได้อย่างมืออาชีพมากเท่าไรผู้คนก็จะยอมรับคุณอย่างจริงจังมากขึ้นเท่านั้น

กระทรวงศึกษาธิการของรัฐบาลกลางในไนจีเรียสูญเสียเอกสารบางอย่างที่ ดร. แดนนี่ แมคเคน มอบให้ พวกเขาขอให้ท่านจัดหาเอกสารมาทดแทนให้หน่อย ดร. แมคเคนรวบรวมบันทึกการเรียนทางไกลทั้งหมดของพวกเขา ท่านถ่ายเอกสารอย่างดีและเข้าเล่มด้วยสันเกลียว พวกเขาประทับใจกับความเป็นมืออาชีพในการนำเสนอของท่าน สิ่งนี้สร้างโอกาสมากขึ้นสำหรับท่านที่จะทำงานร่วมกับพวกเขาเพื่ออาณาจักรของพระเจ้า

(6) ให้ตระหนักว่าความสัมพันธ์ที่ดีสำคัญเท่ากับความคิดที่ดี

โครงการที่ต้องการให้เราทำงานร่วมกับผู้อื่น หากไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีโครงการที่ดีที่สุดจะล่มสลาย ไม่เพียงแต่คุณต้องเตรียมข้อเสนอของคุณเท่านั้น คุณยังต้องเตรียมการนำเสนอข้อเสนอและเตรียมวิธีที่คุณโต้ตอบกับผู้อื่น พนักงานขายหลายคนได้รับการเซ็นสัญญาไม่ใช่เพราะมีผลิตภัณฑ์ที่ดีที่สุด แต่เป็นเพราะพวกเขามีบุคลิกที่ดีที่สุด เพื่อเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า จงทำงานเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับผู้อื่น

ในแง่บวกเราต้องรู้ว่าคนอื่นสนใจอะไร ให้สนใจในความสนใจของพวกเขา ในแง่ลบเราต้องเรียนรู้ว่าคำและวลี และการกระทำใดมีความหมายในเชิงลบ เราต้องเรียนรู้ที่จะได้ยินสิ่งที่เราพูดผ่านหูของคนอื่น นี่คือการเหตุผลที่เปาโลขอให้ทิโมธีเข้าสู่น้ำต ถ้าทิโมธีไม่เข้าสู่น้ำต ก็จะทำให้การทำพันธกิจในธรรมศาลาถูกจำกัด มีชายคนหนึ่งในเมืองอาบูจาที่เก่งด้านมนุษยสัมพันธ์ เขามักจะพูดในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อให้คนอื่นผ่อนคลาย และรู้สึกดีกับงานของพวกเขา

มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาเดินเข้าไปในห้องทำงานของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการผู้ทรงเกียรติ และเขาพูดกับเลขาธิการว่า "อาจมีสามเหตุผลที่ทำให้ผมไม่ได้พบท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการผู้ทรงเกียรติในวันนี้ แต่คุณรู้ตารางเวลาของท่านเป็นอย่างดี คุณช่วยบอกได้ไหมครับว่าผมจะได้พบท่านโดยวิธีไหนบ้าง" วิธีที่เขาพูดไม่ใช่สิ่งที่สำคัญ สิ่งสำคัญที่สุดคือเวลาที่เขาให้ความสนใจกับเลขาธิการและตระหนักถึงอำนาจของเธอที่จะพาเขาไปพบรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ เขาใช้เวลาในการยอมรับคุณค่าของเธอ การยอมรับคุณค่าของผู้อื่นสร้างความสัมพันธ์

(7) จงเต็มใจที่จะเรียนรู้

ความเต็มใจที่จะเรียนรู้เป็นวิธีที่ดีมากที่จะได้รับความเคารพ ธรรมชาติของมนุษย์มักจะชื่นชอบคนที่เต็มใจที่จะเรียนรู้ การยอมรับว่าคุณเป็นผู้เรียนและไม่ใช่ว่าผู้เชี่ยวชาญคือมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

(8) จงจริงใจ

เมื่อเปาโลเขียนจดหมายถึงฟีเลโมนในเรื่องของโอเนสิมัส ท่านเริ่มด้วยการชมเชย

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอ เมื่อระลึกถึงท่านในการอธิษฐานของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ยินเรื่องความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และต่อธรรมิกชนทุกคน ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้การที่ท่านมีส่วนร่วมในความเชื่อจะเกิดผลมากในความรู้ซึ่งถึงสิ่งดีทุกอย่างที่เรามีในพระคริสต์ น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดีและได้รับการชื่นใจอย่างมาก เพราะจิตใจของพวกธรรมิกชนเข้มแข็งขึ้นเนื่องจากท่าน (ฟีเลโมน 1:4-7).

หลังจากคำชมเชยเปาโลได้ร้องขอว่า: "ข้าพเจ้าขอร้องท่านเรื่องโอเนสิมัสลูกของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งได้มาเป็นบุตรระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกคุมขังอยู่" (ฟีเลโมน 1:10) คำขมนั้นจริงใจ ฟีเลโมนเป็นพรแก่เปาโลและธรรมิกชนอื่นๆ อย่างแท้จริง คำชมที่ไม่จริงใจจะไม่มีผล ให้จริงใจในความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ข้อผิดพลาดที่ควรหลีกเลี่ยง

ส่วนใหญ่ในบทเรียนนี้เขียนจากมุมมองด้านบวก อย่างไรก็ตามมีสิ่งที่เราควรพยายามหลีกเลี่ยง สิ่งเหล่านี้จะทำให้ลายมนุษย์สัมพันธ์ของเรา

(1) อย่าเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง

นี่เป็นแนวคิดพื้นฐานของคริสเตียน หากเราสนใจแต่ตัวเองคนอื่นก็จะมองเห็นได้ชัด ในที่สุดมันจะทำร้ายโครงการของเรา มีคนขยันขันแข็งคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จอย่างดี อย่างไรก็ตามเขามีชื่อเสียงที่ไม่ดีด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น ดูเหมือนว่าเขาจะทำงานกับคนที่สามารถช่วยเขาทำงานได้ เมื่อบุคคลนั้นไม่มีประโยชน์อีกต่อไปเขาก็ยุติความสัมพันธ์กับบุคคลนั้นและหาคนอื่นมาช่วยเขา

เราต้องพยายามอย่างหนักเพื่อหลีกเลี่ยงการมีชื่อเสียงที่ไม่ดีแบบนี้ เราต้องไม่ให้เกิดเหตุที่ทำให้ผู้คนเชื่อว่าเราเอาแต่ใจตัวเองในความสัมพันธ์ของเรา

เมื่อมีการพูดให้หลีกเลี่ยงคำว่า "ฉัน" และ "ฉัน" มากเกินไป มีบางครั้งที่คุณเล่าเรื่องราวคุณก็สามารถใช้สรรพนามบุคคลที่หนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามโปรดจำไว้ว่าคุณเป็นส่วนหนึ่งของทีม คำว่า "เรา" มักจะฟังดูดีกว่า "ฉัน"

(2) อย่าทำร้ายพันธกิจของคนอื่น

บางครั้งเรามุ่งเน้นแต่พันธกิจของตนเองจนไม่สนใจพันธกิจของคนอื่น หนึ่งในกฎข้อแรกของการแพทย์คือ "ไม่ทำร้าย" นั่นควรเป็นหนึ่งในกฎข้อแรกของพันธกิจเช่นกัน เราควรหลีกเลี่ยงการทำร้ายทุกอย่าง

(3) อย่าเพิกเฉยกฎระเบียบที่ถูกต้อง

กฎระเบียบมีความสำคัญมากในหลายประเทศ การละเมิดจะวิ่งเกินไปดีกว่าการประมาทเกินไป ชาวอเมริกันไม่เน้นกฎระเบียบ และพวกเขาไม่อยากปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เหมาะสมในประเทศอื่น ๆ อย่างไรก็ตามคุณต้องเคารพตำแหน่งต่างๆ หากคุณจะสร้างความสัมพันธ์

(4) อย่ารีบเร่ง

ข้อผิดพลาดที่ใหญ่ที่สุดอันหนึ่งที่เราทำในการจัดโครงการคือเราล้มเหลวในการรอที่จะได้รับความร่วมมือจากผู้อื่น มนุษย์สัมพันธ์ที่ดีที่จะไม่รีบเร่ง เพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนมีความมุ่งมั่นและวางรากฐานที่ดีในสิ่งที่คุณกำลังทำ ถ้าคุณผลักดันทุกอย่างให้เร็วเกินไป คุณอาจทำให้ผู้คนไม่พอใจหรือสะดุดได้ จงอย่ารีบเร่งเมื่อจัดโครงการ

(5) อย่าประนีประนอมหลักการ

เช่นเดียวกับทุกสิ่ง ในความสัมพันธ์ของมนุษย์ก็ต้องมีความสมดุล การเน้นมนุษย์สัมพันธ์มากเกินไปอาจนำไปสู่การประนีประนอมหลักการ การประนีประนอมไม่ใช่การทำบาปถ้าคุณไม่ประนีประนอมกับหลักการ อย่างไรก็ตามเราต้องปกป้องการประนีประนอมหลักการไว้ ดังที่เราเห็นข้างต้น เปาโลจะไม่ประนีประนอมหลักการในพระคัมภีร์เพื่อเห็นแก่มนุษยสัมพันธ์

บทสรุป

มนุษย์สัมพันธ์ที่ดีเป็นมุมมองสำคัญของการสื่อสารที่ดี หากไม่มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีการสื่อสารอื่น ๆ ของเราทั้งหมดจะถูกขัดขวาง

คุณอาจรู้สึกว่าการหวั่นใจนี้ไม่สำคัญสำหรับคุณ บางทีคุณอาจคิดว่า "ผมเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรเล็ก ๆ ผมไม่จำเป็นต้องสื่อสารกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผมต้องเรียนมนุษยสัมพันธ์ไปทำไม?" อย่างไรก็ตามผู้นำคริสเตียนทุกคนต้องมนุษยสัมพันธ์ ไม่ว่าคริสตจักรของคุณจะใหญ่หรือเล็กก็ตาม คุณเป็นตัวแทนของคริสตจักรของคุณ (และอาณาจักรของพระเจ้า) ในชุมชนของคุณ ให้มองหาโอกาสที่จะใช้การอาศัยอยู่ในชุมชนของคุณให้เป็นตัวแทนของพระกิตติคุณ มองหาโอกาสที่จะร่วมมือกับพันธกิจและองค์กรอื่นๆ เพื่อรับใช้อาณาจักรของพระเจ้า

► คุณแสวงหาโอกาสในการรับใช้ในชุมชนของคุณหรือไม่? คุณพร้อมสำหรับหน้าที่สาธารณะที่คุณสามารถเป็นตัวแทนของคริสตจักรและอาณาจักรของพระเจ้าได้หรือไม่?

การบ้าน บทที่ 8

(1) ในช่วงแรกของบทต่อไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้เตรียมตัวศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด

(2) ให้หาบทความจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือแหล่งข่าวออนไลน์ สองบทความเพื่อแบ่งปันกับชั้นเรียนของคุณ

- บทความที่ผู้นำแสดงให้เห็นถึงมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สังเกตว่าเขาหรือเธอทำอะไรได้ดีในความสัมพันธ์กับสาธารณชน
- บทความที่ผู้นำแสดงให้เห็นถึงมนุษยสัมพันธ์ที่ไม่ดี ผลลัพธ์ของความล้มเหลวของเขาหรือเธอคืออะไร? ผู้นำจะจัดการกับสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นได้อย่างไร? คุณสามารถเรียนรู้บทเรียนอะไรจากสถานการณ์นี้?

แบบทดสอบ บทที่ 8

- (1) มนุษย์สัมพันธ์คืออะไร?
- (2) จงบอกถึงความผิดพลาดด้านมนุษยสัมพันธ์ของเรโอบิอัมมาสามประการ
- (3) จงบอกหลักการสำหรับมนุษยสัมพันธ์ที่ดีห้าประการที่พบในพระธรรมโรมบทที่ 14
- (4) เปาโลเต็มใจที่จะยอมทำตามความชอบส่วนตัวของเขาเพื่ออะไร?
- (5) ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติสำหรับมนุษยสัมพันธ์ที่ให้ไว้ในบทเรียนนี้มีแปดข้อ จงบอกมาสี่ข้อ
- (6) จงบอกข้อผิดพลาดด้านมนุษยสัมพันธ์ห้าประการที่ควรหลีกเลี่ยง

บทที่ 9

การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) เห็นคุณค่าตัวอย่างของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในพระคัมภีร์
- (2) เรียนรู้บทเรียนเชิงปฏิบัติสำหรับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
- (3) ตระหนักถึงความสำคัญของความรักและความเคารพในความสัมพันธ์ข้ามวัฒนธรรม
- (4) รู้วิธีปฏิบัติเพื่อเป็นผู้ฟังที่ดีขึ้น

อรรถกถา

คุณจะได้พบว่าในพันธกิจของคุณ คุณต้องสื่อสารกับคนที่ไม่มีเบื้องหลังทางวัฒนธรรมเหมือนกับคุณ อาจเป็นคนจากประเทศอื่นหรืออาจเป็นคนจากหมู่บ้านใกล้เคียง แต่จะมีความเข้าใจและการสื่อสารที่แตกต่างกัน

ความสามารถในการเชื่อมความแตกต่างเหล่านี้จะทำให้คุณมีประสิทธิภาพมากขึ้นในฐานะผู้รับใช้ในอาณาจักรของพระเจ้า ในบทเรียนสั้น ๆ นี้เราจะศึกษาหลักการพื้นฐานบางอย่างของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

- หรือเกี่ยวกับเวลาที่คุณใช้สื่อสารกับใครบางคนจากวัฒนธรรมที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง คุณประสบปัญหาอะไรบ้าง? คุณประสบความสำเร็จในการสื่อสารข้ามความแตกต่างหรือไม่?

การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในพระคัมภีร์

ตัวอย่างการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในพันธสัญญาเดิม

พันธสัญญาของพระเจ้าที่ทำไว้กับอับราฮัมแสดงให้เห็นว่าพระกิตติคุณจะแพร่กระจายไปทั่วโลก ทุกครอบครัวบนแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรผ่านเชื้อสายของอับราฮัม (ปฐมกาล 12:1-3) เป็นการสันนิษฐานถึงอนาคตเมื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจะมีความสำคัญ

ตัวอย่างบางส่วนของคนของพระเจ้าที่สื่อสารกับวัฒนธรรมอื่น ๆ ได้แก่ :

- อับราฮัมและโยเซฟได้รับความเคารพจากกษัตริย์ฟาโรห์ชาวอียิปต์
- โซโลมอนต้อนรับแขกจากทั่วโลกในสมัยโบราณ นักวิชาการหลายคนได้เห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างพระธรรมสุภาษิต 22:17–24:22 กับหนังสือรวบรวมสุภาษิตอียิปต์ที่มีชื่อว่า *คำสั่งสอนของอาเมนโมเป* สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าโซโลมอนคุ้นเคยกับวัฒนธรรมอียิปต์
- ดาเนียลกลายเป็นที่ปรึกษาที่เคารพนับถือของผู้ปกครองบาบิโลนและเปอร์เซีย ในพระธรรมดาเนียลบทที่ 1 แสดงให้เห็นว่าดาเนียลเป็นชายหนุ่มที่มีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้า แต่ดาเนียลก็เคารพเจ้าหน้าที่บาบิโลนเช่นกัน (ดาเนียล 1:8)
- เอสเธอร์ เด็กสาวชาวยิวได้กลายเป็นราชินีแห่งกษัตริย์อาหสุเอรัส ด้วยความสามารถของเธอในการรวมความกล้าหาญในการไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ ("... ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ") ด้วยความเคารพต่อวัฒนธรรมเปอร์เซีย (เชิญกษัตริย์ไปเสวยอาหารเย็นแทนที่จะถวายคำร้องคำโดยไม่ต้องเตรียมการ) เธอกลายเป็นเครื่องมือของพระเจ้าเพื่อช่วยประชาชนของเธอ (เอสเธอร์ 4:16, เอสเธอร์ 5:4, 8)

ตัวอย่างการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในพันธสัญญาใหม่

พระเยซูทรงสั่งให้พวกสาวกเป็นผู้สื่อสารข้ามวัฒนธรรม:

เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาใน
พระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่
เราสั่งพวกท่านไว้ (มัทธิว 28:19-20).

พระเยซูตรัสว่าพวกสาวกจะเป็นพยานถึงพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และ
จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการ 1:8) การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เชื่อ เพราะหาก
ไม่มีการสื่อสารแบบนี้เราไม่สามารถทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จลงได้

พระเยซูทรงจัดเตรียมต้นแบบการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม พระองค์ทรงเต็มพระทัยและสามารถทำพระราช
กิจไปยังคนต่างชาติได้ ในขณะที่ชาวยิวอื่น ๆ หลีกเลียงพื้นที่ของคนต่างชาติ แต่พระเยซูทรงเต็มพระทัยที่
จะเดินทางในแคว้นทศบุรี (มาระโก 7:31) ในขณะที่คนอื่นหลีกเลียงสะมาเรีย แต่พระเยซูทรงเต็มพระทัยที่
จะพบหญิงชาวสะมาเรีย (ยอห์น บทที่ 4)

อัครสาวกเปาโลเป็นต้นแบบที่ดีของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เมื่อพูดกับเจ้าหน้าที่โรม เปาโลก็หาสิทธิ
ของสัญชาติโรม (กิจการ 25:10-11) เมื่อเทศนาในกรุงเอเธนส์ ท่านก็ใช้ภาษาปรัชญาที่นักคิดชาวกรีก
เหล่านี้รู้จักกันดี (กิจการ 17:16-34)

เปาโลทำงานหนักเพื่อประกาศพระกิตติคุณกับทุกคน เหตุที่การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อ
เปาโลเพราะพระกิตติคุณมีความสำคัญต่อเปาโล

ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกแบบต่อทุกคน เพื่อช่วยบางคนให้รอดโดยทุกวิถีทาง ข้าพเจ้าทำทุกอย่าง
เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนในข่าวประเสริฐนั้น (1 โครินธ์ 9:22-23)

ข้อควรพิจารณาในทางปฏิบัติสำหรับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

ฟังก่อนพูด

ยากอบเขียนว่าเราควรเร็วในการฟัง แต่ช้าในการพูด (ยากอบ 1:19) อัครสาวกกำลังเขียนเกี่ยวกับความโกรธและลิ้น แต่คำแนะนำของท่านเป็นสิ่งที่ดีสำหรับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเช่นกัน ยิ่งเราฟังมากเท่าไรเราก็จะยิ่งเรียนรู้มากขึ้นเท่านั้น

สิ่งนี้ฟังดูง่าย แต่เนื่องจากเราต้องฟังเป็นเวลานาน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่ประสบความสำเร็จจะใช้เวลา ไม่มีสิ่งใดมาทดแทนเวลาได้ นักสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่ดีที่สุดคือผู้ที่ใช้เวลานานในวัฒนธรรมอื่น

หลายครั้งเราช้าในการฟังและเร็วในการพูด เราพูดมากเกินไปและสังเกตน้อยเกินไป ถ้าเราต้องการเข้าใจคนอื่นเราต้องฟัง นี่เป็นเรื่องจริงไม่ว่าเราจะเดินทางไปต่างประเทศ ประกาศในหมู่บ้านใกล้เคียง สอนกลุ่มผู้สูงอายุ หรือแม้แต่เยี่ยมพี่น้องในครอบครัวของเรา บ่อยครั้งที่เราไม่ฟังก่อนที่เราจะพูด

ดูแอน เอลเมอร์ มิชชันนารีและศาสตราจารย์ด้านการศึกษาข้ามวัฒนธรรมกล่าวว่า "คุณไม่สามารถรับใช้คนที่คุณไม่เข้าใจได้ หากคุณพยายามรับใช้ผู้คนโดยไม่เข้าใจพวกเขา คุณอาจถูกมองว่าเป็นผู้กดขี่ใจบุญ"¹⁶ กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ความพยายามในการรับใช้ของคุณก็จะทำให้คุณเจ็บปวดและถูกเข้าใจผิด คุณพยายามจะช่วยแต่คุณจะทำสิ่งอันตราย ทำไมล่ะ? เพราะคุณไม่ได้ใช้เวลาในการทำความเข้าใจคนที่คุณพยายามจะช่วย!

เมื่อ จอห์น ซีแมนด์ส เป็นมิชชันนารีผู้ประกาศข่าวประเสริฐในอินเดีย ท่านได้เรียนรู้ความสำคัญของการฟัง หากท่านไปเยี่ยมหมู่บ้านแห่งหนึ่งและเริ่มเทศนา ผู้คนจะฟังแบบครึ่งจิตครึ่งใจและสงสัยว่า "คนแปลกหน้าคนนี้เป็นใคร? มาพูดกับเราทำไม?"

¹⁶ Duane Elmer, *Cross-Cultural Servanthood: Serving the World in Christlike Humility* (Downers Grove: Intervarsity Books, 2009), Kindle location 148

อย่างไรก็ตามหากศาสตราจารย์ ซีแมนด์ใช้เวลาหนึ่งวันไปเยี่ยมผู้นำหมู่บ้าน เยี่ยมชมโรงเรียนในท้องถิ่น และถามคำถาม ท่านก็จะได้รับการต้อนรับที่แตกต่างกันมาก ตอนนี้เขาไม่ใช่คนแปลกหน้าแล้ว เขาเป็นแขก ตอนนี้ท่านรู้ความกังวลและคำถามของพวกเขาแล้ว¹⁷

ใช้อารมณ์ขันอย่างระมัดระวัง

แม้ว่าอารมณ์ขันจะมีคุณค่าต่อผู้พูด แต่ก็ต้องใช้อย่างระมัดระวัง การใช้อารมณ์ขันในบริบทข้ามวัฒนธรรมเป็นเรื่องยากเพราะอารมณ์ขันเป็นวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่ม สิ่งที่ตลกในประเทศจีนไม่ตลกในฟลอริดา สิ่งที่ตลกในรัฐอินเดียนากลายเป็นเรื่องร้ายแรงในอินเดีย เมื่อวางแผนที่จะใช้เรื่องราวตลกขบขัน ให้ถามใครสักคนก่อนว่าเรื่องราวนั้นเป็นที่เข้าใจกันในวัฒนธรรมใหม่หรือไม่ นักการเมืองหลายคนทำให้ผู้ฟังไม่พอใจด้วยอารมณ์ขันที่แปลแล้วไม่เข้ากับผู้ฟัง

ใช้การเล่าเรื่อง

เรื่องราวส่วนใหญ่ก้าวข้ามอุปสรรคทางวัฒนธรรม เรื่องราวที่อธิบายการกระทำและอารมณ์ของผู้คนใช้ได้ดีกับการข้ามวัฒนธรรม อย่างไรก็ตามหากเรื่องราวมองค์ประกอบทางวัฒนธรรมมากเกินไปแม้อาจแปลแล้วผู้ฟังก็ยังไม่เข้าใจ ขออย่าว่า การพูดคุยกับใครบางคนจากวัฒนธรรมเป้าหมายจะเป็นประโยชน์อย่างมาก ให้ถามเขาว่า "เรื่องนี้หมายความว่าอย่างไรเมื่อคุณได้ยินแล้ว?"

ศาสตราจารย์ท่านหนึ่งที่สอนมหาวิทยาลัยในหลักสูตรเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ดนตรี ในหลักสูตรนั้นเขามักจะใช้ตัวอย่างของบีโรเฟน แม้ว่าบีโรเฟนจะเป็นนักแต่งเพลงที่ยอดเยี่ยม แต่เขาก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้คน เขาเป็นคนที่ทำให้หลายคนไม่พอใจ เพื่อนของเขาเรียกเขาว่า "มังกร" เพราะเขาหัวรั้นมาก สำหรับชาวตะวันตกมองมังกรเป็น "สัตว์ประหลาดที่ฟันไฟออกจุมูกได้"

¹⁷ John T. Seamands, *Tell It Well: Communicating the Gospel Across Cultures* (Kansas City: Beacon Hill Press, 1981), 97

แล้วปีหนึ่ง เขาได้ไปสอนเกี่ยวกับบีโอฟีนในประเทศจีน เมื่อเขาเรียกบีโอฟีนว่า "มังกร" นักศึกษาของเขา สับสน เพราะในประเทศจีนมังกรเป็นสัญลักษณ์ของความโชคดี พวกเขาสงสัยว่า "ทำไมคนโกรธง่ายคนนี้ ถึงได้รับชื่อที่ดีเช่นนี้?" ท่านศาสตราจารย์จึงต้องเปลี่ยนเรื่องราว เพื่อให้ให้นักศึกษาชาวเอเชียเข้าใจข้อความของเขาได้ดีขึ้น

จงไวต่อวัฒนธรรม

นักสื่อสารที่ดีใช้ตัวอย่างประกอบและตัวรูปแบบคำพูดมากมายในการสื่อสาร อย่างไรก็ตามตัวอย่างประกอบจะต้องเหมาะสมทางวัฒนธรรม การพยายามใช้ตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์กับกลุ่มคนที่ไม่เคยเห็นคอมพิวเตอร์ก็ไม่มีประโยชน์

อดีตประธานาธิบดีสหรัฐฯ บิล คลินตัน เก่งในด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ครั้งหนึ่งเขาเคยเล่าเรื่องของชาวสะมาเรียใจดีให้กับกลุ่มคริสเตียนและมุสลิม เขากล่าวว่า "ชายคนหนึ่งล้มลงท่ามกลางใจติดอาวุธ นักบวชก็ผ่านมา เขาเป็นผู้นำทางศาสนา ถัดมาชายคนหนึ่งจากเผ่าที่มีชื่อเสียงก็ผ่านมาด้วย ในที่สุดชายคนหนึ่งจากเผ่าศัตรูก็เห็นเหยื่อที่ได้รับบาดเจ็บ" ประธานาธิบดีคลินตันกำลังอธิบายเรื่องราวในลักษณะที่เข้ากับวัฒนธรรม

ภาษากายก็เป็นสิ่งสำคัญ ในอเมริกาคุณสามารถโบกมือเพื่อแสดงมิตรภาพ ในประเทศไนจีเรียท่าทางนั้นถูกมองว่าเป็นคำสาป ในอเมริกาคุณอาจแสดงท่ากระดิกนิ้วเพื่อเรียกคนใกล้ชิด แต่ในประเทศจีนท่าทางนั้นใช้สำหรับเรียกสุนัขเท่านั้น

การรักษาระยะห่างระหว่างคนนั้นแตกต่างกันไปในแต่ละวัฒนธรรม บางคนชอบที่จะใกล้ชิดในขณะที่คนอื่นชอบรักษาระยะห่าง แม้แต่ระดับเสียงก็มีความสำคัญ ชาวอเมริกันมักจะพูดและหัวเราะเสียงดังกว่าผู้คนในบางวัฒนธรรม ในบางวัฒนธรรมผู้คนพูดเสียงเบาๆ โดยเฉพาะในที่สาธารณะ

มันง่ายที่จะพูดว่า "สิ่งเหล่านั้นไม่สำคัญ มันเป็นเพียงความชอบทางวัฒนธรรม" แต่อย่างไรก็ตาม เราควรหลีกเลี่ยงสิ่งอะไรก็ตามที่จะทำให้การสื่อสารพระกิตติคุณยากขึ้น นี่คือเหตุผลว่าทำไมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเรียนรู้นิสัยทางวัฒนธรรมของผู้คนที่เราต้องการออกไปรับใช้

บทเรียนจากลิง

ลิงเห็นปลาว่ายอยู่ในแม่น้ำ ลิงคิดว่า "ปลาที่นำส่งสารตัวนั้นต้องการความช่วยเหลือจากฉัน ฉันอยู่สบายและปลอดภัยบนพื้นดินแห้ง แต่ปลาติดอยู่ในน้ำ ฉันเป็นลิงใจดี ฉันจะช่วยปลา"

แล้วลิงก็ปีนต้นไม้ที่ยื่นออกไปในแม่น้ำ ลิงปีนออกไปที่กิ่งไม้ แม้ว่ามันจะเป็นอันตรายต่อตัวเองก็ตาม ลิงเอื้อมมือลงไปและคว้าปลาขึ้นจากน้ำ ลิงปีนลงมาจากต้นไม้และค่อยๆ วางปลาบนพื้นดินแห้ง ไม่กี่นาที ปลาก็สับดพลิกไปมาด้วยความตื่นเต้น แต่ไม่นานก็ปลาก็ค่อยๆ สงบนิ่งเงียบ ลิงก็หายไประหว่างมีความสุข ลิงคิดว่ามันได้ช่วยสิ่งมีชีวิตไว้ตัวหนึ่ง

ลิงต้องการช่วย แต่มันกลับฆ่าปลาแทน ทำไมล่ะ? เพราะลิงไม่เข้าใจสถานการณ์และความต้องการของปลา ลิงทำในสิ่งที่ลิงคิดว่าดี เจตนาดีไม่เพียงพอ เราต้องฟังคนที่เราไปรับใช้ด้วย¹⁸

ให้รักและเคารพคนอื่น

บางทีคุณสามารถเรียนรู้คำแนะนำที่สำคัญที่สุดสำหรับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่มีมาเมื่อ 2,000 ปีก่อนแล้ว: "จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง" (มัทธิว 22:39) เพื่อนำหลักการนั้นไปประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติ พระเยซูตรัสว่า "...จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่คุณต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน เพราะนี่คือธรรมบัญญัติและคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ" (มัทธิว 7:12)

¹⁸ ข้อความจาก Duane Elmer, *Cross-Cultural Servanthood: Serving the World in Christlike Humility* (Downers Grove: Intervarsity Books, 2009), Kindle edition location 214.

บ่อยครั้งที่เราทำผิดพลาดในการเหมาเอาว่าวัฒนธรรมของเราดีกว่าวัฒนธรรมของคนอื่น เราควรเรียนรู้ว่า วัฒนธรรมของเราไม่ดีไปกว่า เพียงแค่แตกต่างกันเท่านั้น การเรียนรู้ที่จะเคารพผู้อื่นจะช่วยปรับปรุง ความสามารถในการสื่อสารของเราอย่างมาก

ตอนเจสันอายุ 60 ปี เขาถูกขอให้ศิษยาภิบาลคริสตจักรแห่งหนึ่งในไต้หวัน เขาไม่เคยออกนอก สหรัฐอเมริกาเป็นเวลา 40 ปีที่เขาได้ดูแลคริสตจักรเล็กๆ ในชุมชนชนบทของอเมริกา เมืองเกาสงในไต้หวัน เป็นเมืองใหญ่ เจสันพูดภาษาที่สองไม่ได้ คริสตจักรนั้นใช้ภาษาจีนกลาง ดูเหมือนว่าเจสันจะล้มเหลวใน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

เจสันเป็นนักสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่มีด้านบวกเพียงอย่างเดียวคือเขารักผู้คน เขาใช้เวลาสองปีในเมืองเกาสง เขาไม่ได้เรียนภาษาจีนกลาง แต่เขาใช้เวลาหลายชั่วโมงกับคนแปลเพื่อให้แน่ใจว่าข้อความของเขา สื่อสารข้ามการแบ่งแยกทางวัฒนธรรม ผู้คนมาที่คริสตจักรแห่งนี้ไม่ใช่เพราะเขาเป็นนักเทศน์ที่ร่าเริง แต่ เพราะเขาไปพบผู้คนตามถนน ยิ้ม และฟังผู้คนพูดคุยกัน

สองปีต่อมา มีมิชชันนารีที่พูดภาษาจีนกลางได้มาเยี่ยมเมืองเกาสง ขณะที่เขาเดินผ่านชุมชน เจ้าของร้าน โบกมือให้เขาและถามเขาว่า "คุณรู้จักอาจารย์เจสันไหม" "รู้จักสิ ทำไมเหรอ" "ผมรักอาจารย์เจสัน" "คุณ เป็นคริสเตียนหรือเปล่า" "ไม่ครับ ผมถือพุทธ แต่ถ้าผมเป็นคริสเตียน ผมจะไปโบสถ์ของอาจารย์เจสัน" "อ้าว.. ทำไมล่ะ?" "อาจารย์รักผม เขามาเยี่ยมร้านผมทุกวันเลย เราคุยกันหลายชั่วโมง คุยกันหลายเรื่อง เลยครับ" มิชชันนารีคนนั้นก็แปลกใจ มันเป็นไปได้ที่เจสันจะพูดกับคนที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษเลยได้หลาย ชั่วโมง แต่เขาแสดงออกถึงความรักต่อเจ้าของร้านชาวพุทธคนนั้น

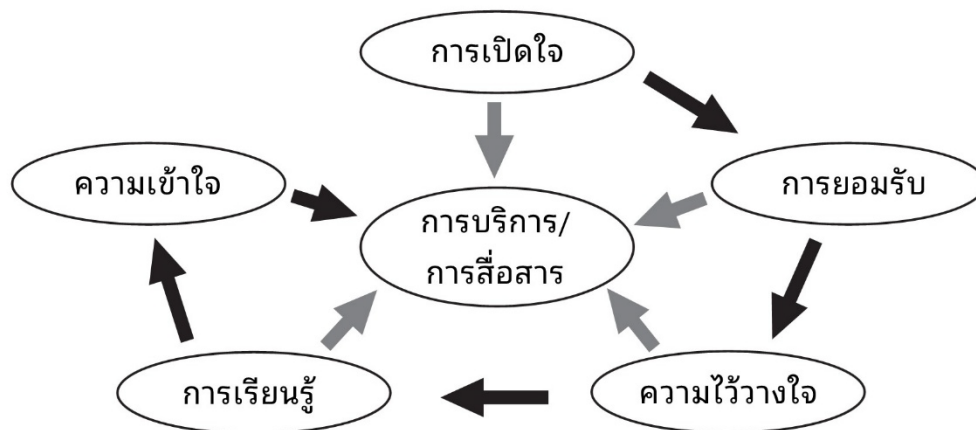
เรื่องนี้ไม่ได้หมายความว่า การเรียนรู้ภาษาอื่นไม่สำคัญ แต่มันเตือนเราว่าความรักเป็นพื้นฐานของพันธกิจ ที่เกิดผลทั้งหมด หากเราเชื่อฟังพระบัญชาของพระเยซูที่บอกว่าจง "จงรักเพื่อนบ้าน" พระเจ้าก็สามารถใช้ แม้ความสามารถที่เล็กน้อยของเราเพื่อพระเกียรติของพระองค์

ต้นแบบสำหรับการสื่อสารและบริการข้ามวัฒนธรรม

ดูแอน เอลเมอร์ เขียนว่าการบริการ/การสื่อสารผู้อื่นต้องการความเข้าใจ การเรียนรู้ ความไว้วางใจ การยอมรับ และการเปิดใจ ดร. เอลเมอร์ใช้ต้นแบบนี้เพื่อสอนเกี่ยวกับบริการข้ามวัฒนธรรม นี่เป็นสิ่งสำคัญพอๆ กับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม¹⁹

การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต้องการ:

- **ความเข้าใจ** ความเข้าใจไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากปราศจาก *การเรียนรู้*
- **การเรียนรู้** คุณไม่สามารถเรียนรู้จากใครบางคนได้จนกว่าจะมี *ความไว้วางใจ*
- **ความไว้วางใจ** ในการสร้างความไว้วางใจ ผู้อื่นต้องรู้ว่าคุณให้ความสำคัญกับพวกเขาในฐานะคน ต้องมี *การยอมรับ*
- **การยอมรับ** ในการสื่อสารการยอมรับคุณต้องแสดง *การเปิดใจ*
- **การเปิดใจ** การเปิดใจคือความเต็มใจที่จะต้อนรับผู้คนเข้าหาคุณและทำให้พวกเขารู้สึกปลอดภัย

¹⁹ เนื้อหาส่วนนี้ดัดแปลงจาก Duane Elmer, *Cross-Cultural Servanthood: Serving the World in Christlike Humility* (Downers Grove: Intervarsity Books, 2009), Kindle location 303-318.

การกลายเป็นผู้ฟังที่ดี

► อภิปรายเกี่ยวกับตอนที่คุณได้สื่อสารกับผู้ฟังที่ดี มีคุณสมบัติอะไรบ้างที่ทำให้ง่ายต่อการพูดคุยกับพวกเขา? อภิปรายเกี่ยวกับตอนที่คุณพยายามสื่อสารกับคนที่ไม่ใช่ผู้ฟังที่ดี มีคุณสมบัติอะไรบ้างที่ทำให้ยากต่อการพูดคุยกับพวกเขา? คุณเป็นผู้ฟังที่ดีหรือไม่?

เนื่องจากการฟังมีความสำคัญต่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เราจึงควรจริงจังกับการปรับปรุงทักษะการฟังของเราเช่นเดียวกับการปรับปรุงการพูดและการเขียนของเรา คนฉลาดที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ได้เตือนไว้ว่า ถ้าคนตอบก่อนจะได้ยิน ก็เป็นความโง่และความขายหน้าแก่เขา (สุภาษิต 18:13)

จอห์น ซีแมนด์ส ได้เล่าเรื่องราวของมิชชันนารีคริสเตียนในประเทศศรีลังกาซึ่งมีพระสงฆ์พุทธศาสนามาเยี่ยม พระสงฆ์มาเยี่ยมหนังสือเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ มิชชันนารีคริสเตียนเลยถามว่า "คุณสนใจศาสนาคริสต์หรือไม่?" พระสงฆ์ตอบว่า "ไม่ อาตมาไม่ได้สนใจ แต่อาตมากำลังฝึกพระสงฆ์หนุ่มที่จะไปเป็นมิชชันนารีของพุทธศาสนาทางตะวันตก อาตมาคิดว่าพวกเขาควรเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาของคนท้องถิ่นก่อนที่จะไปถึงที่นั่น"²⁰

นักสงฆ์รูปนี้รู้ว่าเขาต้องช่วยให้นักเรียนของเขาเข้าใจศาสนาของผู้คนที่เขากำลังจะ "ประกาศเผยแพร์" จึงเป็นเรื่องสำคัญมากกว่านั้นสักเท่าใดที่คริสเตียนจะต้องเข้าใจคำสอนของบรรดาคนที่เราจะไปประกาศพระกิตติคุณที่แท้จริงให้กับเขา

ในส่วนนี้ เราจะเรียนรู้เคล็ดลับบางประการสำหรับการฟังที่ดีขึ้น สิ่งนี้ใช้กับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้ดีเหมือนกับการสื่อสารประเภทอื่นๆ

²⁰ John T. Seamands, *Tell It Well: Communicating the Gospel Across Cultures* (Kansas City: Beacon Hill Press, 1981), 17

มีความแตกต่างระหว่าง "การได้ยิน" และ "การฟัง" ตัวอย่างเช่นคุณสามารถได้ยินใครบางคนพูดภาษาอื่น โดยที่คุณไม่เข้าใจสักรำ คุณจะได้ยิน แต่ไม่เข้าใจ รายงานวิลโลว์แบงก์ที่เมืองโลซาน โดยผู้นำคริสเตียน จากทั่วโลกเรียกร้องให้ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ มิชชันนารี ศิษยาภิบาล และผู้นำคริสเตียน "ให้ไว้ใน การฟังเพื่อจะได้เข้าใจ"²¹

(1) ขจัดสิ่งรบกวน

เราอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยสิ่งรบกวน โทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ ข้อความ และอุปกรณ์อื่นๆ แย่งความสนใจของเราไป หากเราต้องการฟังใครสักคนอย่างแท้จริง เราต้องปิดสิ่งรบกวนอื่นๆ และให้ ความสนใจกับพวกเขา

มีชายคนหนึ่งซึ่งขัดจังหวะการสนทนาทางโทรศัพท์ของเขากับคนอื่นอยู่บ่อยครั้ง แต่ทุกครั้งเขาบอกกับคน นั้นว่า "การพูดคุยกับคุณมีความสำคัญต่อผมมากกว่าการรับโทรศัพท์ แต่ขอตัวรับสายนี้ก่อน" ภายในหนึ่ง ชั่วโมงเขาได้รับโทรศัพท์เจ็ดสาย การพูดว่า "คุณสำคัญกว่า" แต่การกระทำของเขากล่าวว่า "โทรศัพท์มือถือ ของฉันสำคัญกว่า"

การฟังที่แท้จริงต้องการให้เรามุ่งความสนใจไปที่อีกฝ่ายหนึ่ง หลายสิ่งหลายอย่างขัดขวางไม่ให้เราฟังอย่าง แท้จริงเช่น:

- คิดถึงสิ่งอื่น ๆ ("ฉันต้องทำอะไรต่อไปตามลำดับรายการที่จดไว้")
- พยายามสร้างความประทับใจให้อีกฝ่าย ("ฉันหวังว่าฉันจะสามารถโน้มน้าวพวกเขาได้ว่าฉันพูด ถูก")
- คิดวางแผนว่าเราจะพูดอะไรหลังจากที่พวกเขาพูดจบ

²¹ Willowbank Report. "Gospel and Culture" (Lausanne Committee for World Evangelization, 1978), 15

การฟังที่แท้จริงหมายถึงการวางทุกสิ่งไว้ก่อน และมุ่งความสนใจไปที่คนที่กำลังพูด

มีเด็กคนหนึ่งที่จะพยายามพูดคุยกับพ่อของเธอในขณะที่เขากำลังอ่านหนังสือ เมื่อเธอเล่าเรื่องเขาจะพูดเบาๆ “อืม” เป็นครั้งคราว เขาคิดว่าเขากำลังฟัง แต่เขาไม่ฟังจริง เมื่อลูกสาวของเขาเล่าเรื่องตื่นเต้น เขาก็ฟังในขณะที่เขาอ่านไปด้วย เขายังคงออกเสียง “อืม” และพูดว่า “ใช่... สนุกจริงๆ” และไม่เคยรู้เลยว่าเรื่องที่ลูกสาวเล่า นั้นมาจากจินตนาการของเธอทั้งนั้น

(2) แสดงให้เห็นว่าคุณกำลังฟัง

สิ่งสำคัญในการสื่อสารคือภาษากาย การฟังยังมีเพียงพอ ต้องให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าคุณกำลังฟัง

ให้คุณนั่งในตำแหน่งที่พวกเขา รู้สึกไม่อึดอัด และที่ที่คุณสามารถมองตาพวกเขาได้ บ่อยครั้งอาจต้องออกจากโต๊ะทำงานและไปนั่งในตำแหน่งที่ทั้งเขาและเรารู้สึกเท่าเทียมกันเมื่อคุณพูดคุยกับสมาชิกคริสตจักร ลูกน้องของคุณ หรือบุคคลที่คุณกำลังให้คำปรึกษา ผู้คนมักจะลังเลที่พูดอย่างจริงใจกับคนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน ถ้าต้องการเป็นนักสื่อสารที่ดีกว่าเดิมให้ทำทุกอย่างที่ผู้ฟังจะรู้สึกผ่อนคลายและสื่อสารกันอย่างง่าย ๆ

(3) จดบันทึก

การจดบันทึกอาจสื่อสารให้เห็นว่าคุณเป็นผู้ฟังที่ดีที่นั่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในสภาพแวดล้อมที่เป็นทางการเช่นห้องเรียนหรือการประชุมคณะกรรมการ การการจดบันทึกจะทำช่วยให้คุณเก็บข้อมูลของสิ่งที่ได้ยินได้ดี ในการสนทนาส่วนตัวหรือการให้คำปรึกษา ถ้าคุณจะจดบันทึกคุณอาจต้องขออนุญาตจากอีกคนหนึ่ง คุณอาจพูดว่า "ผมขออนุญาตจดอะไรบางอย่างนะครับเพื่อช่วยให้ผมมีสมาธิขึ้น"

บทสรุป

หากคุณเป็นพนักงานขาย คุณจะต้องเข้าใจลูกค้าของคุณเป็นอย่างดี คุณต้องแน่ใจว่าคุณไม่ได้ขัดขวางการขายของตัวเองเพราะการสื่อสารไม่ชัดเจน

ในฐานะผู้รับใช้หรือผู้นำคริสเตียน คุณไม่ได้ขายพระกิตติคุณ แต่คุณกำลังแบ่งปันข่าวดีแห่งความรอด การสื่อสารมีความสำคัญต่อผู้รับใช้มากกว่านักธุรกิจทั่วไป เช่นเดียวกับเปาโล คุณต้องการทำอย่างสุดความสามารถเพื่อนำผู้อื่นมาเชื่อในพระคริสต์ พันธกิจของคุณจะได้รับรางวัลแห่งการเกิดผลถ้าคุณยอมสละเวลาที่จะเข้าใจผู้ฟังของคุณ

การบ้าน บทที่ 9

(1) ในช่วงแรกของบทต่อไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้เตรียมตัวศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด

(2) ค้นหาสถานที่ที่คุณสามารถเยี่ยมบางคนจากวัฒนธรรมอื่น อาจเป็นร้านอาหาร คริสตจักร หรือองค์กรในชุมชนอื่นๆ ในการเยี่ยมชมครั้งแรกของคุณอย่าพยายามประกาศข่าวประเสริฐ แต่ให้ไปฟังและเรียนรู้ก่อน ถามคำถาม เป็นมิตร และแสดงความรักความห่วงใย หลังจากการเยี่ยมของคุณแล้ว ให้มาแบ่งปันประสบการณ์ของคุณในชั้นเรียน ว่าคุณเรียนรู้อะไรจากการใช้เวลากับผู้คนในวัฒนธรรมอื่น?

แบบทดสอบ บทที่ 9

- (1) ทำไมการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจึงจำเป็นสำหรับผู้เชื่อ?
- (2) จงบอกข้อควรพิจารณาในทางปฏิบัติห้าประการสำหรับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่เรียนรู้ในบทเรียนนี้
ทั้งห้าประการ
- (3) ทำไมการใช้อารมณ์ขันในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจึงเป็นเรื่องยาก?
- (4) คำสอนใดของพระเยซูที่ให้คำแนะนำที่สำคัญที่สุดสำหรับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม?
- (5) ห้าสิ่งจำเป็นสำหรับการบริการและการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพมีอะไรบ้าง?
- (6) จงบอกการปฏิบัติสามขั้นตอนสำหรับการเป็นผู้ฟังที่ดี

บทที่ 10

การเทศนาที่ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณ

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะ:

- (1) เห็นคุณค่าความสำคัญของการเจิมด้วยพระวิญญาณในการเทศนา
- (2) รู้ถึงความสำคัญของการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเทศนา
- (3) เข้าใจบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเตรียมนักเทศน์และผู้ฟัง

อรรถาธิบาย

ในหลักสูตรนี้เราได้ศึกษาศิลปะการสื่อสาร²² เราได้เรียนรู้วิธีเตรียมคำเทศนา เทคนิคสำหรับการสอนที่มีประสิทธิภาพ และมนุษยสัมพันธ์ และทักษะสำหรับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และการฟังที่ดี เทคนิคทั้งหมดเหล่านี้มีความสำคัญสำหรับคนงานคริสเตียน ในฐานะผู้รับใช้คริสเตียน ครู หรือผู้นำ เราควรทำจนสุดกำลังของเราเพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตามหลังจากที่เราทำทุกอย่างที่ทำได้แล้ว เราพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเจิมฝ่ายวิญญาณ ในบทเรียนสุดท้ายนี้ เราจะศึกษาบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเทศนา เราจะมุ่งเน้นไปที่การเทศนา แต่หลักการเหล่านี้ใช้กับการสอนและการสื่อสารคริสเตียนประเภทอื่นๆ ได้เช่นกัน

²² เนื้อหาส่วนใหญ่ในบทเรียนนี้ได้รับความเชื่อใจจาก Richard G. Hutchison.

นักเทศน์ต้องเตรียมตัวเองให้พร้อม

ในฐานะผู้รับใช้ คุณมีความรับผิดชอบที่แตกต่างกันมากมาย แต่ไม่มีสิ่งใดสำคัญไปกว่าการทรงเรียกให้เทศนา พระเจ้าตรัสกับคนที่พระองค์ทรงมอบให้คุณดูแลโดยผ่านการเทศนา เพราะพันธกิจแห่งการเทศนามีความสำคัญมากซาตานจะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อบีบบั่นความสนใจของคุณจากการเตรียมตัวที่มีประสิทธิภาพ หากคุณต้องการให้การทรงเรียกให้เทศนาสำเร็จอย่างมี

อะไรคือฤทธิ์เดชในการเทศนา?
“พระเจ้าทรงประทานฤทธิ์เดชแก่นักเทศน์ เพื่อนักเทศน์จะกลายเป็นช่องทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำงานผ่าน”
- ปรับสำนวนมาจาก
มาร์ติน ลอยด์ โจนส์

ประสิทธิภาพ คุณต้องใช้เวลาในการเตรียมการอย่างเพียงพอ การเตรียมนักเทศน์สำคัญกว่าการเตรียมคำเทศนา

นักเทศน์ต้องเตรียมตัวเองโดยการอธิษฐานส่วนตัว

สำหรับการเทศนาและการสอนที่มีประสิทธิภาพ เราต้องเข้าใจว่าก่อนที่จะ**พูดในที่สาธารณะกับผู้คน** เราต้อง**พูดเป็นการส่วนตัวกับพระเจ้า** ฤทธิ์เดชในการเทศนามาจากการทรงเจิมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า การเตรียมของในการเทศนาของเราต้องรวมถึงเวลากับพระเจ้าด้วย

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างที่ดีเยี่ยมของความจริง ในพระกิตติคุณบอกว่าพระเยซูทรงใช้เวลาหลายคืนในการอธิษฐาน ก่อนการตัดสินใจครั้งสำคัญพระเยซูทรงใช้เวลาทั้งคืนในการอธิษฐาน (ลูกา 6:12-13) ถ้าพระบุตรที่ปราศจากบาปของพระเจ้าผู้ซึ่งอยู่ในความสนิทสนมกับพระบิดายังต้องอาศัยการอธิษฐาน เราก็ยิ่งต้องการการอธิษฐานมากยิ่งขึ้นเพื่อให้พันธกิจเกิดผล

โดยการอธิษฐานทำให้เราได้รับฤทธิ์เดชทั้งหมดของพระเจ้า (เอเฟซัส 6:13) เรามีความพร้อมในการทำพันธกิจให้เกิดผลโดยการอธิษฐาน การเตรียมตัวให้พร้อมในการทำพันธกิจจะต้องรวมไปถึงการอธิษฐานอย่างร้อนรนด้วย

นักเทศน์ต้องเตรียมตัวโดยความซื่อสัตย์ต่อตัวเอง

► อ่าน 1 ทิโมธีบทที่ 6 บทนี้สอนอะไรเกี่ยวกับลักษณะของศิษยาภิบาล?

พระเจ้าไม่ได้เจิมโปรแกรมหรือแผนงานแต่พระองค์ทรงเจิมผู้คน ตลอดในพระคัมภีร์เราจะเห็นว่าการเจิมของพระเจ้าตกอยู่เหนือคนที่มีใจพร้อมที่จะรับใช้ อัครกัณฑ์พบกับคนที่พยายามทำงานของพระเจ้า แต่ชีวิตไม่ได้ซื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า พระเจ้าตรัสว่า "และสิ่งที่พวกเขาถวายนบูชาที่นั่น ก็เป็นมลทิน" (ฮักกัย 2:14) การเทศนาที่ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณมาจากนักเทศน์ที่ไม่ยอมประนีประนอมต่อความซื่อสัตย์ของพวกเขา

การรับใช้ของนักเทศน์หลายคนจบลงด้วยเรื่องอื้อฉาวเพราะการสูญเสียความซื่อสัตย์ต่อตัวเอง เรื่องอื้อฉาวทางการเงินและเรื่องเพศได้ทำให้ศิษยาภิบาลและผู้ประกาศมีชื่อเสียงหลายคนต้องยุติการรับใช้ บรรดาผู้รับใช้และผู้นำคนอื่น ๆ หลีกเลียงเรื่องอื้อฉาวต่อสาธารณะ แต่การรับใช้ของพวกเขาไม่เกิดผล เพราะบาปที่ซ่อนอยู่

เปาโลเขียนถึงทิโมธีศิษยาภิบาลหนุ่มที่เมืองเอเฟซัส ท่านบอกทิโมธีว่าเขาต้องรักษาความซื่อสัตย์ต่อตัวเองในฐานะผู้รับใช้ เปาโลได้ท้าทายให้ทิโมธีแสดงให้เห็นว่าเราต้องเป็นคนแบบไหนเพื่อจะเกิดผลในงานรับใช้พระเจ้า (1 ทิโมธี 6:3-11, 2 ทิโมธี 2:22)

เปาโลบอกทิโมธีให้**หลีกเลี่ยง**:

- คำสอนเท็จ
- ยโส
- ทุ่มเถียงและโต้แย้ง
- การรักเงินทอง
- ตัณหาของคนหนุ่ม

เราต้องหลีกหนีบาปและสิ่งที่ยึดเหนี่ยวที่เป็นอุปสรรคต่อพันธกิจ คริสตจักรต้องอับอายเพราะนักเทศน์ที่ทู่หมัด
เถียงกัน ผิดศีลธรรม ไม่ซื่อสัตย์ต่อความจริง มีท่าทีที่ภูมิใจในตัวเอง หรือรักเงินทอง

เปาโลบอกทิโมธีให้**เฝ้าหา**:

- ความชอบธรรม
- ทางพระเจ้า
- ความเชื่อ
- ความรัก
- ความทรหดอดทน
- ความอ่อนสุภาพ
- ความสงบสุข

เราต้องเฝ้าหาคุณสมบัติภายในที่จะเตรียมเราให้พร้อมสำหรับพันธกิจ ให้สังเกตว่าคุณสมบัติที่เปาโลระบุไว้
นั้นไม่ได้เน้นที่ภายนอกเป็นหลัก แต่เป็นคุณสมบัติของใจ หนึ่งในความท้าทายต่อความซื่อสัตย์ต่อตัวเอง
ของผู้รับใช้คือเรามักจะมุ่งเน้นไปที่รูปลักษณ์ภายนอกแทนที่จะเป็นคุณสมบัติภายใน "เพราะพระยาห์เวห์
ไม่ได้ทอดพระเนตรเหมือนที่มนุษย์ดู เพราะมนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจิตใจ"
(1 ซามูเอล 16:7) ถ้าเราปรารถนาการทรงเจิมของพระวิญญาณ เราต้องมีใจที่พระเจ้าทรงอวยพรได้

เปาโลบอกทิโมธีว่าเขาต้อง**ต่อสู้**เพื่อความเชื่อ (1 ทิโมธี 6:12)

เปาโลเตือนชาวโครินธ์ถึงความสำคัญของพระกิตติคุณ นี่คือนعمةที่นำเราไปสู่ความรอด

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้คำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น พวก
ท่านได้รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว และท่านจะได้รับ ความรอดโดยข่าวประเสริฐนั้นถ้าพวก
ท่านยังยึดมั่นในคำที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น นอกจากว่าท่านเชื่อแบบไร้ผล (1 โครินธ์ 15:1-2).

ยูดาเรียกร้องให้นักเทศน์ต่อสู้เพื่อหลักความเชื่อที่ได้ทรงมอบให้กับพวกธรรมิกชนครั้งเดียวสำหรับตลอดไป (ยูดา 1:3) ผู้รับใช้ต้องไม่ยอมให้ประเด็นอื่นมาแทนที่แก่นแท้ของพระกิตติคุณในการเทศนาของเขา ไม่ว่าจะเป็นประเด็นทางการเมือง ประเด็นทางสังคม หรือข้อโต้แย้งเรื่องหลักคำสอน ชาตานจะดีใจที่ได้ดึงผู้รับใช้ออกจากความมุ่งเน้นไปที่เนื้อหาของพระกิตติคุณ ในฐานะผู้รับใช้พระเจ้าคุณต้องต่อสู้เพื่อความเชื่อ พระกิตติคุณต้องเป็นศูนย์กลางของการเทศนาของคุณ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตรียมตัวนักเทศน์

ในฐานะนักเทศน์ เราต้องพยายามอย่างเต็มที่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับพันธกิจ อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุด เราพึ่งพาการทรงด้วยเจิมพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้มีฤทธิ์เดชในการเทศนา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความคิดของนักเทศน์กระจ่าง

► ให้อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: สดุดี 119:18, 33, เอเฟซัส 1:16-18, 1 โครินธ์ 2:9-16. ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเรื่องการเข้าใจพระคัมภีร์ไว้อย่างไรบ้าง?

การเห็นกระจ่างนี้คือการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดความเข้าใจของเรา นี่เป็นสิ่งที่นอกเหนือจากผลการศึกษาข้อพระคัมภีร์ของเราแต่เป็นงานของพระเจ้า การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เราเห็นกระจ่างไม่ได้มาแทนที่ความจำเป็นในการศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่มันไปไกลกว่าสิ่งที่เราสามารถหาได้จากการศึกษาเพียงอย่างเดียว นักเทศน์ทุกคนควรอธิษฐานเพื่อให้เห็นกระจ่าง

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานฤทธิ์เดชให้แก่คำเทศนา

เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงเป็นต้นแบบของความสำคัญในการอธิษฐานเพื่อเตรียมการเทศนา พระองค์ทรงเป็นต้นแบบของความสำคัญของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทำพันธกิจ พระเยซูตรัสในการเทศนาครั้งแรกว่า

พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า สถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อ
นำข่าวดีมายังคนยากจน (ลูกา 4:18).

พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่ากุญแจการเกิดผลในการทำพันธกิจคือการทรงเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
พระเยซูทรงส่งพวกสาวกของพระองค์ไปประกาศสั่งสอนพระกิตติคุณทั่วโลก อย่างไรก็ตามก่อนที่พวกเขา
จะพร้อมที่จะสั่งสอน พวกเขาต้องได้รับการทรงเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูจะไม่ทรงส่งพยาน
ของพระองค์ไปในโลกจนกว่าพวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และ
ท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และ
จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก" (กิจการ 1:8).

โดยการได้เห็นกระจ่างโดยพระวิญญาณเท่านั้นทำให้เราตีความพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง แล้วโดยฤทธิ์
เดชของพระวิญญาณเท่านั้นที่การเทศนาหรือการสอนของเราเข้าถึงจิตใจของผู้ฟัง โดยพระวิญญาณที่ทำให้
พระวณะของพระเจ้าแทงทะลุกระทั้งแยกจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถ
วินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย (ฮีบรู 4:12)

พระเยซูทรงประทานพระสัญญาที่ยอดเยียมแก่พวกสาวกของพระองค์ ทรงเตรียมพวกเขาให้พร้อมที่จะ
เป็นพยานให้แก่ผู้ฟังต่อต้าน พระเยซูทรงสัญญาว่า "เพราะว่าผู้ที่พูดไม่ใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณ
แห่งพระบิดาของพวกท่านผู้ตรัสผ่านท่าน" (มัทธิว 10:20) นี่ไม่ได้หมายความว่าการศึกษาและการเตรียม
ตัวไม่สำคัญ พระเยซูไม่ได้บอกให้เราหลีกเลี่ยงการศึกษาเรียนรู้ แต่พระองค์ทรงรับรองว่าเราจะพูดด้วย
ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชนี้เมื่อท่านกล่าวว่า "คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นการพูดชักชวน
ด้วยปัญญาแต่เป็นการสำแดงพระวิญญาณและฤทธิ์เดช" (1 โครินธ์ 2:4) เปาโลศึกษาอย่างขยัน

ชันแข็ง เปาโลเป็นนักวิชาการที่ยอดเยี่ยม แต่ท่านรู้ว่าฤทธานุภาพสูงสุดในการเทศนามาจากพระวิญญาณ ไม่ใช่จากความพยายามของมนุษย์

การเป็นครูและนักเทศน์แห่งพระวาระของพระเจ้าที่มีประสิทธิภาพ เราควรศึกษาเพื่อทำความเข้าใจข้อพระคัมภีร์ เราควรอธิษฐานให้ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า จากนั้นเราสามารถไว้วางใจพระเจ้าที่จะตรัสผ่านเราเพื่อนำพระวาระของพระองค์ไปสู่ผู้คนของพระองค์ นี่จะให้ฤทธิ์เดชที่แท้จริงในการเทศนา

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะต้องเตรียมผู้ฟัง

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงเตรียมนักเทศน์เท่านั้น พระองค์ยังทรงเตรียมผู้ฟังให้พร้อมรับความจริง แม้ว่านักเทศน์จะต้องเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการทำพันธกิจ แต่เราชื่นชมยินดีได้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตรียมผู้ฟังในงานรับใช้ เมื่อเราเทศนา หรือสอน เราไม่ได้ทำด้วยตัวเอง

เปาโลได้เตือนชาวเอเฟซุสโลนิกว่าผลกระทบของการเทศนาของท่านไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการพูดของท่านเอง แต่ขึ้นอยู่กับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “และข่าวประเสริฐของเราที่มาถึงท่านไม่ได้มาด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความมั่นใจอันเต็มเปี่ยม” (1 เอเฟซุสโลนิกา 1:5) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเอาถ้อยคำของพวกอัครสาวกและใส่เข้าไปในใจของชาวเอเฟซุสโลนิกาพร้อมด้วยฤทธิ์เดชและความมั่นใจอันเต็มเปี่ยม

จนกว่าพระวิญญาณจะทรงให้ฤทธิ์เดชในการเทศนา ผู้ฟังสามารถเห็นด้วยด้านความคิดในขณะที่ใจของพวกเขายังคงไม่ถูกแตะต้อง พระวิญญาณทรงทำให้ผู้ฟังตระหนักถึงความต้องการของพวกเขาและทำให้เกิดการตอบสนองอย่างลึกซึ้ง

ความจริงข้อนี้ควรเป็นที่สนใจอย่างมากแก่เราแต่ละคนที่เทศนา เราไม่ได้พึ่งพาความสามารถของเราเอง เราเทศนาสั่งสอนด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1741 โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ เทศนาเรื่อง "คนบาปในพระหัตถ์ของพระเจ้าที่พิโรธ" ที่คริสตจักรแห่งหนึ่งในเมืองเอนฟิลด์ รัฐคอนเนตทิคัต นี่คือนักเทศน์ที่มีการฟื้นฟูอย่างยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นหนึ่งในการเทศนาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเข้มข้นที่สุดในประวัติศาสตร์อเมริกา พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำงานไปทั่วแคว้นแคว้นนั้น

เอ็ดเวิร์ดส์ได้เทศนาแบบเดียวกันนี้แก่คริสตจักรของเขาเองโดยเกิดผลเพียงเล็กน้อย แต่เขารู้สึกว่าพระเจ้านำเขาไปเทศนาที่เมืองเอนฟิลด์ เอ็ดเวิร์ดส์ไม่ใช่ นักเทศน์ที่น่าประทับใจ เขาอ่านคำเทศนาของเขาด้วยน้ำเสียงระดับเดียว เขาไม่ได้พูดเสียงดังหรือใช้การสาธิตที่น่าทึ่งใดๆ ไม่มีสิ่งใดในลีลาการเทศนาของเอ็ดเวิร์ดส์ที่จะสร้างแรงบันดาลใจในการตอบสนองที่ดี

อย่างไรก็ตามในวันนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าได้เคลื่อนไหวท่ามกลางที่ประชุม ผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งเขียนว่า "ก่อนการเทศนาเสร็จสิ้น เสียงครวญครางและร้องไห้ครั้งใหญ่ก็ดังไปทั่วที่ประชุม..." ผู้คนร้องออกมาว่า 'ฉันควรทำอะไรจึงจะได้รับความรัก' 'โอ้ ฉันต้องตกนรกแน่' 'โอ้ ฉันจะทำอะไรเพื่อพระคริสต์ได้บ้าง?' เป็นต้น ผู้รับจำเป็นต้องหยุดเทศนา เมื่อเห็นฤทธิ์เดชอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าปรากฏ

เอ็ดเวิร์ดส์ได้เตรียมศึกษาพระคัมภีร์ไว้ เขาเตรียมอธิษฐานไว้ เขารักษาความซื่อสัตย์ต่อตัวเอง ทั้งหมดนี้มีความสำคัญ แต่ฤทธิ์เดชสูงสุดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทสรุป: ความสำคัญอันดับแรกของการทรงเจิม

ถ้าการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความสำคัญมาก เหตุใดนักเทศน์จำนวนมากจึงไม่ค่อยเห็นคุณค่า? บางทีเหตุผลหนึ่งคือเราไม่เต็มใจที่จะอธิษฐานขอการทรงเจิมอย่างร้อนรน

การทรงเจิมของพระวิญญาณ
“มายังนักเทศน์ไม่ใช่ตอน
ศึกษาพระคัมภีร์ แต่ในการ
อธิษฐานในที่ลับ
- อี เอ็ม บอนด์ส

เราได้เห็นแล้วว่าการเจิมของพระวิญญาณจะต้องจ่ายด้วยการอธิษฐาน อี เอ็ม บอนด์ส ได้เขียนไว้ว่า "การอธิษฐานและการอธิษฐานอย่างมากเป็นราคาของ [การเจิม] ในการเทศนา"²³

การอธิษฐานแสดงให้เห็นถึงการที่เราร้องขอพระเจ้าอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน ถ้าเรารู้สึกว่าเราสามารถเทศนาด้วยพลังของเราเอง พระเจ้าจะปล่อยให้เราทำเช่นนั้น ถ้าเราสั่งสอนเพื่อเกียรติของเราเอง เราจะไม่ได้รับการทรงเจิมด้วยพระวิญญาณ พระเจ้าตรัสว่า "และสง่าราศีของเรานั้น เราจะไม่ให้ผู้อื่น" (อิสยาห์ 48:11) แรงงูใจในการแสวงหาการเจิมของพระเจ้าต้องเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อตนเอง

²³ ดัดแปลงจาก E. M. Bounds, *Power through Prayer*.

การบ้าน บทที่ 10

- (1) คุณจะทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ให้ศึกษาคำถามในแบบทดสอบอย่างรอบคอบเพื่อเตรียมพร้อม
- (2) ใช้หลักการที่คุณได้เรียนรู้ในหลักสูตรนี้ ให้ออกมาเทศนาหน้าชั้นเรียน 15-20 นาที นักศึกษาแต่ละคนในชั้นเรียนจะกรอกแบบฟอร์มการประเมินที่แนบอยู่หน้าท้ายๆ ของคู่มือนี้ โดยการเปรียบเทียบการประเมินคำเทศนาของคุณร่วมกับประเมินคำเทศนาก่อนหน้านี้ของคุณ คุณก็จะสามารถประเมินการพัฒนาความสามารถของคุณในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

แบบทดสอบ บทที่ 10

- (1) จงบอกสองวิธีที่นักเทศน์ต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมสำหรับการรับใช้ที่มีประสิทธิภาพ
- (2) เปาโลบอกให้ทิโมธีต่อสู้เพื่ออะไรบ้าง?
- (3) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตรียมนักเทศน์ในสองวิธี มีอะไรบ้าง?
- (4) คำจำกัดความของความว่า “การเห็นกระจ่าง”
- (5) กฎแห่งการเกิดผลในการทำพันธกิจที่พระเยซูทรงแสดงให้เห็นคืออะไร?
- (6) ตามที่ อี เอ็ม บอนด์ส ได้เขียนไว้ว่าอะไรเป็นราคาของ [การเจิม] ในการเทศนา?

แบบฟอร์มประเมินการเทศนา					
ชื่อผู้เทศนา : _____					
ข้อพระคัมภีร์ : _____					
หัวข้อคำเทศนา : _____					
วันที่ : _____					
เริ่มเวลา : _____ จบเวลา : _____					
วงกลมคะแนนที่ควรได้ ("5" ดีที่สุด และ "1" น้อยที่สุด) คะแนนรวมทั้งหมด _____					
การเตรียมตัว (บันทึกหรือโครงร่างคำเทศนา)					
หัวเรื่อง (ชัดเจน; มาจากข้อพระคัมภีร์; ใช้ในโครงร่าง)	1	2	3	4	5
โครงร่าง (ยึดตามหัวเรื่อง; จัดเรียงเป็นระเบียบเหมาะสม)	1	2	3	4	5
ข้อเท็จจริง (ถูกต้องและเหมาะสม)	1	2	3	4	5
การสร้างสรรค์ (แนวคิดและวิธีเข้าแบบใหม่)	1	2	3	4	5
การนำไปประยุกต์ใช้ (เหมาะสมและชัดเจน)	1	2	3	4	5
ความเรียบง่าย (อ่านได้; ไฮไลต์ที่ประเด็นหลัก)	1	2	3	4	5
ความสมบูรณ์ (เขียนไว้ครบถ้วนหรือสรุปไว้แล้ว)	1	2	3	4	5
การนำเสนอ					
อรรถกถา (สั้น; น่าสนใจ; สร้างแรงจูงใจ)	1	2	3	4	5
การเชื่อมโยง (ย้ายไปประเด็นถัดไปโดยไม่ติดขัด)	1	2	3	4	5
การใช้ข้อพระคัมภีร์ (ข้อพระคัมภีร์สนับสนุน, ตัวอย่างประกอบ)	1	2	3	4	5
การใช้สถิติ เรื่องราว และตัวอย่างประกอบ (ชัดเจน, เข้ากันดี)	1	2	3	4	5
การใช้อารมณ์ขัน (ความเหมาะสม)	1	2	3	4	5

เชี่ยวชาญในเนื้อหาวิชา (ความมั่นใจ)	1	2	3	4	5
การสบตากับผู้ฟัง (เป็นปกติ)	1	2	3	4	5
การใช้ภาพประกอบ (เหมาะสม)	1	2	3	4	5
การบริหารเวลา (ใช้เวลาได้ดี)	1	2	3	4	5
บทสรุป (สรุปหัวเรื่อง; มีการนำไปประยุกต์ใช้)	1	2	3	4	5
การวางตัว (บุคลิกภาพและการแสดงออก)					
มารยาท (ความมั่นใจ, การขอโทษ, ความกระตือรือร้น; ความประหม่า)	1	2	3	4	5
น้ำเสียงและจังหวะการพูด (ชัดเจน; ฟังเข้าใจ)	1	2	3	4	5
ภาษา (เหมาะสมกับผู้ฟัง)	1	2	3	4	5
การพูดคล่อง (เสียงดังฟังชัด; ใช้คำได้คล่อง)	1	2	3	4	5
ลักษณะภายนอก/การแต่งกาย (เรียบร้อย, เหมาะสม)	1	2	3	4	5
การแสดงออกทางสีหน้า (เหมาะสมกับเนื้อหา)	1	2	3	4	5
การมีส่วนร่วม (จากผู้ฟัง)					
การสื่อสารด้วยคำพูด (เอเมน, หัวเราะ, ออกเสียงแสดงความเข้าใจ เช่น อืม)	1	2	3	4	5
การสื่อสารที่ไม่ใช้เสียง (อืม, หาว, ทำท่าเบื่อ)	1	2	3	4	5
บันทึกเพิ่มเติม :					
คะแนนรวม : _____ ชื่อผู้ประเมิน : _____					

บันทึกการประเมิน

ชื่อนักศึกษา _____

ในตารางด้านล่างนี้เริ่มบันทึกเมื่อการบ้านแต่ละครั้งเสร็จสมบูรณ์ การทำแบบทดสอบจะถือว่า "สมบูรณ์" เมื่อนักศึกษาสอบได้คะแนน 70% หรือสูงกว่า การบ้านทั้งหมดจะต้องเสร็จสมบูรณ์เพื่อรับใบ

ประกาศนียบัตรจาก Shepherds Global Classroom

บทที่	แบบทดสอบ	การบ้าน 1	การบ้าน 2
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			

ใบสมัครสำหรับใบประกาศนียบัตรการสำเร็จการศึกษาจาก Shepherds Global Classroom สามารถกรอกได้บนหน้าเว็บของเราที่ www.shepherdsglobal.org. ใบประกาศนียบัตรจะถูกส่งระบบดิจิทัลจากประธานของ SGC ไปยังผู้สอนและผู้ให้บริการที่กรอกใบสมัครให้สมบูรณ์ในนามของนักเรียนของเขา

มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง การฝึกอบรม ทุกที่

[SHEPHERDSGLOBAL.ORG](https://shepherdsglobal.org)